

บทที่ 4

การสร้าง และการรับรู้ทัศนภาพจากเสียงบรรยายภาพในละครโทรทัศน์ สำหรับผู้พิการทางการมองเห็น

งานวิจัยเรื่อง เสียงบรรยายภาพในละครโทรทัศน์และการรับรู้ของผู้พิการทางการมองเห็น มีการดำเนินการเก็บข้อมูลทั้งในเชิงปริมาณ (Quantitative Method) ด้วยการใช้เครื่องมือคือแบบสอบถาม และเชิงคุณภาพ (Qualitative Method) ด้วยวิธีการสนทนากลุ่มและการสัมภาษณ์เชิงลึก โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยดังนี้

1. เพื่อศึกษาการรับรู้ทัศนภาพของผู้พิการทางการมองเห็น ผ่านเสียงบรรยายภาพในละครโทรทัศน์ทั้งแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ดีความ และแบบเข้ารหัสภาพและดีความ
2. เพื่อศึกษาสถานการณ์ และจัดทำข้อเสนอแนะทางการพัฒนาการสร้างเสียงบรรยายภาพสำหรับผู้พิการทางการมองเห็น

งานวิจัยชิ้นนี้ มีการดำเนินการวิจัยและเก็บข้อมูลในช่วงเดือน มิถุนายน ถึง กันยายน 2560 และสามารถนำเสนอผลการวิจัยตามรายวัตถุประสงค์ในข้อที่ 1 และ 2 ดังนี้

1. การรับรู้ทัศนภาพของผู้พิการทางการมองเห็น ผ่านเสียงบรรยายภาพในละครโทรทัศน์

จากการสร้างละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพทั้ง 2 ลักษณะ ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบการรับรู้ทัศนภาพจากเสียงบรรยายภาพในละครโทรทัศน์ โดยทำการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็น 3 ประเภท คือ (1) ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด (2) ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง และ (3) ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาสั้นหรือตาบอด โดยจากการทบทวนวรรณกรรมและข้อมูลเกี่ยวกับผู้พิการทางการมองเห็น พบว่า กลุ่มผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด มีความแตกต่างทางด้านการรับรู้เสียงบรรยายภาพ และการจินตนาการภาพจากกลุ่มผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง และสายตาสั้นหรือตาบอด เนื่องจากกลุ่มผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิดนั้น มีประสบการณ์ที่เกี่ยวกับภาพน้อยที่สุด หรืออาจเป็นผู้ไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับการรับภาพเลย จึงทำให้มีการรับรู้ภาพแตกต่างจากทั้งสองกลุ่ม

โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูลในเรื่องการรับรู้ทัศนภาพของผู้พิการทางการมองเห็น ผ่านเสียงบรรยายภาพนี้ จะมีการนำเสนอแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์การรับรู้ทัศนภาพจากเสียงบรรยายภาพโดยใช้แบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การรับรู้ทัศนภาพจากเสียงบรรยายภาพด้วยการสนทนากลุ่ม

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์การรับรู้ทัศนภาพจากเสียงบรรยายภาพโดยใช้แบบสอบถาม

ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 6 กลุ่มตัวอย่าง แบ่งออกเป็น กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง และกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลือนราง ซึ่งในแต่ละประเภทของความพิการทางการมองเห็น ยังแบ่งได้อีก 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ และกลุ่มที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความ โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด มีลักษณะทางประชากรดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะความพิการทางการมองเห็น	รูปแบบของเสียงบรรยายภาพ	เพศ		อายุเฉลี่ย (ปี)	S.D.
		ชาย	หญิง		
ตาบอดแต่กำเนิด	แบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ	10	10	35.45	7.76
	แบบเข้ารหัสภาพและตีความ	10	10	35.20	9.43
ตาบอดภายหลัง	แบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ	4	2	47.67	10.45
	แบบเข้ารหัสภาพและตีความ	3	3	48.33	13.81
สายตาเลือนราง	แบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ	2	4	44.17	11.42
	แบบเข้ารหัสภาพและตีความ	3	3	43.83	13.57

จากตารางที่ 4.1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด ทั้งกลุ่มที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ และแบบเข้ารหัสภาพและตีความมีจำนวนเพศชายและเพศหญิงเท่ากัน คือ เพศละ 10 คน รวมกลุ่มละ 20 คน และมีอายุเฉลี่ยของทั้งสองกลุ่ม คือ 35.45 ปี และ 35.20 ปี ตามลำดับ ซึ่งทั้งสองกลุ่มนี้ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลในรูปแบบของการวิจัยเชิงทดลองต่อไป

กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง มีจำนวนรวมทั้งสิ้นกลุ่มละ 6 คน โดยกลุ่มที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและไม่ดีความ มีจำนวนเพศชาย 4 คน และเพศหญิง 2 คน อายุเฉลี่ย 48.33 ปี ในขณะที่กลุ่มที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและดีความ มีจำนวนเพศชาย 3 คน และเพศหญิง 3 คน อายุเฉลี่ย 48.33 ปี

กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาสั้นมีจำนวนรวมทั้งสิ้นกลุ่มละ 6 คน โดยกลุ่มที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและไม่ดีความ มีจำนวนเพศชาย 2 คน และเพศหญิง 4 คน อายุเฉลี่ย 44.17 ปี ในขณะที่กลุ่มที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและดีความ มีจำนวนเพศชาย 3 คน และเพศหญิง 3 คน อายุเฉลี่ย 43.83 ปี

โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดในงานวิจัยชิ้นนี้ มีพฤติกรรมการรับชมรายการโทรทัศน์ทุกวัน และเคยมีประสบการณ์ในการเปิดรับสื่อเสียงบรรยายภาพมาก่อน

ในการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในรูปแบบ Pretest Posttest กล่าวคือ การเก็บข้อมูลครั้งแรก หรือก่อนการทดลอง ผู้วิจัยทำการเปิดเสียงเฉพาะบทบรรยายภาพที่บันทึกไว้ตามที่ระบุในแบบสอบถามทีละข้อ พร้อมด้วยคำถามที่กำหนดให้กลุ่มตัวอย่างยกมือขึ้นชูจำนวนนิ้วมือแทนหมายเลข 1 – 5 เพื่อตอบในรูปแบบของ Likert Scale 1 – 5 จากนั้นเมื่อเก็บข้อมูลครบทั้ง 12 ข้อแล้ว ผู้วิจัยทำการเปิดละครโทรทัศน์เรื่องบางระจันที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ดีความ หรือ แบบเข้ารหัสภาพและดีความ จำนวน 1 รอบ จากนั้นเมื่อละครโทรทัศน์ตอนดังกล่าวได้จบลง ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลหลังการทดลอง โดยทำการเปิดเฉพาะเสียงบรรยายภาพที่เป็นแบบสอบถามอีกครั้ง เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างได้ยกมือขึ้นแสดงตัวเลขตาม Likert Scale ที่กำหนด โดยทั้งนี้ ก่อนที่จะมีการอ่านคำถามทั้งหมดทั้งก่อนการรับชมและหลังการรับชมละครโทรทัศน์ ผู้วิจัยได้ทำการอธิบายความหมายและความแตกต่างของหมายเลข 1 – 5 ใน Likert Scale แก่กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และมีการซักซ้อมการยกมือในหมายเลขต่างๆ เพื่อสร้างความเข้าใจที่ตรงกันอีกด้วย โดยในส่วนของการรับรู้เสียงบรรยายภาพที่มีการเข้ารหัสภาพและดีความในละครโทรทัศน์ จากกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง ได้ผลการวิจัยดังต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 1: กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายโดยตรง (Denotative Meaning)

จากละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบ *ไม่ตีความ* หลังการทดลอง ได้มากกว่าก่อนการทดลอง

H_0 : กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายโดยตรงหลังการทดลอง เท่ากับหรือน้อยกว่าก่อนการทดลอง

H_1 : กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายโดยตรงหลังการทดลอง มากกว่าก่อนการทดลอง

ตารางที่ 4.2 แสดงผลการรับรู้ความหมายโดยตรง ของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็น แบบตาบอดแต่กำเนิด จากบทบรรยายภาพแบบ *ไม่ตีความ*

ข้อคำถามในแบบสอบถาม	Pretest (n=20)		Posttest (n=20)		t	df	Sig.
	Mean	S.D.	Mean	S.D.			
1. จากบทบรรยายภาพ “ภาพครึ่งตัว ทัก หมวกคิ้วแน่น กำมือ หันเข้าหาเสาไม้กลาง ลาน // มองเฉียงขึ้น ไปด้านบน // ภาพ เคลื่อนที่เข้าหายอดเสาไม้นั้น มีรวงข้าวผูกไว้” มีผลต่อการคิดภาพของท่านในระดับใด	3.95	0.605	4.60	0.820			
2. จากบทบรรยายภาพ “ภาพกว้าง ชาย หญิงนั่งพนมมือล้อมเสาไม้ที่ลาน โถง // ภาพใกล้ เม็ดข้าวเหลืองเต่งเต็มรวง” มีผลต่อการคิดภาพของท่านในระดับใด	3.05	0.759	3.95	0.887	4.886	19	0.000
3. จากบทบรรยายภาพ “ทัพ ชายร่าง สันทัดควมม้าทะยานไป // ภาพตัด ที่ลาน พวกอั้งวี่วิ่งเข้าหาพวกชาวบ้าน หวดทวน ใส่ชาวบ้าน” มีผลต่อการคิดของท่านในระดับใด	3.40	0.940	4.15	0.671			
	3.467		4.233				

จากตารางที่ 4.2 ผลการวิจัยพบว่า จากคำถามในแบบสอบถาม ข้อที่ 1 – 3 เกี่ยวกับการรับรู้ความหมายโดยตรงของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นตาบอดกำเนิด จากบทบรรยายภาพแบบ *ไม่ตีความ* พบว่า ในการเก็บข้อมูลก่อนการทดลอง กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ความหมายโดยตรงเฉลี่ยจากทั้ง 3 ข้อคำถามอยู่ที่ 3.467 (อยู่ในระดับ คิดภาพตามได้บ้าง ถึง คิดภาพตามได้ชัดเจน)

และค่าเฉลี่ยการรับรู้ความหมายโดยตรงภายหลังการทดลอง อยู่ที่ 4.233 (อยู่ในระดับ คิดภาพได้ชัดเจน ถึง คิดภาพได้ชัดเจนมากที่สุด) โดยพบว่า ระดับการรับรู้ความหมายโดยตรงภายหลังการทดลอง มีการเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 95% ($p < 0.05$, $p = 0.000$)

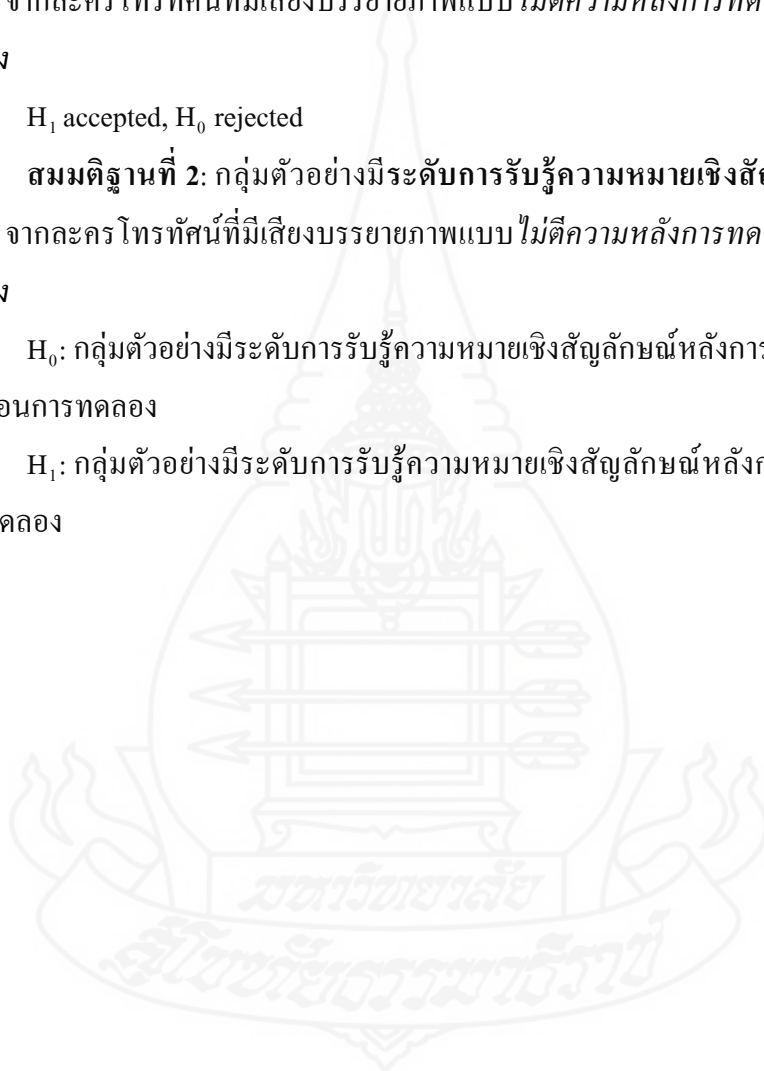
สมมติฐานที่ 1: กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายโดยตรง (Denotative Meaning) จากละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบ ไม่ดีความหลังการทดลอง ได้มากกว่าก่อนการทดลอง

H_1 accepted, H_0 rejected

สมมติฐานที่ 2: กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning) จากละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบ ไม่ดีความหลังการทดลอง ได้มากกว่าก่อนการทดลอง

H_0 : กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์หลังการทดลอง เท่ากับหรือน้อยกว่าก่อนการทดลอง

H_1 : กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์หลังการทดลอง มากกว่าก่อนการทดลอง

ตารางที่ 4.3 แสดงผลการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์ ของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด จากบทบรรยายภาพแบบไม่ตีความ

ข้อความถามในแบบสอบถาม	Pretest (n=20)		Posttest (n=20)		t	df	Sig.
	Mean	S.D.	Mean	S.D.			
4. จากบทบรรยายภาพ “ภาพใกล้ ใบหน้าที่ห้องตรงไปข้างหน้า ลงจาก หลังม้า เอามือตบที่คอม้าเบาๆ พลาง จ้องออกไป // ภาพเคลื่อนที่เข้าไป ทางซ้าย ร่างชาวบ้านนั่งนอนคว่ำ หงายเกลื่อนพื้น ” มีผลต่อการเข้าใจ เหตุการณ์ของท่านอย่างไร	4.45	0.759	4.50	0.761			
5. จากบทบรรยายภาพ “ภาพมุมสูง ขบวนม้าชายชุดดำ // ภาพมีดลง ที่ ลาน ” มีผลต่อการเข้าใจเหตุการณ์ของ ท่านในระดับใด	2.65	1.182	3.80	0.951	3.498	19	0.002
6. จากบทบรรยายภาพ “ภาพช้า อังวะ ถีบลูกหัวล้านล้มหงาย // ภาพช้า มุมต่ำ อังวะเงื้อมมือขึ้นเหนือหัว ภาพเฟดมืด // ภาพใกล้ ฉาดเลือดสีแดงเข้มสาดมาอาบ รวงข้าวสีเหลืองทอง ” มีผลต่อการเข้าใจ เหตุการณ์ของท่านอย่างไร	3.95	0.686	4.40	0.821			
	3.683		4.233				

จากตารางที่ 4.3 ผลการวิจัยพบว่า จากคำถามในแบบสอบถาม ข้อที่ 4 – 6 เกี่ยวกับการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์ของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด จากบทบรรยายภาพแบบไม่ตีความ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์เฉลี่ยจากทั้ง 3 ข้อคำถามอยู่ที่ 3.683 (อยู่ในระดับ สามารถเข้าใจเหตุการณ์ได้บ้าง ถึง สามารถเข้าใจเหตุการณ์ได้ชัดเจน) และค่าเฉลี่ยการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์ภายหลังการทดลอง อยู่ที่ 4.233 (อยู่ในระดับ เข้าใจเหตุการณ์ได้ชัดเจน ถึง เข้าใจเหตุการณ์ได้ชัดเจนมากที่สุด) โดยพบว่า ระดับการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์หลังการทดลอง มีการเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 95% ($p < 0.05$, $p = 0.002$)

สมมติฐานที่ 2: กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning) จากละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบ *ไม่ตีความ* หลังการทดลอง ได้มากกว่าก่อนการทดลอง

H_1 accepted, H_0 rejected

สมมติฐานที่ 3: กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ (Expressive Meaning) จากละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบ *ไม่ตีความ* หลังการทดลอง ได้มากกว่าก่อนการทดลอง

H_0 : กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ หลังการทดลอง เท่ากับหรือน้อยกว่าก่อนการทดลอง

H_1 : กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ หลังการทดลอง มากกว่าก่อนการทดลอง

ตารางที่ 4.4 แสดงผลการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ ของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็น แบบตาบอดแต่กำเนิด จากบทบรรยายภาพแบบ *ไม่ตีความ*

ข้อความถามในแบบสอบถาม	Pretest (n=20)		Posttest (n=20)		t	df	Sig.
	Mean	S.D.	Mean	S.D.			
7. จากบทบรรยายภาพ “ภาพเคลื่อนไหวเข้าหาใบหน้าที่ // ทักจริงตรง หยาดน้ำไหลออกจากตาอาบแฉะ ดวงตาแข็งเกร็ง” มีผลต่อการรับรู้อารมณ์ความรู้สึกของท่านอย่างไร	4.05	1.050	4.45	0.998			
8. จากบทบรรยายภาพ “ภาพยกขึ้นมุมสูงสังข์กับขาขึ้นมานบนเรือน” มีผลต่อการรับรู้อารมณ์ความรู้สึกของท่านในระดับใด	2.80	1.436	3.55	1.191	3.498	19	0.002
9. จากบทบรรยายภาพ “ร่างหญิงแน่นิ่ง มีเลือดที่มุมปาก // ทักเขย่าร่างนั้น // ภาพเคลื่อนไหวที่เข้าใกล้ใบหน้าที่พ ชมวคิ้ว กัดฟัน // ภาพเบลอเข้าหาภาพมุมสูง ภาพช้า ทักขึ้นร่างหญิงผู้นั้น ก้าวไปที่เสาไม้กลางลาน” มีผลต่อการรับรู้อารมณ์ความรู้สึกของท่านอย่างไร	3.15	0.745	4.65	0.745			
	3.667		4.217				

จากตารางที่ 4.4 ผลการวิจัยพบว่า จากคำถามในแบบสอบถาม ข้อที่ 7 – 9 เกี่ยวกับการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นตาบอดกำเนิด จากบทบรรยายภาพแบบไม่ตีความ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์เฉลี่ยจากทั้ง 3 ข้อคำถามอยู่ที่ 3.667 (อยู่ในระดับ สามารถรับรู้อารมณ์ความรู้สึกได้บ้าง ถึง สามารถรับรู้อารมณ์ความรู้สึกได้ชัดเจน) และค่าเฉลี่ยการรับรู้ภายหลังการทดลอง อยู่ที่ 4.217 (อยู่ในระดับ รับรู้อารมณ์ความรู้สึกได้ชัดเจน ถึง รับรู้อารมณ์ความรู้สึกได้ชัดเจนมากที่สุด) โดยพบว่า ระดับการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์หลังการทดลอง มีการเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 95% ($p < 0.05$, $p = 0.002$)

สมมติฐานที่ 3: กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ (Expressive Meaning) จากละคร โทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบ ไม่ตีความหลังการทดลองได้มากกว่าก่อนการทดลอง

H_1 accepted, H_0 rejected

สมมติฐานที่ 4: กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้สุนทรียภาพ (Aesthetics) จากละคร โทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบ ไม่ตีความหลังการทดลองได้มากกว่าก่อนการทดลอง

H_0 : กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความสวยงามของภาพ หลังการทดลอง เท่ากับหรือน้อยกว่าก่อนการทดลอง

H_1 : กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความสวยงามของภาพ หลังการทดลอง มากกว่าก่อนการทดลอง

ตารางที่ 4.5 แสดงผลการรับรู้สุนทรียภาพ ของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอด
แต่กำเนิด จากบทบรรยายภาพแบบไม่ตีความ

ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	Pretest (n=20)		Posttest (n=20)		t	df	Sig.
	Mean	S.D.	Mean	S.D.			
10. จากบทบรรยายภาพ “ภาพซ้ำ ภาพด้านข้าง ทักบนหลังม้า ขมวดคิ้วมองตรงไปข้างหน้า คิ้วม้ายะยาน ไป ที่เบื้องไกลมีควันสีดำพวยพุ่งขึ้นจากดิน” มีผลต่อการรับรู้ความสวยงามจากภาพในความคิดของท่านอย่างไร	3.75	1.118	4.30	0.864			
11. จากบทบรรยายภาพ “ภาพมุมสูง ร่างชาวบ้านชายหญิงนอนแน่นิ่งเกลื่อนอยู่รอบลานเสาไม้ เพียงคว้นขาวจางเข้ามาปกคลุม // ภาพเบลอเข้าหา ภาพมุมต่ำ ร่างชายนอนหงายนิ่งแนบพื้น นึกราบเลื้อยคืบปาก // ภาพเบลอเข้าหา ภาพมุมต่ำ ร่างหญิงนอนหงายนิ่งหน้ากองฟางอาบเลือด” มีผลต่อการรับรู้ความสวยงามจากภาพในความคิดของท่านอย่างไร	3.95	1.099	4.30	0.933	3.269	19	0.004
12. จากบทบรรยายภาพ “ภาพไกล ทักควมม้าสีน้ำตาลไปตามคันนา และชะลอลง // ภาพมุมต่ำ เห็นยอดข้าว ทักพยุคม้า” มีผลต่อการรับรู้ความสวยงามจากภาพในความคิดของท่านอย่างไร	3.85	1.040	4.15	0.988			
	3.850		4.250				

จากตารางที่ 4.5 ผลการวิจัยพบว่า จากคำถามในแบบสอบถาม ข้อที่ 10 – 12 เกี่ยวกับการรับรู้สุนทรียภาพของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดกำเนิด จากบทบรรยายภาพแบบไม่ตีความ พบว่า ในการเก็บข้อมูลก่อนการทดลอง กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้สุนทรียภาพเฉลี่ยจากทั้ง 3 ข้อคำถามอยู่ที่ 3.850 (อยู่ในระดับ สามารถรับรู้ความสวยงามได้บ้าง ถึง สามารถรับรู้ความสวยงามได้ชัดเจน) และค่าเฉลี่ยการรับรู้สุนทรียภาพภายหลังการทดลอง อยู่ที่ 4.250 (อยู่ในระดับ รับรู้ความสวยงามได้ชัดเจน ถึง รับรู้ความสวยงามได้ชัดเจนมากที่สุด) โดยพบว่า ระดับการรับรู้สุนทรียภาพหลังการทดลอง มีการเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 95% ($p < 0.05$, $p = 0.004$)

สมมติฐานที่ 4: กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้สุนทรียภาพ (Aesthetics) จากละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบ *ไม่ตีความหลังการทดลอง* ได้มากกว่าก่อนการทดลอง H_1 accepted, H_0 rejected

จากตารางที่ 4.2 – 4.5 เมื่อพิจารณาผลเปรียบเทียบทั้งก่อนและหลังการทดลองพบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด มีการรับรู้ทั้ง 4 ลักษณะจากละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ ในช่วงหลังการทดลองมากขึ้นอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับก่อนการทดลอง โดยค่าเฉลี่ยการรับรู้ทั้ง 4 ลักษณะดังกล่าวสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.6 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการรับรู้ลักษณะต่างๆของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด จากละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ

ลักษณะการรับรู้	Mean Pretest	Mean Posttest	Mean Diff.
ความหมายโดยตรง	3.467	4.233	0.776
ความหมายเชิงสัญลักษณ์	3.683	4.233	0.550
ความหมายเชิงอารมณ์	3.667	4.217	0.550
สุนทรียภาพ	3.850	4.250	0.40

จากตารางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า เมื่อมีการเปิดเพียงเสียงบรรยายภาพอย่างเดียว (ในช่วงก่อนการทดลอง) กลุ่มตัวอย่างสามารถรับรู้สุนทรียภาพได้มากที่สุด รองลงมาเป็นการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์ การรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ และมีการรับรู้ความหมายโดยตรงได้น้อยที่สุด ในขณะที่เมื่อกลุ่มตัวอย่างได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความไปแล้วนั้น ข้อมูลหลังการทดลองระบุว่า กลุ่มตัวอย่างยังคงมีการรับรู้สุนทรียภาพได้มากที่สุด รองลงมาเป็นการรับรู้ความหมายโดยตรงและความหมายเชิงสัญลักษณ์ ส่วนการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างก่อนและหลังการทดลอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด มีระดับการรับรู้ความหมายโดยตรงเพิ่มขึ้นมากที่สุด รองลงมาเป็นการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์ ความหมายเชิงอารมณ์ ในขณะที่การรับรู้สุนทรียภาพเพิ่มขึ้นน้อยที่สุด

สมมติฐานที่ 5: กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายโดยตรง (Denotative Meaning)

จากละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบตีความหลังการทดลอง ได้มากกว่าก่อนการทดลอง

H_0 : กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายโดยตรงหลังการทดลอง เท่ากับหรือน้อยกว่าก่อนการทดลอง

H_1 : กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายโดยตรงหลังการทดลอง มากกว่าก่อนการทดลอง

ตารางที่ 4.7 แสดงผลการรับรู้ความหมายโดยตรง ของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด จากบทบรรยายภาพแบบตีความ

ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	Pretest (n=20)		Posttest (n=20)		t	df	Sig.
	Mean	S.D.	Mean	S.D.			
1. จากบทบรรยายภาพ “ภาพครึ่งตัว ทักษิณน้ำเขียว กำมือ หันหน้าเข้าหาเสาไม้กลางลาน มองขึ้น ไปด้านบน // ภาพเคลื่อนไหวของเสาที่ถูกด้วยรวงข้าวแทนสายตาทัพ” มีผลต่อการคิดภาพของท่านอย่างไร	4.00	0.973	4.55	0.999			
2. จากบทบรรยายภาพ “ภาพกว้าง ชาวบ้านนั่งพนมมือล้อมเสาไม้ เม็ดข้าวเรียงเต็มรวง” มีผลต่อการคิดภาพของท่านอย่างไร	3.60	1.313	4.40	0.995	2.978	19	0.008
3. จากบทบรรยายภาพ “ทัพ ชายร่างสันทศควมม้าทะยานไป // ภาพตัด ที่ลาน พวกอั้งจะเข้ารุกรานพวกชาวบ้าน” มีผลต่อการคิดของท่านอย่างไร	4.00	1.298	4.60	0.598			
	3.867		4.516				

จากตารางที่ 4.7 ผลการวิจัยพบว่า จากคำถามในแบบสอบถาม ข้อที่ 1 – 3 เกี่ยวกับการรับรู้ความหมายโดยตรงของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นตาบอดแต่กำเนิด จากบทบรรยายภาพแบบตีความ พบว่า ในการเก็บข้อมูลก่อนการทดลอง กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ความหมายโดยตรงเฉลี่ยจากทั้ง 3 ข้อคำถามอยู่ที่ 3.867 (อยู่ในระดับ คิดภาพตามได้บ้าง ถึง คิดภาพตามได้ชัดเจน) และค่าเฉลี่ยการรับรู้ความหมายโดยตรงภายหลังการทดลอง อยู่ที่ 4.516 (อยู่ในระดับ คิดภาพได้

ชัดเจน ถึง คิดภาพได้ชัดเจนมากที่สุด) โดยพบว่า ระดับการรับรู้ความหมายโดยตรงภายหลังการทดลอง มีการเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 95% ($p < 0.05$, $p = 0.008$)

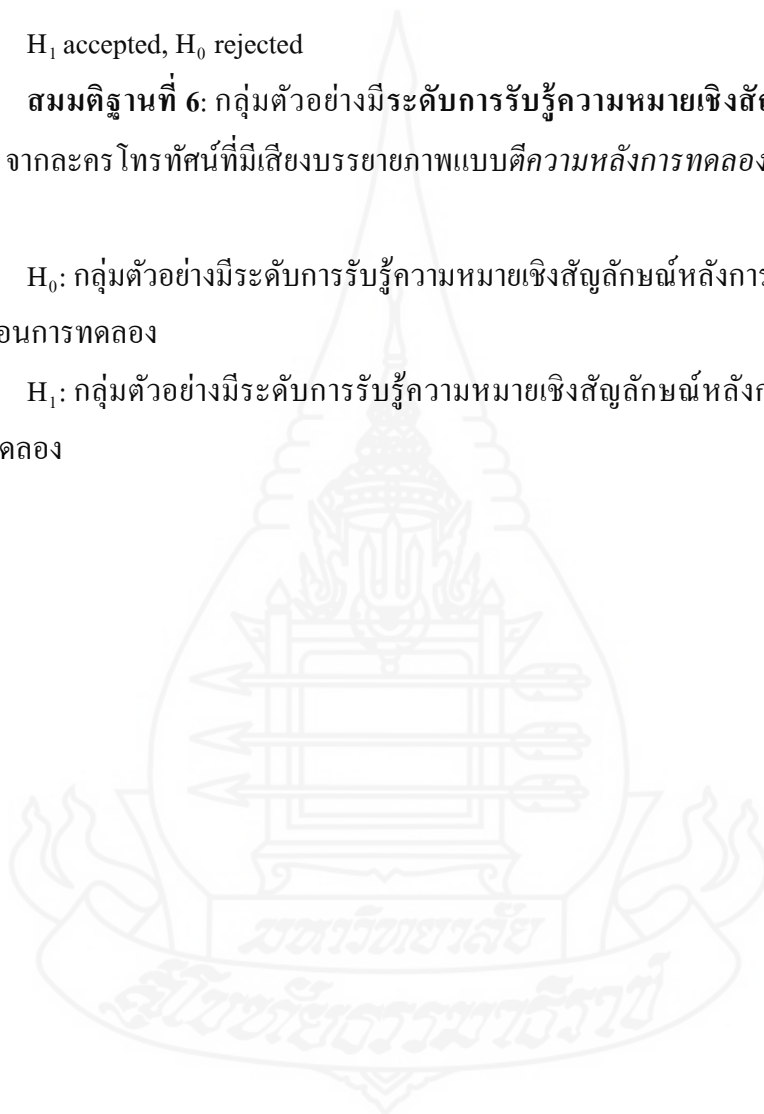
สมมติฐานที่ 5: กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายโดยตรง (Denotative Meaning) จากละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบตีความหลังการทดลองได้มากกว่าก่อนการทดลอง

H_1 accepted, H_0 rejected

สมมติฐานที่ 6: กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning) จากละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบตีความหลังการทดลองได้มากกว่าก่อนการทดลอง

H_0 : กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์หลังการทดลอง เท่ากับหรือน้อยกว่าก่อนการทดลอง

H_1 : กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์หลังการทดลอง มากกว่าก่อนการทดลอง

ตารางที่ 4.8 แสดงผลการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์ ของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็น
แบบตาบอดแต่กำเนิด จากบทบรรยายภาพแบบตีความ

ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	Pretest (n=20)		Posttest (n=20)		t	df	Sig.
	Mean	S.D.	Mean	S.D.			
4. จากบทบรรยายภาพ “ <u>ภาพใกล้</u> ใบหน้าทัพพี <u>หน้าสงสัย</u> จ้องเขม็งไปข้างหน้า ลงจากหลังม้า เอามือคบบที่คอม้าเบาๆพลางจ้องออกไป // <u>ภาพ</u> <u>เคลื่อนที่เข้าไปทางซ้ายแทนสายตาของทัพ</u> <u>ชาวบ้านนอนเคลื่อนที่</u> ” มีผลต่อการเข้าใจ เหตุการณ์ของท่านอย่างไร	4.75	0.550	4.90	0.308	4.359	19	0.000
5. จากบทบรรยายภาพ “ <u>ภาพมุมสูง</u> ขบวน <u>ทหารม้าชุดดำ ภาพมีดลง</u> ที่ลาน” มีผลต่อการ เข้าใจเหตุการณ์ของท่านอย่างไร	2.80	1.556	3.60	1.314			
6. จากบทบรรยายภาพ “ <u>ภาพซ้าย</u> อังวะถีบลง <u>หัวล้านล้มหงาย</u> // <u>ภาพซ้าย</u> มุมต่ำ อังวะเงื้อดาบ <u>ขึ้นเหนือหัวฟันกับภาพเฟดมืด</u> // <u>ภาพใกล้</u> ฉาด <u>เลือดสีแดงเข้ม</u> สาดมาอบรวงข้าวสีเหลืองทอง” มีผลต่อการเข้าใจเหตุการณ์ของท่านอย่างไร	3.70	1.455	4.70	0.444			
	3.750		4.416				

จากตารางที่ 4.8 จากคำถามข้อที่ 4 – 6 เกี่ยวกับการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์ของ
กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นตาบอดกำเนิด จากบทบรรยายภาพแบบตีความ พบว่า กลุ่ม
ตัวอย่างมีการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์เฉลี่ยจากทั้ง 3 ข้อคำถามอยู่ที่ 3.750 (อยู่ในระดับ
สามารถเข้าใจเหตุการณ์ได้บ้าง ถึง สามารถเข้าใจเหตุการณ์ได้ชัดเจน) และค่าเฉลี่ยการรับรู้ภายหลัง
การทดลอง คือ 4.416 (อยู่ในระดับ เข้าใจเหตุการณ์ได้ชัดเจน ถึง เข้าใจเหตุการณ์ได้ชัดเจนมากที่สุด)
พบว่าระดับการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์หลังการทดลอง มีการเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลอง
อย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 95% ($p < 0.05$, $p = 0.000$)

สมมติฐานที่ 6: กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic
Meaning) จากละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบตีความหลังการทดลองได้มากกว่าก่อนการ
ทดลอง

H_1 accepted, H_0 rejected

สมมติฐานที่ 7: กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ (Expressive Meaning) จากละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบตีความหลังการทดลองได้มากกว่าก่อนการทดลอง

H_0 : กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ หลังการทดลอง เท่ากับหรือน้อยกว่าก่อนการทดลอง

H_1 : กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ หลังการทดลอง มากกว่าก่อนการทดลอง

ตารางที่ 4.9 แสดงผลการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ ของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด จากบทบรรยายภาพแบบตีความ

ข้อคำถามในแบบสอบถาม	Pretest (n=20)		Posttest (n=20)		t	df	Sig.
	Mean	S.D.	Mean	S.D.			
7. จากบทบรรยายภาพ “ภาพเคลื่อนไหวเข้าหาใบหน้าทัพ // ทัพจ้องตรง ขมวดคิ้ว ร้องไห้เสียใจ ควงตาแข็งเกร็ง” มีผลต่อการรับรู้อารมณ์ความรู้สึกของท่านอย่างไร	4.10	1.372	4.65	0.587			
8. จากบทบรรยายภาพ “ภาพยกขึ้นมุมสูง มองลงมาเห็นสังข์กับขาบ ประจันหน้า จวงและจันทร์” มีผลต่อการรับรู้อารมณ์ความรู้สึกของท่านอย่างไร	2.95	1.017	4.05	1.191	3.577	19	0.002
9. จากบทบรรยายภาพ “ร่างหญิงแน่นิ่ง มีเลือดที่มุมปาก // ทัพเขย่าร่างนั้น // ภาพเคลื่อนไหวเข้าหาใบหน้าทัพ สีหน้าเสียใจ // ภาพเบลอเข้าหาภาพมุมสูง ภาพช้า ทัพอุ้มศพชาวบ้านผู้นั้น ก้าวไปที่เสาไม้กลางลาน” มีผลต่อการรับรู้อารมณ์ความรู้สึกของท่านอย่างไร	4.30	1.081	4.60	0.995			
	3.783		4.433				

จากตารางที่ 4.9 ผลการวิจัยพบว่า จากคำถามในแบบสอบถาม ข้อที่ 7 – 9 เกี่ยวกับการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นตาบอดกำเนิด จากบทบรรยายภาพแบบตีความ พบว่า ในการเก็บข้อมูลก่อนการทดลอง กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์เฉลี่ยจากทั้ง 3 ข้อคำถามอยู่ที่ 3.783 (อยู่ในระดับ สามารถรับรู้อารมณ์ความรู้สึกได้บ้าง ถึง สามารถรับรู้อารมณ์ความรู้สึกได้ชัดเจน) และค่าเฉลี่ยการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ความรู้สึก

ภายหลังการทดลอง อยู่ที่ 4.433 (อยู่ในระดับ รับรู้อารมณ์ความรู้สึกได้ชัดเจน ถึง รับรู้อารมณ์ความรู้สึกได้ชัดเจนมากที่สุด) โดยพบว่า ระดับการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์หลังการทดลอง มีการเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 95% ($p < 0.05$, $p = 0.002$)

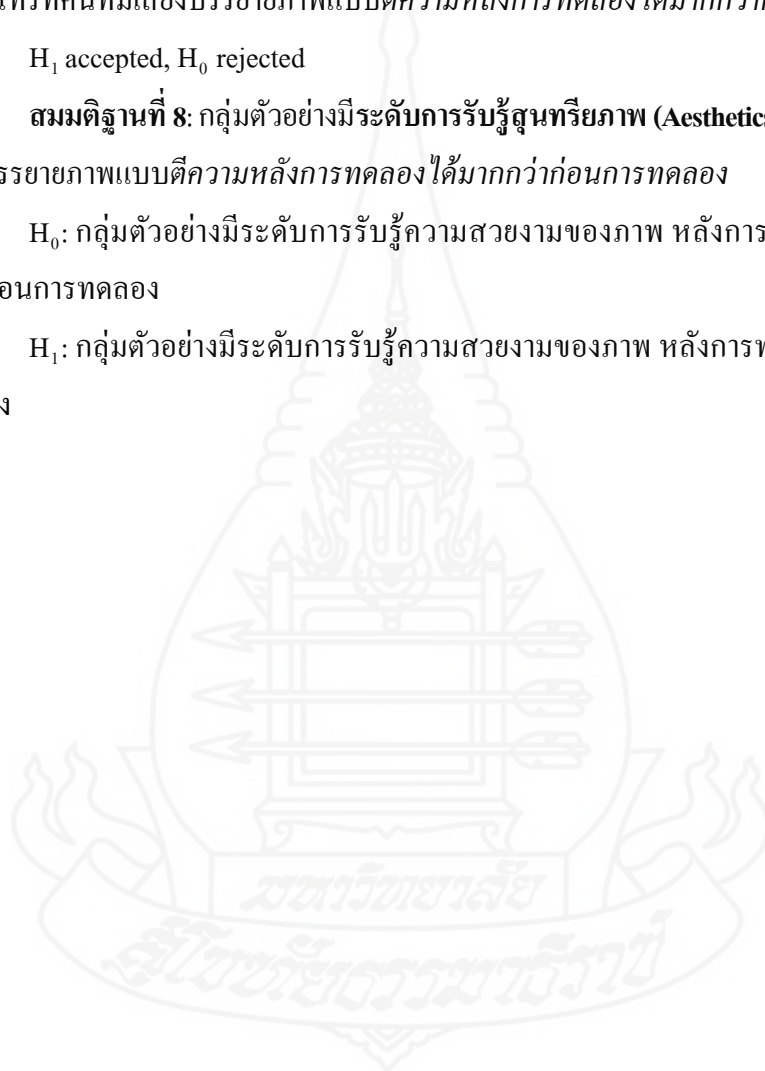
สมมติฐานที่ 7: กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ (Expressive Meaning) จากละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบตีความหลังการทดลอง ได้มากกว่าก่อนการทดลอง

H_1 accepted, H_0 rejected

สมมติฐานที่ 8: กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้สุนทรียภาพ (Aesthetics) จากละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบตีความหลังการทดลอง ได้มากกว่าก่อนการทดลอง

H_0 : กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความสวยงามของภาพ หลังการทดลอง เท่ากับหรือน้อยกว่าก่อนการทดลอง

H_1 : กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความสวยงามของภาพ หลังการทดลอง มากกว่าก่อนการทดลอง

ตารางที่ 4.10 แสดงผลการรับรู้สุนทรียภาพ ของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอด
แต่กำเนิด จากบทบรรยายภาพแบบไม่ตีความ

ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	Pretest (n=20)		Posttest (n=20)		t	df	Sig.
	Mean	S.D.	Mean	S.D.			
10. จากบทบรรยายภาพ “ภาพซ้าย ภาพด้านข้าง ทักบั้นหลังม้า สีน้ำตาลมันมองตรงไปข้างหน้า ควม ม้าทะยานไป ที่เบื้องไกลมีคว้นสีคำพวยพุ่งขึ้นจาก ดิน ” มีผลต่อการรับรู้ความสวยงามจากภาพใน ความคิดของท่านอย่างไร	3.60	1.187	4.05	1.150			
11. จากบทบรรยายภาพ “ภาพมุมสูง สหพวงขวามัน นอนตายเกลื่อนอยู่รอบเสาไม้ เพียงคว้นขาวจางเข้ามาปก คลุม // ภาพเบลอลือเข้าหา ภาพมุมต่ำสหพวงนอนหงายหนึ่ง แนบพื้น มีคราบเลือดนูนปาก // ภาพเบลอลือเข้าหา ภาพมุม ต่ำ สหพวงนอนหงายหนึ่งหน้ากองฟางอาบเลือด”มีผลต่อ การรับรู้ความสวยงามจากภาพในความคิดของท่าน อย่างไร	4.20	1.152	4.80	0.410	3.031	19	0.007
12. จากบทบรรยายภาพ “ภาพไกล ทักควมม้าสี น้ำตาล ไปตามคันนา และชะลอลง //ภาพมุมต่ำ มอง แหงนขึ้นเหนือยอดข้าว ทักพยุคม้า” มีผลต่อการรับรู้ ความสวยงามจากภาพในความคิดของท่านอย่างไร	3.50	1.192	3.90	1.071			
	3.767		4.250				

จากตารางที่ 4.10 ผลการวิจัยพบว่า จากคำถามในแบบสอบถาม ข้อที่ 10 – 12 เกี่ยวกับการรับรู้สุนทรียภาพของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดกำเนิด จากบทบรรยายภาพแบบตีความ พบว่า ในการเก็บข้อมูลก่อนการทดลอง กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้สุนทรียภาพเฉลี่ยจากทั้ง 3 ข้อคำถามอยู่ที่ 3.767 (อยู่ในระดับ สามารถรับรู้ความสวยงามได้บ้าง ถึง สามารถรับรู้ความสวยงามได้ชัดเจน) และค่าเฉลี่ยการรับรู้สุนทรียภาพภายหลังการทดลอง อยู่ที่ 4.250 (อยู่ในระดับรับรู้ความงามจากภาพได้ชัดเจน ถึง รับรู้ความงามจากภาพได้ชัดเจนมากที่สุด) โดยพบว่า ระดับการรับรู้สุนทรียภาพหลังการทดลอง มีการเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 95% ($p < 0.05$, $p = 0.007$)

สมมติฐานที่ 8: กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้สุนทรียภาพ (Aesthetics) จากละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบตีความหลังการทดลอง ได้มากกว่าก่อนการทดลอง

H_1 accepted, H_0 rejected

จากตารางที่ 4.7 – 4.10 เมื่อพิจารณาผลเปรียบเทียบทั้งก่อนและหลังการทดลองพบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด มีการรับรู้ทั้ง 4 ลักษณะจากละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและข้อความ ในช่วงหลังการทดลองมากขึ้นอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับก่อนการทดลอง โดยค่าเฉลี่ยการรับรู้ทั้ง 4 ลักษณะดังกล่าวสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.11 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการรับรู้ลักษณะต่างๆ ของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด จากละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและข้อความ

ลักษณะการรับรู้	Mean Pretest	Mean Posttest	Mean Diff.
ความหมายโดยตรง	3.867	4.516	0.649
ความหมายเชิงสัญลักษณ์	3.750	4.416	0.666
ความหมายเชิงอารมณ์	3.783	4.433	0.650
สุนทรียภาพ	3.767	4.250	0.483

จากตารางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า เมื่อมีการเปิดเพียงเสียงบรรยายภาพอย่างเดียว (ในช่วงก่อนการทดลอง) กลุ่มตัวอย่างสามารถรับรู้ความหมายโดยตรงได้มากที่สุด รองลงมาเป็นการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ การรับรู้สุนทรียภาพ และมีการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์ได้น้อยที่สุด ในขณะที่เมื่อกลุ่มตัวอย่างได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ข้อความไปแล้วนั้น ข้อมูลหลังการทดลองระบุว่า กลุ่มตัวอย่างยังมีการรับรู้ความหมายโดยตรงได้มากที่สุด รองลงมาเป็นการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์และความหมายเชิงสัญลักษณ์ ส่วนการรับรู้สุนทรียภาพมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างก่อนและหลังการทดลอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด มีระดับการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์เพิ่มขึ้นมากที่สุด รองลงมาเป็นการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ ความหมายโดยตรง ในขณะที่การรับรู้สุนทรียภาพเพิ่มขึ้นน้อยที่สุด

สมมติฐานที่ 9: กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายโดยตรง (Denotative Meaning)

จากละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบดีความได้มากกว่าแบบไม่ดีความ

H_0 : กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายโดยตรงจากบทบรรยายแบบดีความ น้อยกว่าหรือเท่ากับแบบไม่ดีความ

H_1 : กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายโดยตรงจากบทบรรยายแบบดีความมากกว่าแบบไม่ดีความ

ตารางที่ 4.12 แสดงการเปรียบเทียบระดับการรับรู้ความหมายโดยตรง ของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด จาก บทบรรยายภาพ 2 แบบ

ข้อคำถามในแบบสอบถาม	Posttest บทบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ (n = 20)		Posttest บทบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความ (n = 20)		t	df	Sig.
	Mean	S.D.	Mean	S.D.			
ข้อที่ 1	4.60	0.820	4.55	0.999			
ข้อที่ 2	3.95	0.887	4.40	0.995	1.590	19	0.128
ข้อที่ 3	4.15	0.671	4.60	0.598			
	4.233		4.516				

จากตารางที่ 4.12 ผลการวิจัยพบว่า จากข้อคำถามในแบบสอบถาม ข้อที่ 1 – 3 ค่าเฉลี่ยจากทั้ง 3 ข้อคำถามแสดงผลระดับการรับรู้ความหมายโดยตรงหลังการทดลองของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด จากการรับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ อยู่ที่ 4.233 (คิดภาพได้ชัดเจน ถึง คิดภาพได้ชัดเจนมากที่สุด) และจากการรับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความ อยู่ที่ 4.516 (คิดภาพได้ชัดเจน ถึง คิดภาพได้ชัดเจนมากที่สุด) โดยผู้วิจัยพบว่า ผลต่างของระดับการรับรู้ความหมายโดยตรงโดยเฉลี่ย จากทั้งเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ และเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความนั้น มีค่าเท่ากับ 0.283 และไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ($p > 0.05$, $p = 0.128$)

สมมติฐานที่ 9: กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายโดยตรง (Denotative Meaning) จากละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบตีความได้ ไม่มากกว่า แบบไม่ตีความ

H_0 accepted, H_1 rejected

สมมติฐานที่ 10: กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning) จากละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบตีความได้ มากกว่า แบบไม่ตีความ

H_0 : กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์จากบทบรรยายแบบตีความน้อยกว่าหรือเท่ากับแบบไม่ตีความ

H_1 : กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์จากบทบรรยายแบบตีความมากกว่าแบบไม่ตีความ

ตารางที่ 4.13 แสดงการเปรียบเทียบระดับการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์ ของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด จาก บทบรรยายภาพ 2 แบบ

ข้อคำถามในแบบสอบถาม	Posttest บ ท บรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ (n = 20)		Posttest บ ท บรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความ (n = 20)		t	df	Sig.
	Mean	S.D.	Mean	S.D.			
ข้อที่ 4	4.50	0.761	4.90	0.308	0.845	19	0.409
ข้อที่ 5	3.80	0.951	3.60	1.314			
ข้อที่ 6	4.40	0.821	4.70	0.444			
	4.233		4.416				

จากตารางที่ 4.13 ผลการวิจัยพบว่า จากข้อคำถามในแบบสอบถาม ข้อที่ 4 – 6 ค่าเฉลี่ยจากทั้ง 3 ข้อคำถามแสดงผลระดับการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์หลังการทดลองของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด จากการรับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ อยู่ที่ 4.233 (เข้าใจเหตุการณ์ได้ชัดเจน ถึง เข้าใจเหตุการณ์ได้ชัดเจนมากที่สุด) และจากการรับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความ อยู่ที่ 4.416 (เข้าใจเหตุการณ์ได้ชัดเจน ถึง เข้าใจเหตุการณ์ได้ชัดเจนมากที่สุด) โดยผู้วิจัยพบว่า ระดับการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์โดยเฉลี่ย จากทั้งเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพ

แต่ไม่ตีความ และเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความนั้น มีค่าเท่ากับ 0.183 และไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ($p > 0.05$, $p = 0.409$)

สมมติฐานที่ 10: กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning) จากละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบตีความได้ ไม่มากกว่า แบบไม่ตีความ

H_0 accepted, H_1 rejected

สมมติฐานที่ 11: กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ (Expressive Meaning) จากละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบตีความได้ มากกว่า แบบไม่ตีความ

H_0 : กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์จากบทบรรยายแบบตีความน้อยกว่าหรือเท่ากับแบบไม่ตีความ

H_1 : กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์จากบทบรรยายแบบตีความมากกว่าแบบไม่ตีความ

ตารางที่ 4.14 แสดงการเปรียบเทียบระดับการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ ของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด จาก บทบรรยายภาพ 2 แบบ

ข้อคำถามในแบบสอบถาม	Posttest บทบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ (n = 20)		Posttest บทบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความ (n = 20)		t	df	Sig.
	Mean	S.D.	Mean	S.D.			
ข้อที่ 7	4.45	0.998	4.65	0.587	0.810	19	0.428
ข้อที่ 8	3.55	1.191	4.05	1.191			
ข้อที่ 9	4.65	0.745	4.60	0.995			
	4.216		4.433				

จากตารางที่ 4.14 ผลการวิจัยพบว่า จากข้อคำถามในแบบสอบถาม ข้อที่ 7 – 9 ค่าเฉลี่ยจากทั้ง 3 ข้อคำถามแสดงผลระดับการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์หลังการทดลองของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด จากการรับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ อยู่ที่ 4.216 (รับรู้อารมณ์ได้ชัดเจน ถึง รับรู้อารมณ์ได้ชัดเจนมากที่สุด) และจากการรับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความ อยู่ที่ 4.433 (รับรู้อารมณ์ได้ชัดเจน ถึง รับรู้อารมณ์ได้ชัดเจนมากที่สุด) โดยผู้วิจัยพบว่า ระดับการรับรู้ความหมาย

เชิงอารมณ์โดยเฉลี่ย จากทั้งเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ และเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความนั้น มีค่าเท่ากับ 0.217 และ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ($p > 0.05$, $p = 0.428$)

สมมติฐานที่ 11: กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ (Expressive Meaning) จากละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบตีความได้ ไม่มากกว่า แบบไม่ตีความ

H_0 accepted, H_1 rejected

สมมติฐานที่ 12: กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้สุนทรียภาพ (Aesthetics) จากละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบตีความได้ มากกว่า แบบไม่ตีความ

H_0 : กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความสวยงามของภาพจากบทบรรยายแบบตีความ น้อยกว่าหรือเท่ากับ แบบไม่ตีความ

H_1 : กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความสวยงามของภาพจากบทบรรยายแบบตีความ มากกว่า แบบไม่ตีความ

ตารางที่ 4.15 แสดงการเปรียบเทียบระดับการรับรู้สุนทรียภาพ ของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด จาก บทบรรยายภาพ 2 แบบ

ข้อ ค ำ ถ ำ ม ใน แบบสอบถาม	Posttest บ ท บรรยายภาพ แบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่		Posttest บ ท บรรยายภาพ แบบเข้ารหัสภาพ และ		t	df	Sig.
	ตีความ		ตีความ				
	(n = 20)	(n = 20)					
	Mean	S.D.	Mean	S.D.			
ข้อที่ 10	4.30	0.864	4.05	1.150	0.000	19	1.000
ข้อที่ 11	4.30	0.933	4.80	0.410			
ข้อที่ 12	4.15	0.988	3.90	1.071			
	4.250		4.250				

จากตารางที่ 4.15 ผลการวิจัยพบว่า จากข้อคำถามในแบบสอบถาม ข้อที่ 10 – 12 ค่าเฉลี่ยจากทั้ง 3 ข้อคำถามแสดงผลระดับการรับรู้สุนทรียภาพหลังการทดลองของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด จากการรับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ อยู่ที่ 4.250 และจากการรับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบ

เข้ารหัสภาพและตีความ อยู่ที่ 4.250 เช่นกัน (รับรู้ความงามจากภาพได้ชัดเจน ถึง รับรู้ความงามจากภาพได้ชัดเจนมากที่สุด) โดยผู้วิจัยพบว่า ระดับการรับรู้สุนทรียภาพ จากทั้งเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ และเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความนั้น ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ($p > 0.05$, $p = 1.000$)

สมมติฐานที่ 12: กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้สุนทรียภาพ (Aesthetics) จากละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบตีความได้เท่ากับกับแบบไม่ตีความ

H_0 accepted, H_1 rejected

จากตารางที่ 4.12 – 4.15 เป็นการแสดงผลการทดสอบสมมติฐานที่ 9 – 12 ที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ที่แตกต่างกันของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด จากลักษณะบทบรรยายภาพทั้ง 2 ลักษณะ คือ บทบรรยายภาพที่มีการเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ และ บทบรรยายภาพที่มีการเข้ารหัสภาพและตีความ โดยมีการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ใน 4 ลักษณะ คือ การรับรู้ความหมายโดยตรง การรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์ การรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ และการรับรู้สุนทรียภาพ ซึ่งผลการวิจัยปรากฏว่า ไม่ปรากฏความแตกต่างอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติ จากทั้งสองกลุ่มตัวอย่างในลักษณะการรับรู้ใดเลย โดยเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบรายชื่อจากการรับรู้บทบรรยายภาพทั้ง 2 แบบ พบผลการเปรียบเทียบดังแสดงในตารางที่ 4.16 ต่อไปนี้

ตารางที่ 4.16 แสดงการเปรียบเทียบการรับรู้ผ่านเสียงบรรยายภาพทั้ง 2 แบบ จากกลุ่มผู้พิการ
ทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด

ข้อที่	บทบรรยายภาพ	การเข้ารหัสภาพ	รูปแบบการตีความ	Mean Diff.	t	df	Sig.
1	ภาพครึ่งตัว ทักขมวดคิ้ว แน่น กำมือ หันเข้าหาเสาไม้ กลางลาน // มองเฉียงขึ้นไป ด้านบน // ภาพเคลื่อนไหวที่เข้า หายอดเสาไม้นั้น มีรวงข้าว ผูกไว้	ภาพครึ่งตัว ภาพเคลื่อนไหวที่เข้า หา	ลักษณะของภาพ	-0.050	-0.160	19	0.874
2	ภาพครึ่งตัว ทักเสีหน้าเครียด กำมือ หันหน้าเข้าหาเสาไม้ กลางลาน มองขึ้นไปด้านบน // ภาพเคลื่อนไหวหายอดเสาที่ผูก ด้วยรวงข้าวแทนสายตาที่ท						
3	ภาพกว้าง ชายหญิงนั่งพนม มือล้อมเสาไม้ เม็ดข้าวเรียง เต็มรวง	ภาพกว้าง	ลักษณะของตัว ละคร	0.450	1.756	19	0.095
3	ภาพกว้าง ชาวบ้านนั่งพนม มือล้อมเสาไม้ เม็ดข้าวเรียง เต็มรวง						
3	ทัก ชายร่างสันทัดควมม้า ทะยานไป // ภาพตัด ที่ลาน พวกอั้งวะวิ่งเข้าหาพวก ชาวบ้าน	ภาพตัด	การแสดงออกของ ตัวละคร	0.450	2.651	19	0.016*
3	ทัก ชายร่างสันทัดควมม้า ทะยานไป // ภาพตัด ที่ลาน พวกอั้งวะเข้ารุกรานพวก ชาวบ้าน						

ตารางที่ 4.16 (ต่อ)

ข้อที่	บทบรรยายภาพ	การเข้ารหัสภาพ	รูปแบบการตีความ	Mean Diff.	t	df	Sig.
4	ภาพใกล้ ใบหน้าทัก้อง เขม็งตรงไปข้างหน้า ลงจาก หลังม้า เอามือคบบที่คอม้า เบาๆพลางจ้องออกไป //	ภาพใกล้, ภาพเคลื่อนที่	ลักษณะของภาพ	0.400	2.179	19	0.042*
	เข้าๆไปทางซ้าย ภาพเคลื่อนที่เข้าๆไป ทางซ้าย ร่มขาวบ้านแน่นิ่ง นอนคว่ำหงายเคลื่อนพื้น ภาพใกล้ ใบหน้าทักสหน้า สงสัย จ้องเขม็งไปข้างหน้า ลงจากหลังม้า เอามือคบบที่ คอม้าเบาๆพลางจ้องออกไป // ภาพเคลื่อนที่เข้าๆไป ทางซ้ายแทนสายตาของทัพ ชาวบ้านนอนเคลื่อนพื้น	เข้าๆไปทางซ้าย					
5	ภาพมุมสูง ขบวนม้าชายชุด ดำ ภาพมืดลง ที่ลาน	ภาพมุมสูง	ลักษณะของตัว ละคร	-0.200	-0.490	19	0.629
	ภาพมุมสูง ขบวนทหารม้า ชุดดำ ภาพมืดลง ที่ลาน						
6	ภาพซ้ำ อังวะถีบลูงหัวล้าน ลัมหาย // ภาพซ้ำ มุมต่ำ อังวะเงื้อมดาบขึ้นเหนือหัว	ภาพซ้ำ, ภาพมุมต่ำ, ภาพเฟดมืด,	การแสดงออกของ ตัวละคร	0.350	1.505	19	0.149
	ภาพซ้ำ อังวะถีบลูงหัวล้าน ลัมหาย // ภาพซ้ำ มุมต่ำ อังวะเงื้อมดาบขึ้นเหนือหัว พื้นจับภาพเฟดมืด // ภาพ ใกล้ ฉาดเลือดสีแดงเข้มสาด มาอบรวงข้าวสีเหลืองทอง	ภาพใกล้					

ตารางที่ 4.16 (ต่อ)

ข้อที่	บทบรรยายภาพ	การเข้ารหัสภาพ	รูปแบบการตีความ	Mean Diff.	t	df	Sig.
7	<p>ภาพเคลื่อนไหวเข้าหาใบหน้า ทัพ // ทัพจ้องตรง หยาดน้ำ ไหลออกจากตาอับแก้ว ดวงตาแข็งเกร็ง</p> <p>ภาพเคลื่อนไหวเข้าหาใบหน้า ทัพ // ทัพจ้องตรง ขมวดคิ้ว ร้องไห้เสียใจ ดวงตาแข็ง เกร็ง</p>	<p>ภาพเคลื่อนไหวที่เข้า หา</p>	<p>การแสดงออกของ ตัวละคร</p>	0.200	0.777	19	0.447
8	<p>ภาพยกขึ้นมุมสูง สัมผัสกับ ขาบ ขึ้นมาบนเรือน ภาพยกขึ้นมุมสูง มองลงมา เห็น สัมผัสกับขาบ ประจันหน้า จวงและจันทร์</p>	<p>ภาพยกขึ้น มุม สูง</p>	<p>ลักษณะของภาพ</p>	0.500	1.291	19	0.212
9	<p>ร่างหญิงแนนี้ มีเลือดที่มุม ปาก // ทัพเขย่าร่างนั้น // ภาพเคลื่อนไหวที่เข้าใกล้ ใบหน้าทัพ ขมวดคิ้ว กัดฟัน // ภาพเบลอเข้าหาภาพมุม สูง ภาพซ้ำ ทัพซ้อนร่าง หญิงผู้นั้น ก้าวไปที่เสาไม้ กลางลาน ร่างหญิงแนนี้ มีเลือดที่มุม ปาก // ทัพเขย่าร่างนั้น // ภาพเคลื่อนไหวที่เข้าหา ใบหน้า ทัพ สิ้นน้ำเสียใจ // ภาพ เบลอเข้าหาภาพมุมสูง ภาพ ซ้ำ ทัพอุ้มศพขาวบ้านผู้นั้น ก้าวไปที่เสาไม้กลางลาน</p>	<p>ภาพเคลื่อนไหวที่เข้า ใกล้</p> <p>ภาพเบลอเข้าหา</p> <p>ภาพซ้ำ</p>	<p>ลักษณะของตัว ละคร</p>	-0.050	-0.175	19	0.863

ตารางที่ 4.16 (ต่อ)

ข้อที่	บทบรรยายภาพ	การเข้ารหัสภาพ	รูปแบบการตีความ	Mean Diff.	t	df	Sig.
10	<p>ภาพซ้ำ ภาพด้านข้าง ท้าพ บนหลังม้า ขมวดคิ้วมอง ตรงไปข้างหน้า ควบม้า ทะยาน ไป ที่เบื้องไกลมี ควันสีคำพวยพุ่งขึ้นจากดิน</p> <p>ภาพซ้ำ ภาพด้านข้าง ท้าพ บนหลังม้า สีหน้ามุ่งมั่น มองตรงไปข้างหน้า ควบม้า ทะยาน ไป ที่เบื้องไกลมี ควันสีคำพวยพุ่งขึ้นจากดิน</p>	ภาพซ้ำ, ภาพด้านข้าง	การแสดงออกของ ตัวละคร	-0.250	-0.721	19	0.480
11	<p>ภาพมุมสูง ร่มขาวบ้านชาย หญิงนอนแน่นิ่งเคลื่อนอยู่ รอบลานเสาไม้ เพียงควัน ขาวจางเข้ามาปกคลุม //</p> <p>ภาพเบลอลงเข้าหา ภาพมุมต่ำ ร่มขาวนอนหงายนิ่งแนบ พื้น มีคราบเลือดมุมปาก //</p> <p>ภาพเบลอลงเข้าหา ภาพมุมต่ำ ร่มหญิงนอนหงายนิ่งหน้า กองฟางอาบเลือด</p> <p>ภาพมุมสูง ภาพพวกชาวบ้าน นอนตายเคลื่อนอยู่รอบเสา ไม้ เพียงควันขาวจางเข้า มาปกคลุม //</p> <p>ภาพเบลอลงเข้าหา ภาพมุมต่ำ ภาพพวก ชาวบ้านนอนหงายนิ่งแนบพื้น มีคราบ เลือดมุมปาก //</p> <p>ภาพเบลอลงเข้าหา ภาพมุมต่ำ ภาพหญิง นอนหงายนิ่งหน้ากองฟาง อาบเลือด</p>	ภาพมุมสูง, ภาพเบลอลงเข้าหา, ภาพมุมต่ำ	ลักษณะของตัว ละคร	0.500	2.032	19	0.056

ตารางที่ 4.16 (ต่อ)

ข้อที่	บทบรรยายภาพ	การเข้ารหัสภาพ	รูปแบบการตีความ	Mean Diff.	t	df	Sig.
12	ภาพไกล ทักควบ ม้าสี น้ำตาลไปตามคันนา และ ชะลอลง // ภาพมุมต่ำ เห็น ยอดข้าว ทักหุคม้า	ภาพไกล, ภาพมุมต่ำ	ลักษณะของภาพ	-0.250	-0.721	19	0.480
	ภาพไกล ทักควบ ม้าสี น้ำตาลไปตามคันนา และ ชะลอลง // ภาพมุมต่ำ มอง แขนงขึ้นเหนือยอดข้าว ทัก หุคม้า						

*หมายถึง มีค่าความแตกต่างกันอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95%($p < 0.05$)

จากตารางที่ 4.16 เมื่อทำการแยกพิจารณาระดับการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิดทั้ง 2 กลุ่ม โดยเป็นการเปรียบเทียบการรับรู้ของผู้พิการทางการมองเห็นจากความแตกต่างของการตีความในบทบรรยายภาพ ซึ่งเป็นการศึกษาการเปรียบเทียบในรูปแบบรายข้อคำถาม พบว่า ส่วนใหญ่ของข้อคำถามไม่พบความแตกต่างของการรับรู้อย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติ มีเพียงข้อคำถามที่ 3 และ ข้อคำถามที่ 4 เท่านั้น ที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% โดยในข้อคำถามที่ 3 ปรากฏลักษณะการตีความการแสดงออกของตัวละคร ที่มีผลต่อการรับรู้ความหมายโดยตรงของกลุ่มตัวอย่าง นอกจากนี้ในข้อคำถามที่ 4 ปรากฏการตีความลักษณะของภาพ (แทนสายตาของทัพ) ที่ส่งผลต่อการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์และในขณะเดียวกันพบผลการวิจัยที่น่าสนใจคือ กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นมีการระดับการรับรู้ผ่านเสียงบรรยายภาพแบบไม่ตีความได้มากกว่าแบบตีความถึง 5 ข้อคำถามจาก 12 ข้อคำถาม ได้แก่ ข้อคำถามที่ 1, 5, 9, 10 และ 12

จากการเปรียบเทียบรายข้อดังกล่าวข้างต้น พบว่า การตีความในบทบรรยายภาพมีผลทั้งในเชิงบวกและลบกับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด การตีความลักษณะของภาพ ในบทบรรยายภาพ ไม่ทำให้กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิดสามารถรับรู้ความหมายโดยตรง (Denotative Meaning) ได้มากขึ้น แต่ในขณะเดียวกันการตีความการแสดงออกของตัวละคร ทำให้กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด สามารถรับรู้ความหมายโดยตรงได้มากกว่าแบบไม่ตีความ อย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติ

นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด สามารถรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์ (*Symbolic Meaning*) ได้จากบทบรรยายภาพที่มีการตีความเชิงลักษณะภาพได้มากกว่าบทบรรยายภาพแบบไม่ตีความอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติอีกด้วย

ในขณะเดียวกัน การตีความในเรื่องการแสดงออกของตัวละคร และลักษณะของภาพ ทำให้กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด สามารถรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ (*Expressive Meaning*) จากบทบรรยายภาพแบบตีความได้มากกว่าบทบรรยายภาพแบบไม่ตีความอย่างไม่มีนัยยะสำคัญทางสถิติ ส่วนการตีความลักษณะตัวละครไม่ทำให้เกิดการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ที่มากกว่าจากบทบรรยายภาพแบบไม่ตีความ

และการตีความเรื่องลักษณะของตัวละครทำให้กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิดสามารถรับรู้สุนทรียภาพ (*Aesthetics*) จากบทบรรยายภาพแบบตีความได้มากกว่าแบบไม่ตีความแต่ไม่มีนัยยะสำคัญทางสถิติ ในขณะที่การตีความการแสดงออก และลักษณะของภาพ ไม่ทำให้กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาสีบอด รับรู้สุนทรียภาพได้มากขึ้นกว่าบทบรรยายภาพแบบไม่ตีความ

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การรับรู้ทัศนภาพจากบทบรรยายภาพด้วยการสนทนากลุ่ม

หลังจากที่ได้เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ทำการสนทนากลุ่มเกี่ยวกับลักษณะการรับรู้ทัศนภาพจากเสียงบรรยายภาพในละครโทรทัศน์ โดยแยกเก็บข้อมูลครั้งละ 1 กลุ่ม กลุ่มละ 6 – 8 คน แยกตามลักษณะความพิการทางการมองเห็น ดังนี้

2.1 ข้อมูลทั่วไป

2.1.1 กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด

ผู้วิจัยทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 คน มาจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน ที่ใช้ในการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม เพื่อทำการสนทนากลุ่ม โดยแบ่งเป็น

1) กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิดที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ

ข้อมูลลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นตาบอดแต่กำเนิดที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ ที่ผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกเพื่อดำเนินการสนทนากลุ่ม มีจำนวนทั้งสิ้น 8 คน แบ่งเป็นเพศชาย 4 คน และเพศหญิง 4 คน อายุเฉลี่ย 37.25 ปี ($SD = 7.433$)

2) กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิดที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความ

ข้อมูลลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นตาบอดแต่กำเนิด ที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและดีความ ที่ผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกเพื่อการสนทนากลุ่ม มีจำนวนทั้งสิ้น 8 คน เพศชาย 4 คน และเพศหญิง 4 คน อายุเฉลี่ย 38.125 ปี ($SD = 8.567$)

2.1.2 กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง

ผู้วิจัยทำการเลือกกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 6 คน เพื่อทำการสนทนากลุ่ม โดยแบ่งเป็น

1) กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลังที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ

ข้อมูลลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง ที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความมีจำนวนทั้งสิ้น 6 คน แบ่งเป็นเพศชาย 4 คน และเพศหญิง 2 คน อายุเฉลี่ย 47.67 ปี ($S.D. = 10.45$)

2) กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลังที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความ

ข้อมูลลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง ที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความ มีจำนวนทั้งสิ้น 6 คน แบ่งเป็นเพศชาย 3 คน และเพศหญิง 3 คน อายุเฉลี่ย 48.33 ปี ($S.D. = 13.81$)

2.1.3 กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาดำมืด

ผู้วิจัยทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาดำมืดจำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มละ 6 คน เพื่อทำการสนทนากลุ่ม โดยแบ่งเป็น

1) กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาดำมืดที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ

ข้อมูลลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาดำมืด ที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ มีจำนวนทั้งสิ้น 6 คน แบ่งเป็นเพศชาย 2 คน และเพศหญิง 4 คน อายุเฉลี่ย 44.17 ปี ($S.D. = 11.42$)

2) กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาดำมืดที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความ

ข้อมูลลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลือนราง ที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและดีควมมีจำนวนทั้งสิ้น 6 คน แบ่งเป็นเพศชาย 3 คน และเพศหญิง 3 คน อายุเฉลี่ย 43.83 ปี (S.D. = 13.57)

ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดได้ผ่านการคัดกรองด้วยแบบสอบถาม โดยมีเงื่อนไขเดียวกัน คือ

1) กลุ่มตัวอย่างจะต้องมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร หรือปริมณฑล และสามารถเดินทางมายังสมาคมคนตาบอดแห่งประเทศไทยได้

2) กลุ่มตัวอย่างจะต้องเคยมีประสบการณ์ในการรับชมสื่อเสียงบรรยายภาพมาก่อน

3) กลุ่มตัวอย่างจะต้องมีพฤติกรรมการเปิดรับชมรายการโทรทัศน์เป็นประจำทุกวัน หรือมีการติดตามรายการโทรทัศน์เป็นประจำ 3 รายการ โดย 1 ใน 3 ต้องเป็นรายการประเภทละครโทรทัศน์

จากกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นทั้ง 3 ประเภทในการสนทนากลุ่มสามารถสรุปรวมข้อมูลทั่วไปได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.17 แสดงสรุปข้อมูลกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นทั้ง 6 กลุ่มที่ใช้ในการสนทนากลุ่ม

ลักษณะความพิการทางการมองเห็น	รูปแบบของเสียงบรรยายภาพ	เพศ		อายุเฉลี่ย(ปี)	S.D.
		ชาย	หญิง		
ตาบอดแต่กำเนิด	แบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ	4	4	37.25	7.43
	แบบเข้ารหัสภาพและตีความ	4	4	38.125	8.56
ตาบอดภายหลัง	แบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ	4	2	47.67	10.45
	แบบเข้ารหัสภาพและตีความ	3	3	48.33	13.81
สายตาเลือนราง	แบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ	2	4	44.17	11.42
	แบบเข้ารหัสภาพและตีความ	3	3	43.83	13.57

2.2 ประเด็นในการสนทนากลุ่ม

ในงานวิจัยเรื่อง การสร้างและการรับรู้เสียงบรรยายภาพในละครโทรทัศน์สำหรับผู้พิการทางการมองเห็น ผู้วิจัยได้ดำเนินการสนทนากลุ่มกับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นทั้ง 3 ลักษณะ จำนวนทั้งสิ้น 6 กลุ่ม โดยมีประเด็นในการสนทนากลุ่มดังต่อไปนี้

1. การรับรู้ละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพ
2. การรับรู้รหัสภาพที่เกิดจากกล้อง (The Planning Codes)
3. การรับรู้รหัสภาพที่เกิดจากการร้อยเรียงภาพ (Syntactic Codes)
4. การรับรู้การตีความในบทบรรยายภาพ
5. ลักษณะของเสียงบรรยายภาพที่ผู้พิการทางการมองเห็นต้องการ

โดยผู้วิจัยสามารถนำเสนอผลการสนทนากลุ่มจากทั้ง 5 ประเด็น ได้ดังต่อไปนี้

2.2.1 การรับรู้ละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพ

เมื่อมีการทดลองจัดทำบทบรรยายภาพแบบมีการเข้ารหัสภาพ กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิดทั้งหมดกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง และสายตาเลือนรางส่วนมากระบุว่า มีความรู้สึกว่บทบรรยายมีความแน่นและเยอะเกินไป นอกจากนี้ การเข้ารหัสภาพในบทบรรยาย ทำให้กลุ่มตัวอย่างถูกดึงความสนใจออกไปจากเรื่องราวที่เกิดขึ้นในละครโทรทัศน์อีกด้วย ตนจะถูกดึงความสนใจออกมาจากความเป็นละครโทรทัศน์ เพื่อมาคิดภาพตามความหมายของการเข้ารหัสภาพเหล่านั้น และไม่สามารถรับสุนทรียภาพจากละครโทรทัศน์ได้อย่างเต็มที่ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างมีการตั้งข้อสังเกตว่า หากไม่มีการอ่านบทบรรยายภาพให้ฟังก่อน (ในช่วงก่อนการทดลอง) และต้องมารับฟังบทบรรยายภาพที่มีการเข้ารหัสภาพดังกล่าวครั้งแรกในละครโทรทัศน์ น่าจะไม่สามารถเข้าใจได้เลยก็เป็นได้ แต่หากเป็นการบรรยายภาพหนึ่ง บทบรรยายภาพควรต้องให้รายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะของภาพเหล่านี้มากกว่าละครโทรทัศน์ กลุ่มตัวอย่างระบุว่า การเข้ารหัสภาพต่างๆ อาจมีความจำเป็นในกรณีที่เป็นการบรรยายภาพถ่าย หรือภาพนิ่ง มากกว่าการบรรยายภาพในละครโทรทัศน์ และเมื่อประกอบกับเมื่อเป็นละครที่มีฉากการต่อสู้ หรือการเคลื่อนไหวที่ไปด้วยความเร็วของเรื่องด้วยแล้ว การเข้ารหัสภาพในบทบรรยายนั้น แทบจะไม่ก่อให้เกิดความหมายใดๆ เลย และนอกจากนี้ อาจมีปัญหาในเรื่องของความเข้าใจที่ไม่ตรงกันของแต่ละบุคคลตามมาด้วย

“..... ไม่มี(คำที่ติด)ค่ะ แต่มันมันเยอะไป อันนี้ยังนึกไม่ออกเลย แล้วมันมีอันใหม่ต่อมา ต่อมาอีกแล้ว”

“.....เราไปโฟกัสที่ภาพ ว่าภาพอะไร ภาพอะไร มากกว่า...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 35 ปี)

“...ภาพมุมสูง ภาพมุมต่ำ ภาพซ้ำ ภาพเบลอ มันซ้อนกันเยอะ...”

“...บางที่เราฟังคำว่าภาพเยอะ จนเราโฟกัสไม่ถูก จินตนาการตามได้ไม่ทัน..”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 47 ปี)

“...จริงๆตัดคำว่า ภาพมุมสูง ภาพมุมต่ำ ออกไปน่าจะเข้าใจได้เลย มันละเอียดไปหน่อย...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศชาย, อายุ 20 ปี)

“...ถ้าเกิดว่าเราไม่ได้ฟังตั้งแต่ตอนแรก หมายถึงว่าถ้า(ผู้วิจัย) ไม่ได้อ่านทั้ง 12 ข้อแรกให้ฟังก่อน ถ้าเราฟังแล้วอาจจะงงๆอยู่ แต่ว่าพอได้อันนี้เราได้ฟังมาแล้วรอบนึง (ในช่วงก่อนการทดลอง) เลยพอเข้าใจได้”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 33 ปี)

“...เนื่องจากเวลาของละครที่มันน้อยอะครับ ทีนี้การที่เราใส่คำบรรยายไปเยอะๆเนี่ย มันฟังไม่ทัน (ทุกท่านพยักหน้า และร่วมกันพูดเสริม)”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศชาย, อายุ 34 ปี)

“...คิดหลายทีเลยอะ มันมาเยอะมากแล้วก็นึกภาพไม่ออก มองภาพไม่ออกว่า มันจะเป็นยังไง พอนึกไม่เห็นแล้ว มันเลยจินตนาการต่อไปไม่ได้...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศหญิง, อายุ 62(20) ปี)

“...ไม่เข้าใจเลยอะ... ไม่เข้าใจว่าทำไมต้องมีอะไรมุมสูงมุมต่ำ อย่างนั้น..... รู้สึกว่ามันรกๆมากเลย มันรกหมายความว่าพยายามจะฟังแล้ว พูดคำว่า ภาพๆๆ ตลอดเวลา รู้สึกว่ามันเกะกะ ไม่นุ่มนวล ไม่สละสลวย...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศหญิง, อายุ 76(2) ปี)

“...รู้สึกว่ามันรุงรังไปอะ คำพวกภาพมุมสูง ภาพมุมต่ำ แล้วก็ โดยเมื่อเปรียบเทียบกับการเปิดเพียงแค่บทบรรยายภาพอย่างเดียว (ในช่วงก่อนการทดลอง) จะเข้าใจกว่า แต่พอเข้าไปอยู่ในละครโทรทัศน์แล้ว มันจะเร็วเกินไป ตามไม่ค่อยทันครับ...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาดำเนินราง, เพศชาย, อายุ 63 ปี)

“....รู้สึกว่าการใช้คำว่า ภาพมุมสูงมุมต่ำ บางครั้งก็รู้สึกว่า ไม่จำเป็น เหมือนกับบางทีเวลาอารมณ์หนึ่งมันกำลังสนุกอย่างนี้ แล้วมันมีคำว่า ภาพมุมสูง ภาพมุมต่ำ ภาพเบลอ อะไรมา มันก็เลยทำให้บางทีมันสะดุดไปและมันก็เลยทำให้บางทีทางด้านการบรรยายอารมณ์ความรู้สึกอะค่ะ ถ้าบรรยายแล้วว่าดวงตาเป็น อย่างนี้ กัดฟันแบบนี้ บางทีเราอาจจะยังคิดไม่ออกว่า คำอารมณ์ไหนหรือ...ซึ่ง ส่วนที่ทำได้คือ เสียงของหนัง และดนตรีประกอบในหนัง ที่ทำให้เรารู้ได้ว่า ตัวละครอารมณ์ไหน.....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนราง, เพศหญิง, อายุ 35 ปี)

ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง และสายตาเลื่อนรางส่วนหนึ่ง ได้ระบุถึงลักษณะการรับรู้ที่แตกต่างออกไป ซึ่งทั้งสองกลุ่มนี้มีการระบุถึงการรับรู้ในเชิงบวก เช่น สามารถทำให้เข้าใจรายละเอียดของรูปแบบภาพได้ ส่งเสริมการเข้าใจบทบรรยายภาพมากขึ้น โดยเฉพาะความหมายโดยตรง และสุนทรียภาพ โดยเฉพาะกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนราง ระบุว่า การเข้ารหัสภาพในบทบรรยายภาพนั้นจะส่งผลต่อการจินตนาการตามเสียงบรรยายภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จากระหัสภาพต่างๆ เช่น ภาพมุมสูง ภาพมุมต่ำ เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตาม การเคลื่อนที่ไปของภาพ น่าจะก่อให้เกิดความเข้าใจได้ในเบื้องต้น โดยกลุ่มตัวอย่างเสนอว่า น่าจะต้องมีการทำให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน จากการเข้ารหัสภาพต่างๆ ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างบางส่วนระบุว่า ลักษณะการบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพนี้ เหมาะสมแล้ว และทำให้ตนสามารถเข้าถึงอรรถรส และมุมมองที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ได้ โดยสามารถเชื่อมโยงไปถึงความหมายเชิงอารมณ์ความรู้สึก ได้เช่นกัน

“....มันทำให้เห็นว่า ภาพเนี่ย มีการเปลี่ยนแปลงไปยังไง มีมิด มีสว้าง ผมคิดว่าการบรรยาย

แบบนี้ ถูกต้องแล้ว...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 52(8) ปี)

“....ผมว่า จินตนาการที่เกิดขึ้นเนี่ย มันคงไม่เท่ากัน จากการมองเห็นที่ต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คำว่า ภาพมุมสูง ภาพมุมต่ำ แต่อันเลื่อนซ้ายไปขวาเนี่ย ทุกคนน่าจะเข้าใจ เพราะทุกคนส่วนใหญ่น่าจะเรียนคอม (คอมพิวเตอร์มาก่อน)... เพราะฉะนั้น มันก็คือ เราจะทำยังไง ให้คนที่ไม่ได้มีความพิการอย่างเดียวกัน สามารถเข้าใจตรงกันได้.... มันจะต้องมีอะไรบางอย่างที่มาทำให้มันเข้าใจตรงกัน”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาสั้น, เพศชาย, อายุ 37 ปี)

“..คิดว่า บรรยายภาพได้ดีค่ะ จากที่เคยดูหนังแล้วก็ดูละครอะไรพวกนี้มา ส่วนใหญ่จะไม่ค่อยเข้าใจธรรมชาติของอารมณ์หนัง แล้วก็มุมมองของหนัง มากเท่ากับมาดูวันนี้ เพราะว่า ไม่มีคำบรรยายภาพแบบเนี่ย ก็บรรยายแล้วเราสามารถจินตนาการได้ว่า ไรที่เราเห็นเนี่ยมันคืออะไร แล้วก็ เข้าใจอารมณ์ของตัวละคร ของผู้กำกับ มากยิ่งขึ้น ว่าเค้าต้องการสื่ออะไรออกมาเพื่อให้คนดูเห็น....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาสั้น, เพศหญิง, อายุ 33 ปี)

“...ด้วยความที่ยังพอเห็นบ้าง ก็เลยยังนึกภาพได้ครับ .. ไม่ได้รู้สึกท้อแท้หรือเป็นอุปสรรคต่อการเข้าใจ...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาสั้น, เพศชาย, อายุ 42 ปี)

2.2.2 การรับรู้รหัสภาพที่เกิดจากกล้อง (The Planning Codes)

ในการสนทนากลุ่มเรื่องการรับรู้รหัสภาพที่เกิดจากกล้อง (The Planning Codes) ผู้วิจัยสามารถจำแนกออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ ระยะเวลาและมุมมอง และการเคลื่อนที่ไปของภาพ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) ระยะเวลาและมุมมอง

ในการรับรู้รหัสภาพที่เกิดจากกล้องที่มีลักษณะเป็นระยะเวลาและมุมมอง ผู้วิจัยสามารถจำแนกผลการสนทนากลุ่มตามลักษณะการเคลื่อนที่ไปของภาพได้เป็น 2 ลักษณะ คือ การรับรู้ระยะเวลา (ภาพไกล ภาพใกล้ ภาพกว้าง) และการรับรู้มุมมอง (ภาพมุมสูง ภาพมุมต่ำ ภาพครึ่งตัว ภาพด้านข้าง) โดยสามารถจำแนกรายละเอียดได้ดังต่อไปนี้

การรับรู้ระยะเวลา (ภาพไกล ภาพใกล้ ภาพกว้าง ภาพครึ่งตัว)

ในเรื่องการรับรู้ระยะเวลา และมุมมอง กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิดส่วนใหญ่ ระบุว่า ระยะเวลาต่างๆ ไม่จำเป็นที่ต้องกล่าวถึงในบทบรรยายภาพ หรืออาจจะมีการระบุไว้ หรือไม่มีก็ได้ ไม่ได้ก่อให้เกิดความหมายใดๆ แต่ในขณะที่บางคนกลับเห็นว่า คำว่าไกลและใกล้ ส่งผลต่อการจินตนาการภาพตามได้ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างมีการพยายามทำความเข้าใจเรื่องของภาพไกลและภาพใกล้ โดยการเปรียบเทียบกับลักษณะการมองเห็นของคน มีการสอบถามว่า ภาพไกล ภาพใกล้ เกี่ยวข้องกับการมองเห็นของคนหรือตัวละครหรือไม่ หรือการ “แทนสายตา” “แทนการมองเห็นของตัวละคร” โดยกลุ่มตัวอย่างบางส่วนเสนอว่า น่าจะมีการใช้เป็นคำว่า “มองออกไปไกลๆ” แทนคำว่าภาพไกลและควรจะนำเสนอว่าใคร

เป็นคนมองเห็น โดยกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิดยังระบุว่า**น่าจะไม่มีจำเป็น** เพราะระยะของภาพต่างๆ เหล่านั้น มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาอยู่แล้ว ตามการกระทำของตัวละครในเรื่อง ดังนั้นการระบุเรื่องระยะภาพ อาจจะเป็นการสิ้นเปลืองคำ และเวลาโดยไม่เกิดประโยชน์

กลุ่มตัวอย่างบางส่วนมีการเชื่อมโยง มุมภาพ กับ ระยะของภาพเข้าด้วยกัน เช่น ภาพมุมสูงหมายความว่า**เป็นภาพไกล** แต่ยังมีความเข้าใจเรื่องทิศทางการมองภาพได้ สอดคล้องกับความเป็นจริงอยู่ด้วย ซึ่งตนมองว่า การระบุระยะภาพน่าจะ**จำเป็น**ในบทบรรยายภาพ ในขณะที่**ส่วนใหญ่**นั้นระบุว่า **ยากต่อการนึกภาพ จนถึงนึกไม่ออกเลย ซึ่งไม่จำเป็นที่จะต้องบอกว่า “ภาพไกล ภาพใกล้”** หรือหากจะระบุระยะของภาพ อาจจะต้องใช้เป็นคำอื่นๆแทน โดยระบุให้น้อยครั้งที่สุด และกลุ่มตัวอย่างระบุว่า สามารถเข้าใจได้เพิ่มเติมจากเสียงประกอบด้วย

“....ภาพไกล ภาพใกล้ ไม่ค่อยมีผลค่ะ...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 31 ปี)

“.....อย่างมองไกล มองใกล้ อะไรพวกนี้ก็น่าจะได้เนะครับ...”

“....มันเป็นความรู้สึกที่เหมือน มองแบบถ่ายรูปใกล้ และถ่ายรูปไกล อะไรแบบนี้

...

สำหรับผมควรมี”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศชาย, อายุ 43 ปี)

“....(ภาพไกล ภาพใกล้) มันก็มีส่วนเหมือนกัน เพราะว่าภาพมันก็จะต่างกัน เหมือนกันค่ะ...ซึ่งจะมีผลในเชิงการเงินธนาคารด้วย”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 47 ปี)

“...คือสิ่งที่ก่อให้เกิดการเงินธนาคาร หรือการนึกตามได้ก็คือ ฉากที่เค้า(ตัวละคร) อยู่เลย เช่นว่า เค้าเดินไปอะไรแบบนี้ค่ะ แต่ไม่ต้องบอกว่า ภาพมุมสูง เค้าเดินไป ก็บอกไปเลยว่า เค้าเดินไป เค้ากำลังนั่ง อะไรแบบนี้ค่ะ.....”

“....ของหนูยังงี้ก็ได้ค่ะ มีหรือไม่มีก็ได้ เพราะว่า แค่ว่าใครทำอะไร ที่ไหน อะไรแบบนี้...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 33 ปี)

“....หรืออาจจะบอกว่า คนนี้กำลังมองออกไป...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศชาย, อายุ 56 ปี)

“แล้วอีกอย่างหนึ่ง พอเวลาบรรยายภาพใกล้กับภาพไกล ...พอภาพไกลมันบรรยายไปสักพัก ภาพนั้นก็มาเป็นภาพใกล้อยู่ดี เพราะฉะนั้น มันก็จะถูกแทนที่ให้อีกไกล โดยอาการของตัวละคร...จี่มัวเข้ามา จี่มัวออกไป อะไรแบบนี้ครับ ”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศชาย, อายุ 34 ปี)

“...บอกว่า ทหารกำลังมาก็พอ... ไม่จำเป็นต้องบอกว่าภาพไกล...(กลุ่มตัวอย่างพูดแทรกกันว่า ใช่)”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศชาย, อายุ 43 ปี)

ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิดทั้งหมดระบุว่า **ควรมีการเปลี่ยนคำเป็น “ไกลออกไปจะเจออะไร” หรือ “ใกล้เข้ามาจะเป็นอย่างไร” หรือการบอกข้อมูลว่า ใครเป็นคนมอง และมองเห็นอะไร ก็สามารถทำให้เกิดความเข้าใจขึ้นได้ แต่หากเป็นภาพระยะใกล้มาก (Closed Up Shot) ควรระบุไปเลยว่าสิ่งที่อยู่บนจอคืออะไร ไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงขนาดภาพ เช่น ดวงตาของตัวละคร มือของตัวละคร เป็นต้น**

“...อยากจะเปลี่ยนคำจาก ภาพไกล ภาพใกล้ เป็น ไกลออกไป หรือใกล้เข้ามา แบบนี้ล่ะ น่าจะดีกว่า มันน่าจะเป็น Text มากกว่า คำว่าภาพไกล ภาพใกล้ล่ะ บทบรรยายภาพจะมีความนุ่มนวลมากขึ้น”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 33 ปี)

ในขณะเดียวกัน กลุ่มผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง ที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพทั้งสองลักษณะบทบรรยายภาพ ระบุว่า **สามารถเข้าใจและนึกภาพตามได้ในการเข้ารหัสภาพที่แสดงระยะภาพ เช่น ภาพไกล ภาพใกล้ ภาพกว้าง และคิดว่าการเข้ารหัสภาพเหล่านี้มีความจำเป็นที่จะต้องบรรยายในบทบรรยายภาพด้วย** เพราะจะให้ความหมายโดยตรง (Denotative Meaning) และความหมายเชิงอารมณ์ (Expressive Meaning) แก่กลุ่มผู้พิการทางการมองเห็นได้ต่อไปโดยเฉพาะภาพใกล้ เพราะภาพใกล้สามารถให้ความละเอียดได้มากกว่าเข้าถึงอารมณ์ของตัวละครได้มากกว่า ซึ่งกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลังที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความ เสนอว่า **ไม่ควรใช้คำว่า “ภาพ” อยู่ในบทบรรยาย เพราะทำให้เกิดความรก และเกินจำเป็น ซึ่งควรจะมีการการบอกระยะใกล้ไกล ในบทบรรยาย แต่ไม่ควรใช้คำว่า ภาพ โดยบทบรรยายภาพสามารถระบุเป็นระยะไปได้เลย** ดังนั้น คำว่าภาพไกล หรือภาพใกล้ ไม่จำเป็นจะต้องมีปรากฏอยู่ในบทบรรยายภาพ แต่ควร

ให้ระยะด้วยคำอื่นๆ เนื่องจาก กลุ่มตัวอย่างบางส่วนให้เหตุผลว่า เมื่อเป็นการแปรเป็นภาพในสมองแล้ว คำเหล่านี้ถึงแม้ต้นจะเข้าใจความหมายได้ดี แต่ก็ไม่ก่อให้เกิดความหมายใดๆ เกิดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อไปปรากฏอยู่ในละครโทรทัศน์

“...(ภาพไกล) นึกภาพออกครับ.... การที่บอกว่า ไอ้ภาพไกลเนี่ย หมายถึงว่าภาพเนี่ยมันอยู่ห่างจากตัวเราไป ในระยะที่อาจจะไกลสายตาออกไป มองไกลๆว่าเป็นอย่างนั้นทีนี้ ภาพใกล้ ภาพใกล้ก็คือ ภาพที่อยู่ตรงหน้าเราเลย นั่นแหละครับที่ผมกำลังบอกว่ามันจำเป็นที่จะต้องบอกเราเราถึงจะได้รับภาพที่ชัดเจน....”

“...มันจำเป็นจริงๆนะครับ... คือ ไอ้คำว่าภาพกว้างเนี่ย มันเป็นบริเวณกว้างออกไปแน่นอนว่าคนที่ได้ยินเนี่ย ก็จะต้องเข้าใจว่า มันกว้างออกไป มองได้มากขึ้น...ซึ่งมันส่งผลต่อความรู้สึก”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 52(8) ปี)

“...ผมว่าการที่บอกภาพใกล้ ภาพไกล มันก็เป็นการสื่อถึงอารมณ์ได้อย่างนึงนะครับ ภาพไกล ภาพใกล้ พอเป็นภาพใกล้มันจะเป็นการสื่อเน้นถึงอารมณ์ของคนนั้น อะไรแบบนี้...”

“...ผมว่ามีนะ อย่างภาพกว้างเนี่ย มันแบบ มองไปกว้างๆมันส่งผลถึงอารมณ์ความรู้สึกว่า เสรี อะไรแบบนี้ไปมากกว่า...อาจจะเป็นการเน้นเข้าไปใกล้ๆ....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 25 (18) ปี)

“...พอมันมีคำว่า ภาพใกล้ เราารู้สึกถึงความละเอียดได้มากกว่า.... ผมว่าสมควรที่จะต้องมี”

“...แต่ว่ามันไม่ส่งผลต่ออารมณ์ความรู้สึกนะ ...แต่นึกตามได้”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, 47 (25) ปี)

“...คือ คำว่าภาพไกลอะค่ะ เข้าใจ แต่ทำไม.... ไม่ต้องมีคำว่า “ภาพ” ก็ได้เวลาเข้าเรื่องจริงๆ... ซึ่งถ้าลักษณะของการบรรยายจริงๆ ไม่น่าจะต้องบอกคำว่า “ภาพ” อาจจะใช้เป็นว่า มองไกลไปทางนั้น... จะทำให้เกิดความรู้สึกได้มากกว่า... จะเกิดความรู้สึกเอง... เช่น ไกลออกไปฟากนั้น สุดลูกหูลูกตาเข้าใจ..”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศหญิง, อายุ 76 (2) ปี)

“...ภาพใกล้ คือ เราก็ดึงภาพเข้ามาให้มันใหญ่ เห็นถนัดขึ้นครับ...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 43 (30) ปี)

ในขณะที่คำว่า “ภาพกว้าง” กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอด ภายหลัง ระบุว่าสามารถเข้าใจได้ และสามารถอธิบายได้ตรงตามความเป็นจริง โดยกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่ระบุว่า สมควรที่จะมีคำว่า “ภาพกว้าง” อยู่ในบทบรรยายภาพ เพราะอย่างน้อยก็จะทำให้เกิดความหมายโดยตรงได้ว่าเป็นภาพลักษณะใด ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีอาการมองไม่เห็นในอายุน้อย ได้แสดงความคิดเห็นในเชิงลบ สำหรับการใช้คำว่า ภาพกว้าง ในบทบรรยายภาพ

“....สำหรับตัวเองเข้าใจ ...ภาพกว้างอาจจะหมายถึงว่า กว้างๆออกไป รอบๆด้านเลย ทั้งซ้ายทั้งขวา แบบนี้....”

“....คือ ตัวเองมองไม่เห็น แล้วก็ไม่ชอบ ถ้าจะต้องมีคำว่าภาพกว้างอะไร แบบนี้....คือถ้าจะนำเสนอความกว้างของภาพ อาจต้องเปลี่ยนไปใช้คำว่า รอบๆ ด้าน หรือในบริเวณรอบๆน่าจะดีกว่าใช้คำว่า ภาพกว้าง.....เพราะเราจะเข้าใจได้ เองว่ามันกว้าง...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศหญิง, อายุ 76 (2) ปี)

“....ถ้าอย่างนั้น (อย่างที่คุณพระฉีกแล้ว) มันจะ งง สำหรับคนที่เข้าใจเรื่อง ภาพนะครับ... เพราะว่าต้องอย่าลืมว่า มันไม่มีสุดขอบเขตนะ...ภาพกว้างมันคือ ภาพตรงนั้น ณ จุดนั้นครับ”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 43 (30) ปี)

“...ภาพกว้างคือ มองกว้างออกไปจากซ้ายไปขวา”

“...โอเคนะ... มันเหมือนกับว่าบรรยายให้คนที่ไม่เห็น ได้รู้ว่าเป็นภาพ กว้าง..”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศหญิง, อายุ 62 (20) ปี)

สำหรับการรับรู้รหัสภาพที่เกี่ยวกับระยะภาพของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลือนราง พบว่า กลุ่มตัวอย่างได้มีการให้รายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะการ เข้ารหัสภาพแบบต่างๆ ดังนี้ การใช้คำว่า “ภาพไกล” “ภาพใกล้” กลุ่มตัวอย่างระบุว่า สามารถเข้าใจ ความหมายของภาพและลักษณะของภาพที่เกิดขึ้นได้ รวมถึงสามารถอธิบายลักษณะของระยะภาพ ต่างได้ กลุ่มตัวอย่างบางส่วนสามารถรับรู้ทั้งความหมายโดยตรง และสามารถเชื่อมโยงมาถึง ความหมายเชิงอารมณ์ได้ แต่ในขณะเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างบางส่วนระบุว่า ตนยังคงไม่เข้าใจความ แตกต่างระหว่าง ภาพไกล และภาพกว้าง ในขณะที่บางส่วนระบุว่า การบอกระยะสามารถทำได้ใน บทบรรยาย แต่ไม่จำเป็นต้องใช้คำว่าภาพไกล ภาพใกล้ ซึ่งหากเป็นไปได้สามารถใช้คำอื่นเพื่อ

ทดแทนกันเช่นเดียวกับผลที่ได้จากการสนทนากลุ่มกับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด และตาบอดภายหลัง เนื่องจาก การเข้ารหัสภาพด้วยคำว่า “ภาพ.....” มีความเป็นคำศัพท์เชิงเทคนิคอยู่ คล้ายกับจะเป็นการสื่อสารกันเพียงแค่ว่า ระหว่างคนเขียนบทละคร และดาราตลกเท่านั้น ซึ่งเมื่อผู้วิจัยได้สอบถามกลุ่มตัวอย่างถึงความจำเป็นที่จะต้องระบุคำว่า “ภาพไกล” “ภาพใกล้” ไว้ในบทบรรยายภาพ พบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้เวลาคิดก่อนตอบค่อนข้างนาน และส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างระบุว่า ไม่จำเป็นต้องมีก็ได้

แต่อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาสีเข้มนาง ระบุว่า หากเป็นฉากที่มีความละเอียดมาก ก็ควรจะมีการบรรยายไว้ด้วย เนื่องจากการเข้ารหัสภาพดังกล่าวสามารถให้ความหมายโดยตรงที่ชัดเจนแก่กลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มตัวอย่างบางส่วนสามารถรับรู้ได้ถึงความหมายเชิงอารมณ์ความรู้สึก ที่เกี่ยวข้องกับฉาก ในละครโทรทัศน์ เช่นความกว้างใหญ่ หรือให้ความรู้สึกเหมือนฉากภายนอกได้มากขึ้น หรือคำว่า “ภาพใกล้” ที่นำมาซึ่งความรู้สึกเชิงอารมณ์ของฉากที่จะเกิดขึ้นต่อไป ขณะที่กลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งระบุว่าการใส่หรือไม่ใส่คำที่แสดงระยะภาพในบทบรรยายนั้น ให้ความหมายและให้ภาพที่ไม่แตกต่างกัน ในขณะเดียวกันสำหรับการเข้ารหัสเรื่องระยะภาพ ข้อน่าสังเกตประการหนึ่งคือ กลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งระบุว่า คำว่า ภาพไกล และ ภาพกว้าง ควรจะมีการเลือกใช้เพียงอย่างใดอย่างหนึ่งในบทบรรยายภาพ เพื่อไม่ก่อให้เกิดความสับสน และความหลากหลายเกินไปของการใช้คำในบทบรรยายภาพ หรือบางครั้งในบางบริบทเอง

“....ภาพไกล จริงๆมันก็ตรงตัวนะ ภาพไกลคือ อะไรที่มันอยู่ไกลๆ ออกไป ส่วนภาพใกล้คือ เวลาที่เค้าซูมเข้ามา จนมันอยู่ใกล้ๆ เรา..ให้คนรับรู้อารมณ์ของหนังว่า เออ...ภาพไกลเนี่ย ตัวที่เดินเรื่องอาจจะมองไกลออกไปตรงนั้น แล้วถ้าเราเป็นผู้บรรยายอะ ก็จะทำให้คนตาบอดรู้ว่า เออ..อันนี้มันเป็นภาพไกลนะ คนตาบอดก็ได้รับรู้ไปด้วย....ซึ่งพอไม่มีคำว่าภาพไกลแล้ว ภาพมันต่างกันนะ....”

“....หรืออาจจะเป็นคำว่า ควบม้ามาแต่ไกล อะไรแบบนี้ก็น่าจะได้...”

“....คิดว่าไม่ต้องมี(ภาพไกล ภาพใกล้) ก็ได้....บรรยายภาพรวมมาเลยไม่ต้องบรรยายว่าภาพไกลภาพใกล้ (กลุ่มตัวอย่างคนอื่นๆ พยักหน้า)...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาสีเข้มนาง, เพศหญิง, อายุ 33 ปี)

“...ภาพไกล กับภาพกว้าง พี่ว่ามันแตกต่างกันไหม??...จริงๆ ไม่ต้องมีก็ได้...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาสีเข้มนาง, เพศหญิง, อายุ 48 ปี)

“...คนตาบอดจะเน้นที่ว่า ภาพเป็นยังไง มากกว่าการบรรยายว่า ไกล ใกล้ กว้าง ต่ำสูง อะไรพวกนี้ค่ะ.. ดังนั้น คำว่าภาพไกล ภาพใกล้ น่าจะเอาออกได้...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลือนราง, เพศหญิง, อายุ 49 ปี)

“...มันเป็นการจินตนาการกว้างๆ ในภาพขณะนั้น เหมือนแบบพระเอก มองไปไกลๆ”

“...สำหรับผม (ภาพไกล ภาพใกล้) ควรใส่ไว้ในบทบรรยายภาพครับ..มัน จะได้ว่า ข้างหน้าคืออะไรเนี่ย ประมาณเนี่ย...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลือนราง, เพศชาย, อายุ 65 ปี)

“...ถ้าบรรยายความรู้สึก หรือฉากที่มันละเอียดๆแบบนี้ ต้องใช้ (ภาพ ใกล้) แต่บรรยายทั่วไป อย่างฉากธรรมชาติ ก็ไม่จำเป็น”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลือนราง, เพศหญิง, อายุ 37 ปี)

“...อย่างเวลาผู้บรรยายอย่างนี้ครับ ถ้าจะบอกว่าในมุมแคบๆมันก็ไม่ใช่มันก็เลยควรที่จะบอกให้ภาพชัดว่า เป็นมุมกว้างๆ อย่างนี้ครับ...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลือนราง, เพศหญิง, อายุ 42 ปี)

สำหรับการเข้ารหัสภาพในเชิงระยะของภาพด้วยคำว่า “ภาพกว้าง” นั้น กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลือนราง ยังไม่สามารถระบุได้อย่างเป็นรูปธรรมถึงลักษณะภาพที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างกล่าวว่า คำว่าภาพกว้างนั้นไม่ก่อให้เกิดความหมาย หรือความแตกต่างของภาพที่ปรากฏในความคิดเลย ซึ่งไม่สอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง และนอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด ระบุว่า หากไม่มีการใช้คำว่า “ภาพกว้าง” ไว้ในบทบรรยาย จะสามารถเข้าใจและจินตนาการตามได้ง่ายกว่า ซึ่งคำว่า “ภาพกว้าง” ไม่จำเป็นต้องมีการระบุไว้ในบทบรรยายภาพ และยังระบุอีกว่า กลุ่มตัวอย่างระบุว่า ภาพที่เกิดขึ้นจากบทบรรยายจะมีความกว้างอยู่แล้วโดยอัตโนมัติ จึงไม่จำเป็นต้องระบุคำว่า ภาพกว้าง เอาไว้ด้วย

“...ภาพกว้าง น่าจะหมายถึง โดยรวมหรือเปล่าคะ??...”

“...ถ้าตัดคำว่า ภาพกว้าง ออกไป จะเข้าใจได้ง่ายกว่าค่ะ...(กลุ่มตัวอย่างคนอื่นๆพยักหน้า)....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลือนราง, เพศหญิง, อายุ 33 ปี)

“...ตัดออกไปน่าจะดีกว่า แล้วถ้าเกิดใช้คำว่า ชายหญิงหลายคนนั่งพนมมือรอบเสาไม้ เราก็จะรู้แล้วว่าหลายคน ภาพก็จะกว้างขึ้นมาโดยอัตโนมัติค่ะ...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลือนราง, เพศหญิง, อายุ 48 ปี)

การรับรู้มุมภาพ (ภาพมุมสูง ภาพมุมต่ำ ภาพด้านข้าง)

การรับรู้เรื่องมุมภาพ (ภาพมุมสูง ภาพมุมต่ำ ภาพด้านข้าง) กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิดบางส่วนเข้าใจว่าตนเองเข้าใจลักษณะภาพมุมสูง และมุมต่ำ โดยเมื่อผู้วิจัยขอให้กลุ่มตัวอย่างลองอธิบายลักษณะของภาพมุมสูง พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริงค่อนข้างมาก และภาพมุมสูง ภาพมุมต่ำตามความเข้าใจของตนเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเข้าใจที่ไม่ตรงกัน และบางส่วนไม่สอดคล้องตามลักษณะที่เป็นจริงของแต่ละมุมภาพด้วย แต่ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นระบุว่า ลักษณะภาพที่เกิดจากกล้องต่างๆ นั้น ไม่สามารถส่งผลทางด้านการรับรู้สุนทรียภาพจากภาพได้เลย

“...ภาพมุมสูงของกระท่อม คือ เหมือนกับกระท่อมมันอยู่สูงๆขึ้นไป...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 47 ปี)

ซึ่งในความเป็นจริง ลักษณะภาพดังกล่าวที่กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด ได้อธิบายมา เป็นลักษณะของภาพมุมต่ำที่มองขึ้นไปยังที่สูง

“...มีความรู้สึกรู้ว่าเป็นภาพมุมสูง มุมต่ำ มันรู้สึกว้า.... เพราะเราไม่เคยมองเห็นมาก่อนอะค่ะ เราเลยรู้สึกว้า เราไม่รู้สึกรู้ถึงความแตกต่างจากตรงนั้น (มีการพูดสนับสนุนจากกลุ่มตัวอย่าง) แต่ว่า...อย่างอันที่บอกว่า มีคนมาประชิดเกวียนแล้วเงื้อมมือขึ้นฟันนะค่ะ เราารู้สึกว้า....เวลาเราจินตนาการค่ะ เราารู้สึกว้า ใ้เกวียนนั้นอยู่ที่ไกลๆจากเรา แต่ว่า...เราไม่รู้สึกรู้ว่า คนที่เข้ามาประชิดอะ เค้าอยู่ทางด้านหลังเกวียน ด้านหน้า ข้างๆ ทางซ้าย ทางขวา อะ ใ้อย่างเนี่ย... คือไม่รู้ว้าเข้ามาทางไหน อะ ใ้อย่างเนี่ย.....”

“...คำว่า ภาพมุมสูง กับภาพมุมต่ำเนี่ย มันไม่เกิดจินตภาพสำหรับหนูนะ... (กลุ่มตัวอย่างพยักหน้า และพูดเสริมกัน).....ภาพมุมสูง กับภาพมุมต่ำ คืออะไรยังไม่วู้เลย ค่ะ”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 25 ปี)

“... ไม่รู้ แต่ผมรู้สึกว้า ไม่มีความแตกต่างมากเท่าไร...”

“...ถ้าภาพมุมต่ำเนี่ย ต่ำแค่ไหนอะ???...ผมเข้าใจคำ แต่นึกภาพตามไม่ได้”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศชาย, อายุ 43 ปี)

“....มุ่มสูงคืออะไร มุ่มต่ำคืออะไร น่าจะต้องบอกตรงนี้ก่อน...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 50 ปี)

นอกจากนี้ ในเรื่องระยะภาพที่ระบุว่า “ภาพครึ่งตัว” กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด ที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบไม่ตีความ ระบุว่า สามารถคิดภาพตามได้ และอธิบายได้ว่าภาพมีลักษณะเป็นอย่างไร แต่อย่างไรก็ตามการระบุลักษณะภาพดังกล่าวไม่ได้ให้ความหมายอื่นใดต่อการจินตนาการ ซึ่งทำให้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดระบุว่า ไม่จำเป็นต้องมีการระบุคำว่า “ภาพครึ่งตัว” ไว้ในบทบรรยายภาพในขณะที่คำว่า “ภาพด้านข้าง” พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด ไม่สามารถเข้าใจถึงความหมายดังกล่าวได้ บางส่วนได้ซักถามกันว่า เป็นภาพที่มีการปรากฏขึ้นเพียงฝั่งเดียวของจอโทรทัศน์ใช่หรือไม่ อีกด้วย

“....อันนี้(ภาพด้านข้าง)อะ งง... มันคือ มีภาพขึ้นข้างเดียวหรือเปล่า....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศชาย, อายุ 43 ปี)

“....ถ้าบอกว่าด้านข้าง ก็ต้องบอกด้วยว่าซ้ายหรือว่าขวา เพราะว่าคนตาบอดจะไม่รู้ว่าเป็นข้างไหน หรือว่าข้างๆนั้นคืออะไรล่ะ....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 33 ปี)

“...มันเป็นภาพข้างซ้าย หรือข้างขวา ของอะไร (กลุ่มตัวอย่างพูดแทรกว่า เออ ใช่มั้ย)...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศชาย, อายุ 38 ปี)

“....มันมีภาพทักซิโม่ กับอีกภาพหนึ่งไข่ม้อยอย่างนี้?...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 50 ปี)

“....ภาพของตัวม้า หมายถึงว่า เป็นอย่างงี้ (แบบมือตุงขึ้นหันฝ่ามือเข้าหาตัว) ไม่ใช่เป็นอย่างงี้ (แบบมือตุงขึ้น หันสันมือเข้าหาตัว)....เห็นเป็นด้านซ้ายของตัวม้าไข่ม้อย... อ้อ..”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 25 ปี)

สำหรับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง ผู้วิจัยพบว่าการรับรู้ของผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลังมีทั้งสอดคล้อง และไม่สอดคล้องกันกับผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด โดยกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลังนั้น ระบุว่า ตนเองเข้าใจลักษณะภาพ แต่ไม่สามารถอธิบายความเข้าใจนั้นออกมาได้อย่างชัดเจน ซึ่งผู้วิจัยตีความว่า กลุ่มตัวอย่างดังกล่าว อาจจะไม่มีความเข้าใจจริง ต่อการเข้ารหัสภาพเรื่องมูมภาพ โดยกลุ่มตัวอย่างมีการหยุดคิดค่อนข้างนาน และไม่สามารถอธิบายลักษณะภาพดังกล่าวออกมาได้ และกลุ่มตัวอย่างบางส่วนมีความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริงด้วย คล้ายกันกับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลังบางส่วนสามารถเข้าใจและอธิบายได้ แต่ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง ระบุว่า การรับรู้ความหมายได้จากมูมภาพต่างๆ อาจต้องขึ้นกับความเข้าใจของแต่ละคนด้วย แต่อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างระบุว่า มูมภาพเป็นสิ่งจำเป็นที่ควรจะต้องบอกในบทบรรยายภาพด้วย เพราะว่าจะเป็นการให้รายละเอียดที่ส่งเสริมการคิดภาพตาม หรือการเข้าใจความหมายโดยตรงได้ง่ายกว่า ขณะเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลังที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความส่วนใหญ่ระบุว่า ตนสามารถนึกภาพหรือคิดภาพตามได้ แต่ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องระบุเรื่องมูมภาพลงไปในบทบรรยายภาพ เพราะไม่ก่อให้เกิดความหมายใดๆเลย ในการนึกภาพ

“...ภาพมูมสูง...อืม....(หยุดคิด) ก็ดีค่ะ..... ถ้าเป็นคนตาดีก็จะเห็น แต่ถ้าเป็นคนตาบอดก็จะ.....(หยุด)....รู้สึกได้จากคำว่าภาพมูมสูงค่ะ...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศหญิง, อายุ 58(28) ปี)

“...คือ ถ้าจะให้อธิบายเนี่ย ภาพมูมสูงหมายถึง การมองจากข้างบนลงมา...ก็จะมองได้เห็นกว้าง...คือ ในขณะที่อึ้งจะควมมามานี้ มีอะไรบ้าง เป็นยังงัยบ้าง อยู่ในลักษณะไหน...”

“...ถ้าเป็นภาพมูมสูงเนี่ย เราจะเห็นความเป็นรายละเอียด ว่ามันครบขนาดไหน แต่ถ้าเป็นภาพมูมต่ำ เราจะ ไม่เห็นรายละเอียดแบบนั้น...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 52(8) ปี)

“...ตามที่ตัวเองเข้าใจนะค่ะ ภาพมูมต่ำจะเหมือนกับว่า มองลงมาจากที่สูงอย่างนั้นหรือเปล่าคะ นี่คิดเอาเอง....ทีนี้ พอเป็นภาพมูมสูงนี้เหมือนกับว่า อยู่ข้างล่างแล้วมองไปข้างบนหรือเปล่า นี่มูมนี้หรือเปล่า....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศหญิง, อายุ 76(2) ปี)

นอกจากนี้ สำหรับผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง การเข้ารหัสภาพที่เป็นรูปภาพ ด้วยคำว่า “ภาพครึ่งตัว” และ “ภาพด้านข้าง” กลุ่มตัวอย่างระบุว่า สามารถเข้าใจความหมายโดยตรงของคำว่า “ภาพครึ่งตัว” และสามารถจินตนาการได้ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถอธิบายลักษณะของภาพครึ่งตัวได้ถูกต้อง แต่ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ระบุว่า การให้รายละเอียดว่าภาพครึ่งตัวไม่มีผลต่อการรับรู้ความหมายอื่นๆ เลย จึงไม่จำเป็นต้องระบุไว้ในบทบรรยายภาพ ในขณะที่คำว่า “ภาพด้านข้าง” กลุ่มตัวอย่างระบุว่า ไม่สามารถเข้าใจลักษณะภาพได้ และกลุ่มตัวอย่างบางส่วนมีการเชื่อมโยงไปยังลักษณะภาพสองภาพที่อยู่ข้างซ้ายและขวาของกันและกันอีกด้วย โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งที่ไม่สามารถเข้าใจได้นั้น มีการเชื่อมโยงคำว่า ด้านข้าง กับ ข้างซ้าย หรือขวา ของตัวละครที่อยู่ในเรื่อง แต่จะไม่สามารถคิดภาพว่าเป็นการมองเห็นด้านข้างของตัวละครในเรื่อง โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดระบุว่า ไม่ก่อให้เกิดความหมายใด จึงไม่จำเป็นที่จะต้องมีการระบุเรื่องภาพด้านข้างไว้ในบทบรรยายภาพ ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด

“....เข้าใจครับ... ภาพครึ่งตัว คือ มันเป็นภาพคนยืน หรือนั่งก็ได้ แต่เห็นตั้งแต่หัวลงไปถึงเอว..”

“...แต่ก็ไม่จำเป็นต้องอยู่คิณะ มันน่าจะต้องแบบ....เขาทำอะไรอยู่มากกว่า....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 50(25) ปี)

“....อันนี้(ภาพด้านข้าง)งะคะ...มันคือข้างอะไร หรือข้างของอะไรหรือว่ามันเป็นแบบสอภาพขึ้นข้างๆกัน แบบซ้ายขวา....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศหญิง, อายุ 58(28) ปี)

“....มัน(ภาพด้านข้าง)คืออะไร??...”

“...เหมือนกับว่า ทัพ(ตัวละคร)จี๊ม้าไปเรื่อยๆ แล้วจะมีอะไรอยู่ทางซ้ายมือของทัพ อย่างนี้ใช่ไหม...”

“....ถ้าพูดว่าด้านข้างแบบนี้ แล้วเราจะรู้ไหมว่า ข้างซ้าย หรือข้างขวา...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศหญิง, อายุ 76 (2) ปี)

“...(ภาพครึ่งตัว)มันเป็นการบรรยายภาพก็จริงครับ แต่สำหรับคนที่มองไม่เห็นเนีย มันไม่เป็นประโยชน์ ดังนั้น ตัดออกไปเลยดีกว่า มันน่าจะไปบอกเรื่องการกระทำ...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 43 (30) ปี)

ในการรับรู้รหัสภาพที่เป็นมูมภาพ ของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลือนราง พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลือนราง ที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ **มีการรับรู้ที่หลากหลายตั้งแต่ไม่เข้าใจเลยจนถึงเข้าใจและอธิบายได้** ส่วนหนึ่งระบุว่าไม่สามารถเข้าใจความหมายของการเข้ารหัสภาพที่นำเสนอของภาพได้เลย ซึ่งทำให้ตนไม่สามารถคิดภาพตามเสียงบรรยายภาพได้ ส่วนหนึ่งเข้าใจเพียงบางส่วน ในขณะที่อีกส่วนหนึ่งเข้าใจลักษณะภาพทั้ง ภาพมูมสูง และภาพมูมต่ำและสามารถอธิบายได้อย่างถูกต้อง ทั้งนี้ **กลุ่มตัวอย่างระบุว่า การจะใส่ภาพมูมสูงและมูมต่ำ อาจจะต้องขึ้นอยู่กับความสำคัญของมูมมอในเรื่อง เช่น ลักษณะมูมภาพอย่างนั้น เป็นการมองของตัวละครในเรื่องที่เห็นภาพอะไรบางอย่าง และควรมีการระบุให้ชัดเจนว่ามูมมอที่เกิดขึ้นนั้น เป็นสายตาของตัวละครใดในเรื่อง**

ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลือนราง ที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความ พบว่า มีผลการรับรู้ที่ใกล้เคียงกัน กล่าวคือ ไม่สามารถเข้าใจความหมายโดยตรงได้ครบถ้วน **ซึ่งกลุ่มตัวอย่างบางส่วนระบุว่า สามารถเข้าใจความหมายของคำว่า “ภาพมูมสูง” ได้ และกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดไม่สามารถเข้าใจความหมายของคำว่า “ภาพมูมต่ำ” ได้เลย** โดยข้อน่าสังเกตประการหนึ่งคือ กลุ่มตัวอย่างระบุว่ามูมภาพที่อยู่ในบทบรรยายภาพ ไม่ได้ให้ความหมาย และความรู้สึกได้เท่ากับการระบุเรื่องระยะภาพรวมถึง กลุ่มตัวอย่างระบุว่า การระบุมูมภาพในบทบรรยายภาพ ไม่มีความจำเป็น เนื่องจากไม่ก่อให้เกิดความหมายใดๆ ต่อการจินตนาการของกลุ่มตัวอย่างได้เลย

“...ไม่เข้าใจค่ะ...(กลุ่มตัวอย่างคนอื่นๆ สายตีสั้น)”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลือนราง, เพศหญิง, อายุ 33 ปี)

“...ภาพมูมสูง มันคือ ตั้งกล้องไว้สูงๆ แล้วก็ถ่ายภาพลงมา ส่วนภาพมูมต่ำมันคือ ตั้งกล้องไว้ต่ำๆ แล้วก็ช้อนภาพขึ้นไป...”

“...ถ้ามีความสำคัญในเรื่อง จะใส่ก็ได้ แต่ถ้าไม่มีความสำคัญ ก็ไม่ควรจะใส่...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาลี้นราง, เพศชาย, อายุ 63 ปี)

“...คิดว่าไม่จำเป็นต้องบอกค่ะอาจจะบอกแค่ว่า สองคนนี้เดินขึ้นบันไดมา หรือชาวบ้านนอนคว่ำหายใจ ไม่ต้องบรรยายว่าภาพมุมสูงก็ได้ค่ะ...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาลี้นราง, เพศหญิง, อายุ 33 ปี)

“...ถ้ามุมสูง ก็เข้าใจว่ามองมาจากที่สูง แต่มุมต่ำนี้ มันจะเข้าใจได้สองแบบคือ มองระดับพื้น หรือว่ามองขึ้นไป แบบนี้ ก็ยังสับสนอยู่ค่ะ...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาลี้นราง, เพศหญิง, อายุ 55 ปี)

“...มุมสูงนี้ พอเข้าใจได้ครับ.....แต่มุมต่ำนี้ไม่เลย...”

“...ที่จริงมันมีคำว่า กว้าง กับคำว่า ไกล เข้ามาบอกอยู่แล้วหรือเปล่า ผมไม่แน่ใจ เพราะว่า กว้าง กับ ไกล มันให้ความรู้สึกได้มากกว่า มุมสูงกับต่ำ (กลุ่มตัวอย่างคนอื่นๆ พูดเสริมว่า ใช่ๆ)”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาลี้นราง, เพศชาย, อายุ 42 ปี)

นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาลี้นราง ที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพทั้ง 2 แบบ ระบุว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่สามารถรับรู้ภาพหรือความหมายใดๆ ได้จากการเข้ารหัสคำว่า “ภาพด้านข้าง” เช่นเดียวกับผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิดและตาบอดภายหลัง โดยแสดงการส่ายศีรษะ และการบอกว่าไม่เข้าใจ และนอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างบางส่วนระบุว่า **ตนเข้าใจจากคำดังกล่าวว่าเป็นการที่มีภาพอยู่ฝั่งเดียวปรากฏขึ้นบนหน้าจอโทรทัศน์** ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างส่วนน้อยเข้าใจลักษณะภาพและสามารถอธิบายได้ถึงลักษณะภาพดังกล่าว แต่ทั้งนี้เห็นว่า การเข้ารหัสภาพว่า “ภาพด้านข้าง” นั้น ไม่ควรมีปรากฏอยู่ในบทบรรยายภาพ ควรบรรยายสิ่งที่เกิดขึ้นในภาพไปได้เลย **ในขณะที่คำว่า “ภาพครึ่งตัว” ในบทบรรยาย กลุ่มตัวอย่างระบุว่า เข้าใจและสามารถจินตนาการภาพตามได้** ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนน้อยระบุว่า การให้รายละเอียดด้วยคำว่า “ภาพครึ่งตัว” นั้น สามารถให้จินตนาการที่ชัดเจนขึ้นถึงลักษณะตัวละครในภาพ แต่ในขณะเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ระบุว่า **ไม่จำเป็นต้องระบุลักษณะของภาพครึ่งตัว** เนื่องจากทำให้กลุ่มตัวอย่างสูญเสียอรรถรสในการรับชมละครโทรทัศน์อีกด้วย

“....ไม่เข้าใจค่ะ ว่ามัน (ภาพด้านข้าง) คืออะไร...”

“ภาพด้านข้าง มันเหมือนภาพด้านข้างแบบไม่เต็มจออะข้างใดข้างหนึ่ง..มันเหมือนจอมันว่างๆ อยู่แล้วมีภาพอยู่ฝั่งเดียว...”

(ผู้พิจารณาการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนราง, เพศหญิง, อายุ 33 ปี)

“...แสดงว่า มองจากด้านซ้ายของจอไปด้านขวาของจอ หรือมองจากด้านขวาของจอไปด้านซ้ายของจอ ครับ...”

(ผู้พิจารณาการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนราง, เพศชาย, อายุ 37 ปี)

“...ไม่เข้าใจเลย... ไม่ได้ภาพอะไรเลยคะ..”

(ผู้พิจารณาการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนราง, เพศหญิง, อายุ 48 ปี)

“...คิดว่า कैถ่ายทำในแนวนอน ตัวละครหันข้างแล้วก็จี๋ไป....ซึ่งการบรรยายไม่น่าจะต้องบรรยายว่าหันข้าง ก็คือบอกไปเลยว่า ตัวละครจี๋ไป...”

(ผู้พิจารณาการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนราง, เพศหญิง, อายุ 35 ปี)

2) การเคลื่อนที่ไปของภาพ

ในการรับรู้รหัสภาพที่เกิดจากกล้องที่มีลักษณะเป็นการเคลื่อนที่ไปของภาพ ผู้วิจัยสามารถจำแนกผลการสนทนากลุ่มตามลักษณะการเคลื่อนที่ไปของภาพได้เป็น 3 ลักษณะ คือ การ Pan ภาพ การทำภาพช้า (Slow Motion) และการ Zoom ภาพ โดยสามารถจำแนกรายละเอียดได้ดังต่อไปนี้

การ Pan ภาพ (ภาพเคลื่อนที่ซ้ายไปทางซ้าย)

สำหรับการรับรู้รหัสภาพที่เป็นารเคลื่อนที่ไปของภาพ กลุ่มตัวอย่างผู้พิจารณาการมองเห็นทั้ง 3 ลักษณะ (แบบตาบอดแต่กำเนิด ตาบอดภายหลัง และสายตาเลื่อนราง) มีการตอบรับเชิงบวก กับการเข้ารหัสภาพในบทบรรยายภาพว่า “ภาพเคลื่อนที่ซ้ายไปทางซ้าย” โดยระบุว่า สามารถนึกภาพตามได้ โดยกลุ่มตัวอย่างมีการตอบในทันที และมีการพยักหน้า ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถเชื่อมโยงว่าเป็นลักษณะของการมองไปทางซ้ายของตัวละครได้ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างบางส่วนระบุถึงความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning) ในขณะเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างผู้พิจารณาการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง ระบุว่าสามารถรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ (Expressive Meaning) ได้ด้วย โดยกลุ่มตัวอย่างเสนอว่า บทบรรยายภาพน่าจะต้องระบุให้ชัดเจนว่า “ทัพมองไปทางซ้าย” “ทัพกวาดสายตาไป” “ทัพกวาดสายตาซ้ายไปทางซ้าย” ซึ่งหมายความว่า กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการให้ระบุการแทนสายตาของตัวละครลงไปในบทบรรยายภาพ หรือ ตัวละครมองไปทางซ้าย แล้วเห็นอะไรต่อไป ซึ่งสิ่งที่น่าสนใจก็คือ ถึงแม้ว่าจะเป็นบทบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ (ในบทบรรยายภาพไม่ได้ตีความให้ว่าเป็นการแทนสายตาของตัวละคร) กลุ่มตัวอย่างก็ยังสามารถเชื่อมโยงลักษณะการเคลื่อนที่ไปของภาพเข้ากับลักษณะการมองเห็นของตัวละครได้

กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นทั้ง 3 ลักษณะมีการแสดงความคิดเห็นส่วนใหญ่ว่าสมควรให้มีการระบุลักษณะการเคลื่อนที่ของภาพไว้ในบทบรรยายด้วย เพราะสามารถทำให้เข้าใจถึงลักษณะของภาพที่เชื่อมโยงกับอาการของตัวละครได้

“....ได้นะคะ (เสียงสูง ตอบในทันที)...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 31 ปี)

“...มองไปทางซ้าย อย่างเนี่ย....อันนี้ผ่าน อันนี้ไม่มีปัญหา...มันเหมือนตัวละครมีตัวตน”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศชาย, อายุ 43 ปี)

“....อันนี้ได้ค่ะ...เหมือนกับมีการใส่อารมณ์ของตัวละครลงไปด้วย”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 33 ปี)

“...(ภาพเคลื่อนที่ซ้ายๆ ไปทางซ้าย)จำเป็นที่ต้องมีบอกในบทบรรยายภาพครับ เพราะมันจะแบบสื่อถึงอารมณ์ความเศร้า...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 25 (18) ปี)

“....ถ้าจะเอาเหตุผลคือ มันจะเหมือนกับว่าเวลาทัพ (ตัวละคร) จ้องออกไปภาพ ก็จะทำให้เห็นรายละเอียดว่า จ้องออกไปแล้วเห็นอะไร....”

“..มันจะชัดเจนกว่า ถ้าบอกว่า แทนสายตาของทัพ(ตัวละคร)...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 52 (8) ปี)

“...ถ้ามีบอกว่า ทัพ(ตัวละคร)มองเห็นแบบนี้ๆ น่าจะดีกว่า”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 47 (25) ปี)

“....อ้อ อันนี้นึกภาพออก..”

“.....อย่างนี้ก็ได้ค่ะ ทัพ(ตัวละคร)กวาดสายตาซ้ายๆ ไปทางซ้าย อย่างนี้เข้าใจละ..”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศหญิง, อายุ 76 (2) ปี)

“...น่าจะใช้ว่า ทัพกวาดสายตาไป...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 43 (30) ปี)

นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลือนราง ได้มีการเสนอในเรื่องการใช้คำว่า ไม่ควรใช้คำว่า “แทนสายตา” เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างไม่สามารถเข้าใจได้ แต่ควรใช้คำที่ชัดเจน เช่น “มองไปเห็น....” หรือ “...มองไปทางซ้ายแล้วเห็น....” “ทัพมองออกไปข้างหน้า” และนอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างระบุว่า การบอกตำแหน่ง เป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้พิการทางการมองเห็น เพราะสามารถทำให้จินตนาการได้มากขึ้นอีกด้วย

“....ภาพที่เกิดขึ้น ชัดมาก เห็นรายละเอียดได้....”

“....ภาพเคลื่อนที่ช้าๆ ไปทางซ้าย มันคือแทนการหันหน้าไปมองซ้ายๆ ทางซ้ายของทัพ อย่างนั้นในบทบรรยายก็อาจจะบอกว่า มองไปทางซ้ายช้าๆ ร่างชาวบ้านนอนอยู่ อะไรแบบนี้ก็ใส่ไปได้เลย...แต่ถ้าใช้ว่าแทนสายตา จะไม่เข้าใจค่ะ...”

“...อันนี้มันบอกอารมณ์ของตัวละครได้...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลือนราง, เพศหญิง, อายุ 33 ปี)

“....ถ้าใช้คำว่า ทัพ(ตัวละคร)มองไปทางซ้ายช้าๆ อันนี้น่าจะ โอเคกว่าค่ะ(กลุ่มตัวอย่างพยักหน้า พุดแทรก นั่นแหละครับ ใช่ๆ)”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลือนราง, เพศหญิง, อายุ 49 ปี)

“....เราอาจจะใส่รายละเอียดลงไปนิดนึงได้ไหมครับ เช่นเคลื่อนที่ไปทางซ้ายช้าๆไหมครับ ตรงที่เคลื่อนที่ตรงนั้นมันมีอะไร(หลังจากผู้วิจัยอ่านบทบรรยายภาพตอนที่มีคำศัพท์นี้ให้ฟังอีกครั้งหนึ่ง)อ้อ โอเค เข้าใจแล้วครับ...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลือนราง, เพศชาย, อายุ 42 ปี)

“....(ถ้ามีคำว่าแทนสายตาของทัพ)..มันทำให้เข้าใจมากขึ้น ว่าเขากำลังจ้องไปที่ไหน อย่างไร (กลุ่มตัวอย่างแย้งกันพุดเสริม)...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลือนราง, เพศชาย, อายุ 65 ปี)

“...จริงๆ มันให้ความรู้สึกที่ต่างกันนะ ระหว่างมีและไม่มีคำว่า แทนสายตาของทัพ ถ้ามีคำว่าแทนสายตาของทัพ มันได้ Feeling ของคนปกติที่เขาใช้มองเห็น...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลือนราง, เพศชาย, อายุ 35 ปี)

ภาพช้า (Slow Motion)

ในการรับรู้รหัสภาพ “ภาพช้า” ผู้วิจัยพบว่า การเข้ารหัสภาพด้วยคำว่า “ภาพช้า” ไม่ก่อให้เกิดผลในเรื่องการจินตนาการภาพ จากกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด โดยกลุ่มตัวอย่างได้มีการเสนอว่า อาจมีการเปลี่ยนคำว่า “ภาพช้า” ให้เป็นคำอื่น เช่นคำว่า “เคลื่อนที่ช้าๆ” ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว ภาพช้าที่เกิดขึ้น ไม่ได้เกิดจากการเคลื่อนที่ให้ช้าลงของนักแสดงในเรื่องเพียงอย่างเดียว แต่เป็นการทำลักษณะภาพแบบพิเศษ แต่ในขณะเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิดอีกส่วนหนึ่งสามารถแสดงความเข้าใจในการอธิบายลักษณะของภาพนั้นๆ ออกมาด้วย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างระบุว่าเข้าใจลักษณะของภาพช้า และรวมถึงกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งระบุว่าน่าจะต้องการระบุลักษณะของภาพช้าไว้ในบทบรรยายภาพด้วย เนื่องจากทำให้เกิดจินตภาพได้มากขึ้น ในเรื่องความหมายในเชิงอารมณ์ และความงามของภาพ ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างอีกส่วนหนึ่งระบุว่าไม่จำเป็นต้องบรรยายเรื่องภาพช้า เนื่องจากไม่ก่อให้เกิดความหมายด้านใดเลย

“...(ภาพช้า) ไม่จำเป็น และไม่ได้ก่อให้เกิดอารมณ์ใดๆพิเศษเลย...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 35 ปี)

“....ภาพช้า ในตัวละครก็จะ ช้าๆ (ลากเสียงยาว) ที่ที่เคยเห็นคุณนังนะ...(กลุ่มตัวอย่างพูดแทรกกว่า 10 ครั้ง)...มันไม่เป็นธรรมชาติ มันจะช้าลง..”

“...ก็มีก็ได้อยู่ในบทบรรยาย (อีกท่านพูดแทรกกว่า 10 ครั้ง)มันเกิดจินตภาพดี....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 50 ปี)

“....บอกครับ มันต้องบอก แต่บอกเท่าที่จำเป็นดีกว่า (อีกท่านพูดแทรกกว่า 10 ครั้ง)....”

“...(ภาพช้า)มันให้เรื่องของความงาม และอารมณ์ความรู้สึก...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศชาย, อายุ 43 ปี)

“...คิดว่าไม่ต้องบอกนะคะ..ภาพช้าอะไรแบบนี้ มันทำให้ความรู้สึกตรงนี้นั้น สะดุดอะ”

“...เราอยากรู้ว่าภาพนั้นมันคืออะไร ไม่ต้องช้าต้องเร็วก็ได้...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 70 ปี)

แต่สำหรับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง ระบุว่าสามารถนึกภาพตามได้ และให้ความรู้สึกถึงการเน้นการกระทำบางอย่างให้มีความชัดเจนขึ้น (Symbolic Meaning) กลุ่มตัวอย่างระบุว่าสามารถนึกภาพได้ชัดเจนขึ้นอีกด้วย ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างบางส่วนระบุว่า การใช้คำว่า “ภาพช้า” ในบทบรรยาย ทำให้เกิดการเน้นความสำคัญของฉากนั้นๆ ขึ้นได้ด้วยจึงควรมีการระบุไว้ในบทบรรยายภาพ ในขณะที่ กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลังอีกส่วนหนึ่งระบุว่า คนเข้าใจว่าเป็นการกระทำที่ช้าลง (เฉพาะการกระทำ ไม่ได้เป็นแบบลักษณะ Slow Motion) ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างบางส่วนเสนอว่า ควรใช้คำอื่น เช่น ก้าวช้าๆ แทนซึ่งคล้ายกับผลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด โดยในความเป็นจริง ไม่สามารถทำได้เนื่องจากไม่ได้เป็นความหมายเดียวกัน และกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดระบุว่า จริงๆ ไม่ต้องมีเลยก็ได้ เนื่องจากไม่ก่อให้เกิดความหมายใดๆ แต่ในบางช่วงของละครโทรทัศน์ ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างบางส่วนระบุว่า ภาพช้า ก็มีการส่งผลต่ออารมณ์ความรู้สึกได้เช่นเดียวกัน ดังนั้น ผู้เขียนบทบรรยายภาพควรเลือกที่จะใช้เฉพาะบางฉากเท่านั้น และไม่ควรใส่โดยไม่จำเป็น

“.... คิดภาพได้อยู่ครับ ในกรณีถ้าเป็นการออกรบ หรือควมม้า การ....ภาพเร็วๆ อย่างนี้ คิดว่าภาพช้า คือการ Slow ภาพให้เห็นชัดๆว่าเค้ากำลังทำอะไร ควมม้าแล้วก็วิ่งไปไหน อะไรอย่างนี้ครับ...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 41(20) ปี)

“....จะเน้นให้เห็นว่า ขณะนั้นแบบ สมมติว่าเป็นภาพคนวิ่ง ก็จะวิ่งช้าๆ ว่าเขาวิ่งไปไหน อะไรแบบนี้ครับ.... เน้นให้เห็นลักษณะ กิริยาของตัวละครครับ...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 25 (18) ปี)

“....สำหรับผม คำว่าภาพช้า หมายถึง ในลักษณะของการเน้นว่าฉากนั้นมีความสำคัญ อย่างเช่น ภาพช้าของการเงี้ยวขึ้น และฟันตรงนี้เค้ากำลังเน้นให้เห็นว่า คนนี้ถูกฟันนะ ฟันแล้วเป็นอย่างไร...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 52(8) ปี)

“.....เปลี่ยนเป็นคำว่า เขาก้าวช้าๆ ได้ไหม....ก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศหญิง, อายุ 76(2) ปี)

สำหรับการใช้คำว่า “ภาพช้า” กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาลีเนนรางที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพทั้ง 2 กลุ่ม พบว่า กลุ่มตัวอย่างบางส่วนไม่สามารถเข้าใจลักษณะของการทำภาพช้า หรือ *Slow Motion* ได้ซึ่งยังคงเข้าใจว่า เป็นเพียงแค่การทำกริยาที่ช้าๆ เช่น เดินช้าๆ นั่งช้าๆ เท่านั้น คล้ายกับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด และตาบอดภายหลัง ในขณะเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทั้งจากกลุ่มที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีบทบรรยายภาพแบบไม่ตีความ และตีความ ระบุว่า ควรมีการระบุคำว่าภาพช้าในบทบรรยาย เนื่องจากสามารถทำให้เกิดความหมายเชิงอารมณ์ (*Expressive Meaning*) ได้ เช่น การเน้นกริยาบางอย่างที่เป็นความจริงแล้ว ไม่ได้เกิดขึ้นอย่างช้าๆ เป็นต้น นอกจากนี้จะมีผลต่อการจินตนาการภาพแล้ว ยังสามารถรับรู้ความหมายเชิงความรู้สึก (*Expressive Meaning*) จากคำว่าภาพช้าดังกล่าวได้ด้วย โดยกลุ่มตัวอย่างมีความรู้สึกว่าการที่มีการออกแบบให้เป็นภาพช้า จะเป็นฉากที่มีการเน้นเป็นพิเศษ หรือ อาจจะมีความเกี่ยวเนื่องไปยังฉากอื่นๆ ได้ต่อไป

“...คือ มันทำอะไรช้าๆ อย่างนี้หรือคะ??...ถ้ามันเป็นอย่างนั้น ใช้คำว่า ค่อยๆ แทนก็ได้ค่ะ....คนกำลังค่อยๆเดิน ค่อยๆนั่ง อะไรแบบนี้...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาลีเนนราง, เพศหญิง, อายุ 33 ปี)

“....ไม่มีผลต่อการคิดภาพนะ.... แต่คิดว่า พอภาพมันเริ่มช้าๆ ใจโหมค การบรรยายภาพน่าจะต้องช้าลงดีกว่าการใช้คำว่าภาพช้า... เหมือนกับ เหตุการณ์กำลังช้าลง เราก็ค่อยบรรยายช้าลงไปด้วย พอมันตื่นเต้นเราก็บรรยายเร็วขึ้นอีกนิดนึงจะดีกว่า....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาลีเนนราง, เพศหญิง, อายุ 35 ปี)

“...จริงๆควรมี.... เพราะจริงๆ โดยอิริยาบถของที่เขาคว่าดาบอย่างเนี่ยจริงๆมันไม่มีการช้าอยู่แล้ว และที่เขาตัดให้มันเป็นช้าเนี่ย ก็ควรจะต้องใส่ บรรยายเข้ามา ... (คุณจารุพรรณ พูดเสริมว่า ...เหมือนเน้นอารมณ์...)ซึ่งมันก็จะบอกถึงอารมณ์.....ถ้าในความเป็นจริงมันไม่ต้องช้า แต่นี่เขานั่นก็น่าจะต้องบอก...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาลีเนนราง, เพศหญิง, อายุ 49 ปี)

ภาพ Zoom In (ภาพเคลื่อนที่เข้าหา)

ในการเข้าห้สภาพด้วยคำว่า “ภาพเคลื่อนที่เข้าหา” หรือลักษณะภาพแบบ Zoom In กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด มีการตอบรับทั้งบวกและลบ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างบางส่วนมีการเชื่อมโยงไปหาลักษณะของภาพใกล้เคียงได้ต่อไป สามารถรับรู้ความหมาย

โดยตรง (Denotative Meaning) หรือคิดภาพตามได้ ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ระบุว่า ก็สามารถมีในบทบรรยายภาพได้ และควรระบุไว้ด้วยคำว่า “ซูม” (Zoom) น่าจะก่อให้เกิดความเข้าใจที่มากกว่า ซึ่งน่าจะก่อให้เกิดความต่อเนื่องได้ แต่ในขณะเดียวกันกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ระบุว่า สามารถนึกภาพตามได้แต่ไม่จำเป็นต้องมีระบุไว้ในบทบรรยาย เพราะจะทำให้เกิดความแน่นเกินไปในบทบรรยายภาพ

“....แค่บอกว่า ใบหน้าทักโจ่งตรงและมีน้ำตาไหลออกมา ก็พอแล้ว.... ไม่จำเป็นต้องบอกว่าภาพเคลื่อนที่เข้าหา...มันเปลืองคำ....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศชาย, อายุ 33 ปี)

“...ให้ใช้คำว่า Zoom ดีกว่า...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 50 ปี)

“....ใช้คำว่า Zoom เลยจะเข้าใจได้ง่ายกว่าครับ...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศชาย, อายุ 34 ปี)

“...เราเข้าใจ แต่เรารู้สึกว่า มันเยอะไป...(กลุ่มตัวอย่างพูดแทรกว่ามันเยอะ) หมายถึงว่า สมมติว่าจะอธิบายว่าทัก (ตัวละคร) กำลังมีสีหน้ายังงี้แล้วมองขึ้นไปก็พอ...มันเป็นเหมือนศัพท์เทคนิค”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 25 ปี)

ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง ได้ระบุถึงการเข้ารหัสภาพจากการเคลื่อนที่ของภาพแบบ Zoom in หรือที่ในบทบรรยายใช้คำว่า “ภาพเคลื่อนที่เข้าหา” โดยสามารถระบุได้ว่าการ Zoom เข้าไป หรือการเคลื่อนที่จากไกลๆ เข้าไปใกล้เรื่อยๆ โดยกลุ่มตัวอย่างสามารถรับรู้เชิงความรู้สึก (Expressive Meaning) ได้จากลักษณะภาพดังกล่าวด้วย และสิ่งที่น่าสังเกตประการหนึ่งคือ ผู้วิจัยยกตัวอย่างบทบรรยายคือ “ภาพเคลื่อนที่เข้าหาใบหน้าที่ทัก โจ่งตรง ดวงตาแข็งเกร็ง หยดน้ำไหลออกจากตา อาบแฉะ” พบว่า กลุ่มตัวอย่างสามารถมีการตีความในเชิงอารมณ์ความรู้สึกได้เอง โดยที่บทบรรยายไม่ได้นำเสนอการตีความของผู้เขียนบทไว้ให้ โดยเมื่อผู้วิจัยสอบถามถึงความจำเป็นต่อบทบรรยายภาพ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการใช้เวลาคิดค่อนข้างนานก่อนจะให้คำตอบ โดยกลุ่มตัวอย่างระบุว่าควรมีการบรรยายในเสียงบรรยายภาพด้วย ในขณะที่ กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลังอีกส่วนหนึ่งระบุว่าการใช้คำว่าภาพเคลื่อนที่เข้าหานั้น ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องระบุไว้ในบทบรรยาย ในขณะที่อีก

ส่วนหนึ่งระบุว่า ควรจะมีการระบุลักษณะภาพดังกล่าว แต่ไม่จำเป็นต้องมีคำว่า “ภาพ” ก็ได้ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนนี้ มีความเข้าใจว่า ลักษณะของภาพที่เคลื่อนที่เข้าหาบางสิ่ง หรือภาพ *Zoom In* นั้น เป็นการเคลื่อนที่ของคนหนึ่งเดินเข้าหาสิ่งนั้น ซึ่งค่อนข้างไม่ตรงกับความหมายของภาพจากบริบทของละครตอนดังกล่าวด้วย

“.....มันคือ *Zoom* เข้าไป ให้เห็นความรู้สึก ความเก็บกด ความเสียใจ ความโกรธแค้นของทัพ..”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 50(25) ปี)

“...มันคือ การมองจากไกลๆ แล้วเข้าไปใกล้ๆ ได้ชัดขึ้น แล้วแบบ เน้นความรู้สึกของทัพ....กำลังโกรธแค้น อะไรแบบนี้....ซึ่งน่าจะต้องมีในการบรรยายภาพครับ ...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 25 (18) ปี)

“....ภาพนั้น ทำให้รู้สึกถึง ความรู้สึกของทัพที่คับแค้นมากที่สุด....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 52 (8) ปี)

“....มันจำเป็นนะ แต่ว่าต้องไม่ต้องใส่คำว่าภาพก็ได้ (หัวเราะ)...ก็สามารถบอกว่า เขาเคลื่อนที่เข้ามาหาที่พอแล้ว....(อีกท่าน พูดแทรกว่า มันเป็นแค่ภาพละ มันไม่มีคนที่เคลื่อนเข้าหาใครทั้งนั้น เหมือนกับภาพมันค่อยๆเข้าไป)..... อ้อ.....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศหญิง, อายุ 76 (2) ปี)

เช่นเดียวกันกับเมื่อพิจารณาผลจากการสนทนากลุ่ม จากกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลือนราง พบว่า เมื่อผู้วิจัยระบุว่าเป็นลักษณะของการ *Zoom in* ภาพ กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลือนรางมีการพยักหน้าแสดงความเข้าใจมากกว่าการระบุว่า “ภาพเคลื่อนที่เข้าหา” โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ระบุว่า คำว่า “ภาพเคลื่อนที่เข้าหา” ไม่ได้ทำให้เกิดความหมายใดๆต่อการคิดภาพเลย และไม่จำเป็นที่จะต้องระบุไว้ในบทบรรยายภาพ หรือหากจะต้องมีการบรรยายลักษณะนี้ น่าจะต้องใช้คำอื่นๆแทน เพื่อให้เข้าใจมากขึ้น ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างบางส่วนระบุว่า สามารถบอกเป็นลักษณะของตัวละครได้เลย ไม่ต้องระบุลักษณะของภาพเคลื่อนที่เข้าหา ซึ่งถึงแม้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลือนรางทั้งหมดระบุว่าตนเข้าใจลักษณะภาพ และสามารถจินตนาการภาพตามได้ (*Denotative Meaning*) แต่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่จำเป็นต้องระบุไว้ในบทบรรยายภาพ เนื่องจากทำให้

เปลื้องคำในบทบรรยาย แต่ในขณะเดียวกันกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งให้ความเห็นว่า การบอกลักษณะภาพแบบนี้ ช่วยให้สามารถเชื่อมโยงไปยังการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปได้ด้วย

“...ไม่มีผลต่อการคิดภาพนะ....(ท่านอื่นๆ สายศีรษะ)”

“....น่าจะใช้คำอื่นแทนค่ะ ที่จะชัดเจนกว่านี้...ถ้าจะสื่อสารสิ่งนี้อยู่ แต่น่าจะต้องไม่ใช่คำว่า “ภาพเคลื่อนไหวที่เข้าหา” แต่ต้องเป็นคำอื่น... (อีกท่านพูดเสริมว่า เห็นด้วยครับ)”

(ผู้พิจารณาการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนราง, เพศหญิง, อายุ 33 ปี)

“.....บอกเป็นอริยาบถไปเลยว่า เกิดอะไรขึ้นต่อจากนั้น...”

(ผู้พิจารณาการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนราง, เพศหญิง, อายุ 49 ปี)

“...สำหรับเรา มันได้เป็นแค่ภาพที่เกิดขึ้นมากกว่า แล้วมันก็ใกล้เคียงกับคำว่าภาพใกล้เคียงด้วย... ถ้าถามว่า มันเพิ่มความรู้สึกไหมไม่ได้เพิ่มค่ะ...”

(ผู้พิจารณาการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนราง, เพศหญิง, อายุ 55 ปี)

“...ในความคิดส่วนตัวผม ผมว่าไม่น่าจะมีครับ...”

(ผู้พิจารณาการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนราง, เพศชาย, อายุ 29 ปี)

2. การรับรู้รหัสภาพที่เกิดจากการร้อยเรียงภาพ (Syntactic Codes)

จากการสนทนากลุ่มกับกลุ่มตัวอย่างผู้พิจารณาการมองเห็นทั้ง 3 ลักษณะถึงเรื่องการรับรู้รหัสภาพที่เกิดจากการร้อยเรียงภาพ ผู้วิจัยสามารถนำเสนอผลการสนทนากลุ่มโดยจำแนกตามลักษณะรหัสภาพที่เกิดจากการร้อยเรียงภาพได้ 3 ลักษณะ คือ การตัดภาพ การ Fade ภาพ และการเบลอภาพ ได้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 การตัดภาพ หรือ Cut (ภาพตัด)

สำหรับการรับรู้รหัสภาพ “ภาพตัด” ในเสียงบรรยายภาพ กลุ่มตัวอย่างผู้พิจารณาการมองเห็นทั้ง 3 ลักษณะ มีการรับรู้ไปในทิศทางเดียวกัน คือ การเปลี่ยนฉาก หรือการนำเสนอเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นพร้อมๆ กัน ในคนละที่ โดยทั้งหมดยังระบุว่า เป็นสิ่งที่ควรจะต้องมีในบทบรรยายภาพอีกด้วย โดยกลุ่มตัวอย่างผู้พิจารณาการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด ได้ให้ความหมายและความเข้าใจว่า ภาพตัด คือการเปลี่ยนฉากจากที่หนึ่งไปยังที่หนึ่ง หรือ การกระทำหนึ่งไปเป็นอีกการกระทำหนึ่ง ชื่อน่าสังเกต คือ กลุ่มตัวอย่างบางส่วนสามารถเข้าใจความหมายที่

เป็นเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning) ได้ จากการใช้คำว่า “ภาพตัด” กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างบางส่วนสามารถระบุได้ว่า การร้อยเรียงภาพโดยการตัดภาพนั้น เป็นการแสดงให้เห็นถึงสองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน และกลุ่มตัวอย่างระบุว่า เป็นคำที่มีความจำเป็นที่สุด สำหรับการบรรยายเรื่องภาพในบทบรรยายภาพ ในขณะเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างให้ข้อเสนอแนะว่าควรจะใช้คำอื่นแทน เช่นคำว่า “ตัดฉาก” หรืออาจจะไม่ต้องมีก็ได้ สามารถบรรยายเหตุการณ์ใหม่ไปได้เลย

“...ภาพตัด ควรมี เพราะเราจะ ได้รู้ว่าฉากต่อไปมันคืออะไร และมันเปลี่ยนฉากไปแล้ว...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 35 ปี)

“....ผมว่า ในแง่ของคนี่ตาบอดมาตั้งแต่กำเนิดอย่างผม ถ้าให้เลือกความจำเป็น น่าจะเอาคำว่า “ภาพตัด” เอาไว้อย่างเดียว อย่างอื่นเอาออกได้....เพราะว่า ถ้าใส่ทุกคำมันบรรยายไม่ทันนะครับ”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศชาย, อายุ 34 ปี)

“...ภาพตัดน่าจะหมายถึงว่า มันกำลังอยู่ที่หนึ่ง แล้วก็ตัด ไปอีกที่หนึ่ง....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 70 ปี)

“....น่าจะมึ เพื่อที่จะบอกว่าเป็นตัวเปลี่ยน คือบางที่มันคนละฉากกันแล้วมันตามไม่ทันอะ..”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 50 ปี)

นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลังบางส่วน ระบุว่า การบรรยายภาพด้วยคำว่า “ภาพตัด” มีความจำเป็นที่จะต้องอยู่ในบทบรรยาย โดยไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนเป็นคำอื่นๆ สามารถใช้คำว่า ภาพตัด ได้เลย แต่ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างบางส่วน แสดงความคิดเห็นว่า พอที่จะนึกภาพได้ แต่หากมีคำอื่นที่สามารถเข้าใจได้ง่ายกว่า ก็น่าจะมีการเปลี่ยนเป็นคำนั้นแทน

“มันก็จะเหมือนแบบ สองตอน ระหว่างทัพ(ตัวละคร)ควมม้ามา ...แต่ทัพไม่รู้ ว่าข้างหน้ามีอะไรถูกไหม... แล้วก็ให้เห็นว่าเกิดอะไรขึ้นกับชาวบ้านเวลาต่อมา...”

“....มันเป็นการแสดงให้เห็นว่ามีการเปลี่ยน Location”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 50 (25) ปี)

“...ก็แบบว่า ตอนแรกเป็นภาพที่ทักที่ควมม้าม่าเรื่อย ๆ ก็ตัดไปเป็นฉากที่หมู่บ้านว่า เกิดอะไรขึ้น”

(ผู้พิพากษาการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 25 (18) ปี)

“...เข้าใจไหม ก็พอเข้าใจ พอนึกภาพได้อยู่ครับ แต่มันน่าจะมีคำที่ฟังง่าย ๆ...”

(ผู้พิพากษาการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 41 (20) ปี)

“....อันนี้ (ภาพตัด) ขอแนะนำนะครับ ขอแนะนำให้ใช้คำอื่นแทน เช่นคำว่า ฉาก สมมติว่าฉากที่ทัก (ตัวละคร) กำลังควมม้าม่าไปข้างหน้าซ้ายมือครับ จากนั้น ฉากตัดมาที่ชาวบ้าน เป็นฉากตัดแทนจะดีกว่า (กลุ่มตัวอย่างพูดเสริมว่า จะเข้าใจ มากกว่า)...”

(ผู้พิพากษาการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 43 (30) ปี)

และรวมถึงผลที่พบจากการสนทนากลุ่ม จากกลุ่มผู้พิพากษาการมองเห็นแบบ สายตาเลือนราง มีความสอดคล้องกับกลุ่มผู้พิพากษาการมองเห็นทั้งแบบตาบอดแต่กำเนิด และ ตาบอดภายหลัง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างผู้พิพากษาการมองเห็นแบบสายตาเลือนรางสามารถคิดภาพตาม ได้ และเข้าใจลักษณะภาพที่เกิดขึ้น รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงไปยังความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning) ว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน และกลุ่มตัวอย่างระบุว่า หากจะมีการใส่ไว้ในบทบรรยายภาพ น่าจะต้องมีการเปลี่ยนเป็นคำอื่นๆ เช่น “ณ ขณะนั้น” หรือ “ขณะเดียวกัน” เพื่อให้เกิดความคลืนในการฟังและจินตนาการตามมากยิ่งขึ้นด้วย

“....อันนี้ (ภาพตัด) มันทำให้เห็นภาพชัดขึ้น ว่าขณะที่ ขณะที่ทักกำลัง ควมม่าไป ชาวบ้านกำลังถูกพม่าบุกแล้ว ทำให้เห็นภาพตามที่คนตาดีก็เห็น คนตา บอดก็เห็นได้...”

(ผู้พิพากษาการมองเห็นแบบสายตาเลือนราง, เพศหญิง, อายุ 33 ปี)

“....ผมเข้าใจอะนะ เพราะผมเคยดูหนังมาก่อน แต่อย่างที่ผมได้บอกไว้ว่า คนตาบอดบางกลุ่ม เกิดมาไม่เคยได้ดูหนังเลย ก็จะปรับอารมณ์ไม่ทัน...อันนี้นั่นก็ อยู่ที่ว่า จะปรับตรงนี้ จูนเข้ามาหากันได้อย่างไร ให้ทุกคนเข้าใจได้เหมือนกัน”

(ผู้พิพากษาการมองเห็นแบบสายตาเลือนราง, เพศชาย, อายุ 37 ปี)

“....แต่ถ้าจะใช้ให้มันฟังลื่นขึ้น อาจจะใช้เป็นว่า ขณะที่ทักควมม่าไปเนี่ย ทางด้านของชาวบ้าน กำลังถูกพม่าบุก คือใช้คำเชื่อมไปเลย ไม่ต้องใช้คำว่า ภาพ ตัด ค่ะ...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาสีบอด, เพศหญิง, อายุ 49 ปี)

2.2 การ Fade ภาพ (ภาพมืดลง)

ในการรับรู้เรื่องการ Fade ภาพ ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด ไม่สามารถเข้าใจถึงความหมายของรหัสภาพ “ภาพมืดลง” ได้ ในการเปลี่ยนฉากหนึ่งไปยังอีกฉากหนึ่งและเนื่องจากไม่ก่อให้เกิดความหมาย หรือความเข้าใจได้ ทำให้เกิดความงง และสับสนได้ และกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิดค่อนข้างมีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ ไม่ต้องระบุเรื่องการเปลี่ยนผ่านภาพในลักษณะนี้ได้ เนื่องจากไม่ก่อให้เกิดความหมายใดๆ เลยกับกลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มตัวอย่างบางส่วนมีการแปลความหมายว่าเป็นภาพกลางคืน หรือกลุ่มควันทึบดำที่เข้ามาปกคลุม ไม่ใช่การเปลี่ยนฉาก หรือการร้อยเรียงภาพอีกด้วย แต่หากเป็นการใช้การ Fade ภาพ เพื่อแทนการกระทำบางอย่าง กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิดสามารถตีความและเชื่อมโยงเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning) ได้ จากการเข้ารหัสภาพที่เกิดขึ้น โดยจากบทบรรยายภาพตอนหนึ่งที่เป็นฉากตัวละครทหารพม่า ถีบร่างของชาวบ้านล้มลงจากนั้นเงื้อมมือขึ้นเหนือหัว แล้วปรากฏเป็นภาพมืดลง จากนั้นปรากฏภาพเลือดสีแดงสดไปอาบรวงข้าว จากการเข้ารหัสภาพมืดลงดังกล่าว กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดสามารถระบุได้ว่าเกิดการฟัน หรือตัดศีรษะกันในเรื่อง แต่ในขณะเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างบางส่วนเสนอว่าน่าจะมีการระบุการกระทำไปเลย โดยในที่นี้ก็คือคำว่า “ฟัน” ให้ชัดเจนไปเลย แทนการเข้ารหัสภาพที่มืดลง

“...อีกคำหนึ่งก็คือคำว่า “ภาพเฟดมืดลง” (มีเสียงพูดแทรกว่า งง ถ้าไม่ใช่คนมีประสบการณ์ก็จะไม่รู้)... โอ้คำว่าเฟดเนี่ย ถ้าตัดให้เหลือเพียงว่า ภาพนั้นมืดลง หรือภาพมืดลงเฉยๆก็จะได้ ผมว่า...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศชาย, อายุ 34 ปี)

“...ทำไมต้องมืดลง....อาจจะตรงนั้นได้อะครับ”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศชาย, อายุ 43 ปี)

“...หนูไม่รู้ หนูไม่เคยเห็นมันไม่มีประโยชน์...”

“...หรือต่อให้ใช้คำว่า ภาพเป็นสีดำ ถ้าเป็นคนตาบอด อันนี้ก็ไม่มีประโยชน์อยู่ดี แต่หนูไม่แน่ใจว่าสำหรับคนที่เคยมองเห็นจะมีประโยชน์มั้ยนะ....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 25 ปี)

“.... (เมื่อถามถึงการแทนการกระทำ) เข้าใจ หนูรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น....(ทุกคนพยักหน้า)”

“...อึ้งวะถีบคนหัวล้าน เจื่อคาบขึ้น หลังจากนั้นภาพก็มีดลง อย่างเนี้ยก็ได้กะ...”
(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 33 ปี)

“...มันคือ ชาวบ้านคอขาด...”
(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศชาย, อายุ 56 ปี)

เช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด การรับรู้รหัสภาพ “ภาพมีดลง” กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง ค่อนข้างใช้เวลาจินตนาการในการตอบคำถามว่ากลุ่มตัวอย่างสามารถนึกภาพตามได้หรือไม่ โดยกลุ่มตัวอย่างมีปฏิกิริยานิ่งเฉยเมื่อผู้วิจัยถามคำถามว่า กลุ่มตัวอย่างสามารถเข้าใจหรือนึกภาพตามได้หรือไม่ และมีเพียงสองจากหกคนที่ระบุว่าตนเองเข้าใจคำว่า ภาพมีดลง ดังกล่าว และสามารถอธิบายได้ว่าเป็นลักษณะการเปลี่ยนภาพอย่างหนึ่ง ที่ทำหน้าที่เหมือนการตัดภาพเพื่อเปลี่ยนจากฉากหนึ่งไปยังฉากหนึ่ง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างบางส่วนระบุว่า อาจทำให้เกิดความสับสนระหว่าง การมีดลงของภาพ และความมีดหรือตอนกลางคืน ซึ่งอย่างไรก็ตามควรจะมีการอธิบายให้เกิดความเข้าใจตรงกันเสียก่อน แต่ในขณะเดียวกัน หากมีการใช้ “ภาพมีดลง” แทนความหมายเชิงสัญลักษณ์ หรือแทนการกระทำ กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลังบางส่วนมีการระบุเพิ่มเติมว่า สามารถเข้าใจได้ และยังสามารถเชื่อมโยงไปถึงการเซ็นเซอร์ภาพที่ไม่น่าดูได้อีกด้วย และระบุว่าเสียงประกอบที่อยู่ในเรื่องจะเป็นตัวช่วยในการจินตนาการภาพตามจากคำว่า “ภาพมีดลง” ด้วย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลังสามารถเชื่อมโยงลักษณะของการร้อยเรียงภาพแบบภาพมีดลงไปสู่การกระทำบางอย่างของตัวละครได้ เช่นเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด

“... ตามความเข้าใจของผม ใช้อัภาพมีดลงเนี่ย มันคือการหยุดภาพตรงนั้น เหมือนการตัดภาพ หมายถึงว่า พอพูดถึงภาพภาพหนึ่ง ซึ่งเป็นภาพของอึ้งวะ กลุ่มมั่ว ภาพก็มีดลง แล้วก็ปรากฏภาพเป็นภาพอีกด้านหนึ่งขึ้นมา... เหมือนภาพตัด แต่เราไม่ได้ตัด เราทำให้ภาพมันมีดลง..”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 52(8) ปี)

“...มันมีสองกรณี... ระหว่าง ภาพมีดลง กับความมีด ซึ่งการดูหนังของแต่ละคน สำหรับผู้พิการทางสายตาเนี่ย บางคนจินตนาการไม่เหมือนกัน เข้าถึงกับเข้าไม่ถึง ... แต่ยังไงก็ตามเห็นด้วยว่าควรจะมีคำว่าภาพมีดลง แต่ก่อนหน้านั้นน่าจะต้อง

อธิบายให้เข้าใจตรงกันก่อนว่า “มืดลง” หมายความว่ายัง...คือ บางคนก็จะเข้าใจ แต่อย่างเราก็จะไม่เข้าใจว่าทำไมภาพมันถึงต้องมืด”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 45 (27) ปี)

“...อันนี้ไม่เข้าใจ มันหมายความว่า เวลามืดลงแล้วหรือเปล่า...”

“....หรือ มันใช้คำว่า จบฉาก ได้ไหม (ทั้งห้องเงียบ กลุ่มตัวอย่างส่ายหน้า)”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศหญิง, อายุ 76 (2) ปี)

“....น่าจะตายครับเพราะว่า ถ้าภาพมืดลงเนี่ย ตอนที่ผมเคยไปดูหนังบรรยาย อย่างในเรื่องแม่นาค(ฉายแบบเสียงบรรยายภาพในปี พ.ศ. 2557) อย่างในช่วงที่มีการฆ่ากัน อย่างแม่นาคตาย หรืออะไรแบบนี้ก็จะมีคำว่าภาพมืดลงอยู่ด้วยครับ....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 41 (20) ปี)

“....ตามความเข้าใจคือถ้าจะบอกว่า พออึ้งเงื่อตาขึ้นแล้ว ภาพมืดลง มันก็จะมีเสียงดาบกระทบกับเนื้อ เสียงดังฉับ.... จากนั้นภาพก็จะออกมาว่ามีเลือด ดังนั้นก็เข้าใจได้ว่า ลูกถูกกระทำ แต่จะตายมัยก็ต้องรอดูฉากต่อไป....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 52 (8) ปี)

“....นี่ภาพได้นะ แต่ถ้าไม่มีบรรยายว่าฟัน มันจะไม่ได้orroรสเลย...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 43 (30) ปี)

สำหรับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนราง ให้รายละเอียดการรับรู้ความหมายจากการเข้ารหัสภาพแบบ Fade ภาพ หรือ “ภาพมืดลง” ในลักษณะของการตั้งคำถามว่าเพราะเหตุใดภาพจึงต้องมืดลง แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างยังไม่สามารถเข้าใจลักษณะการเปลี่ยนภาพดังกล่าวได้ รวมถึงระบุว่า คำว่า “ภาพมืดลง” นั้น ไม่ก่อให้เกิดความหมายใดต่อกลุ่มตัวอย่าง และยังทำให้กลุ่มตัวอย่างมีการสะดุดในการรับชมละครโทรทัศน์ด้วย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างระบุว่า ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องระบุคำว่า “ภาพมืดลง” ไว้ในบทบรรยายภาพ ยกเว้นการเปลี่ยนช่วงเวลาเป็นกลางคืน จึงจะสามารถระบุได้ แต่อย่างไรก็ตาม มีส่วนน้อยของกลุ่มตัวอย่างที่สามารถเชื่อมโยงคำว่า “ภาพมืดลง” กับการเปลี่ยนภาพได้ และเช่นเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด และตาบอดภายหลัง กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนรางสามารถรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning) ผ่านลักษณะการ

ร้อยเรียงภาพโดยใช้คำว่า “ภาพมืดลง” แทนการกระทำได้ โดยกลุ่มตัวอย่างสามารถระบุได้ถึงการกระทำที่เกิดขึ้นจากการระบุ “ภาพมืดลง” ในบทบรรยาย รวมถึงกลุ่มตัวอย่างบางส่วนระบุว่าสามารถทำให้เกิดการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ (*Expressive Meaning*) จากฉากดังกล่าวได้ด้วย

“...ทำไมต้องมีมืดลงด้วย”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาสีบอด, เพศหญิง, อายุ 48 ปี)

“...อันนี้คิดว่าไม่จำเป็น เพราะมันเป็นเรื่องเกี่ยวกับการตัดต่อใช่ไหม??...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาสีบอด, เพศชาย, อายุ 63 ปี)

“....แต่ถ้าสมมติว่ามันเป็นการเปลี่ยนเวลา จากกลางวันเป็นกลางคืนอะไรแบบนี้ครับ ต้องบอก...(อีกท่านพูดเสริมว่า ..ก็ถึงใช้...)...หรือว่าการอยู่ดีๆเดินเข้าไปในถ้ำแล้วมืด”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาสีบอด, เพศชาย, อายุ 37 ปี)

“....ควรค่ะ...เพราะมันจะสื่อถึงอารมณ์ ณ ตอนนั้น ว่าเป็นความโหดร้าย ถูกทำร้าย ทำลาย ถูกฆ่าตาย อะไรแบบนี้ค่ะ...สูญเสีย....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาสีบอด, เพศหญิง, อายุ 49 ปี)

การเบลอภาพเข้าหาอีกภาพหนึ่ง (ภาพเบลอเข้าหา...)

การรับรู้การเข้ารหัสภาพแบบลักษณะการร้อยเรียงภาพ (Syntactic Codes) ด้วยการเบลอภาพ (ในบทบรรยายภาพใช้คำว่า ภาพเบลอเข้าหา (อีกภาพหนึ่ง)) ผู้วิจัยพบว่า ไม่ก่อให้เกิดความหมายในเชิงการร้อยเรียงภาพต่อกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด ซึ่งกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิดมีการแปลความหมายของภาพเบลอว่าเป็นการปกปิดบางส่วนของภาพเพื่อไม่ให้ผู้ชมสามารถเห็นได้ชัดเจน แต่เมื่อเป็นการใช้ภาพเบลอในการร้อยเรียงภาพ หรือเปลี่ยนภาพไปเป็นอีกภาพหนึ่ง กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดระบุว่า ไม่สามารถคิดภาพตามได้ และไม่ก่อให้เกิดความหมายใดๆ จากบทบรรยายภาพ โดยบางส่วนระบุว่าถึงแม้ตนจะสามารถนึกภาพตามได้แต่จะทำให้คำบรรยายมีจำนวนมากเกินไป แต่หากเป็นการบรรยายภาพถ่ายคำว่า “ภาพเบลอ” น่าจะมีความจำเป็น เพราะสามารถเข้าใจได้ว่าลักษณะของภาพเบลอเป็นอย่างไร แต่เมื่อเป็นการร้อยเรียงภาพโดยการเบลอเข้าหาอีกภาพหนึ่ง จะไม่สามารถทำให้เกิดภาพในความคิดได้

“....ภาพเบลอลงเข้าหาอีกภาพหนึ่งนี่ยะ มันหลายชั้นหลายซ้อนมาก ภาพมัน เบลอแล้วมันจะเข้าไปหาอีกภาพหนึ่งยัง ใจอะไรแบบนี้”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 47 ปี)

“....อย่างที่บอกค่ะ ว่าถ้าเป็นละคร โทรทัศน์อาจจะไม่จำเป็น แต่ถ้าหากเป็นภาพถ่าย อันนี้จำเป็นต้องบอกไว้ในบทบรรยายภาพ....และบางทีมันจะทำให้เรานึกถึงภาพต่อไปไม่ทัน...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 33 ปี)

“....ภาพเบลอ ก็คือไม่อยากให้เห็นชัด....เป็นภาพที่ไม่น่าดูอะ”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 50 ปี)

โดยผลการสนทนากลุ่มของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด มีความสอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง ระบุว่า ภาพเบลอ เป็นลักษณะภาพที่มีความไม่ชัดเจน และเชื่อมโยงการใช้คำว่า “ภาพเบลอ” กับการเซนเซอร์ภาพที่มีความไม่เหมาะสมหรือความล่อแหลมจนเกินไป หรือเป็นภาพที่ไม่สมควรแก่การรับชม และกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่เข้าใจลักษณะภาพที่เกิดขึ้นได้เสียฉับเป็นการเบลอลงเข้าหาอีกภาพหนึ่ง แต่หากเป็น “ภาพเบลอ” อย่างเดียว กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ระบุว่ามีความจำเป็นที่จะต้องระบุไว้ในบทบรรยายภาพ หากแต่เป็นการเบลอลงเข้าหาอีกภาพหนึ่ง ไม่สามารถทำให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจหรือคิดภาพตามได้ นอกจากนี้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลังส่วนหนึ่งไม่สามารถเข้าใจความหมายของคำว่า ภาพเบลอ ได้ โดยมีการเชื่อมโยงไปกับอาการมึนงง ของตัวละคร ซึ่งกลุ่มตัวอย่างค่อนข้างใช้เวลาในการคิดนาน ก่อนที่จะตอบคำถามของผู้วิจัยเกี่ยวกับลักษณะของภาพเบลอได้ ซึ่งทำให้คำว่า ภาพเบลอ ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องระบุในบทบรรยาย หรือหากจะมีการระบุไว้ ควรมีคำอื่นๆ เช่น ภาพค่อยๆ เลื่อนรางไป เป็นต้น และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเป็นการร้อยเรียงภาพ โดยใช้คำว่า “ภาพเบลอลงเข้าหา...” ยังไม่ก่อให้เกิดความหมายใดๆ ทั้งทางตรงหรือทางอื่นๆ

“....ภาพเบลอ นี่ก็หมายถึง เหมือนกับ เวลาที่ทัพ(ตัวละคร)เอาผ้าคลุมร่างของหญิงคนนั้น ... เหมือนกับว่า เป็นภาพที่จะล่อแหลมเกินไปรีเปล่า...ก็เลยเบลอภาพให้ดูไม่ชัด...”

“...จำเป็น ควรจะต้องมี(คำว่าภาพเบลอ) ในบทบรรยาย”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 45(27) ปี)

“... เช่น สมมติว่า ลุงเนี่ย โดนฟัน เป็นแผลมากมาย แบบอุจาดตา ก็เลยต้องบอกว่า ภาพเนี่ย เป็นภาพของลุง ให้เห็นแค่นั้นเองว่า ลุงถูกฟันนะ แค่นั้นครับ ... ซึ่งถ้าเป็นอย่างที่ผมอธิบาย มันจำเป็นแน่นอน....เพราะว่า ถ้าไม่บอก คนที่มองไม่เห็นเนี่ยเค้าจะ ไม่รู้เลยว่า ภาพตรงนั้น เขาเป็นยังไง....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 52(8) ปี)

“...ภาพเบลอ จำเป็นค่ะ มันจะช่วยให้เรารู้ว่า ตรงไหนคือภาพที่เค้าปิดไว้ไม่ให้เห็น”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศหญิง, อายุ 58(28) ปี)

“....ทัพกำลัง งง เหรอ?? ความหมายคืออะไร??...”

“....ภาพมันจะเลื่อนๆเลื่อนในความรู้สึกของทัพเหรอ??...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 40 (18) ปี)

“....ภาพเบลอนี้คือ ทดแทนการมองเห็นหรือเปล่า??...หรือว่าน้ำตาท่วมหรือเปล่า..”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 43 (30) ปี)

นอกจากนี้ สำหรับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาดำมืด กลุ่มตัวอย่างมีการเชื่อมโยงคำว่า “ภาพเบลอ” เข้ากับการทำให้ภาพมีความไม่ชัด เพราะเป็นภาพที่ไม่ชัด หรือภาพที่ไม่สามารถออกอากาศได้ ซึ่งหากเป็นการเบลอภาพในกรณีที่ต้องการปิดบังบางอย่าง หรือการเซนเซอร์ภาพ กลุ่มตัวอย่างระบุว่าควรมีการเขียนไว้ในบทบรรยายภาพด้วย แต่ในกรณีของการร้อยเรียงภาพโดยใช้ “ภาพเบลอเข้าหา....” นั้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถรับรู้ความหมายใดๆ ได้จากการเข้ารหัสภาพดังกล่าวเลย และหากเป็นกรณีของการร้อยเรียงภาพด้วยภาพเบลอ กลุ่มตัวอย่างระบุว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องบรรยายในบทบรรยายภาพด้วยซึ่งกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาดำมืดไม่สามารถเข้าใจได้ว่า ภาพเบลอที่เกิดขึ้นสามารถใช้ในการเปลี่ยนภาพได้ ซึ่งทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างระบุว่า ไม่มีความจำเป็นในการระบุไว้ในบทบรรยาย (รวมถึง คำว่าภาพเบลอ ด้วย) เพราะนอกจากจะทำให้เสียอรรถรสของการรับชมละครโทรทัศน์แล้ว กลุ่มตัวอย่างระบุว่า ตนน่าจะเข้าใจภาพได้จากเนื้อหาในบทบรรยายอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องมีการระบุลักษณะภาพลงไปอีกครั้งหนึ่ง

“...เพราะว่าหญิงคนนั้นเขาเปลือยกายอยู่ใช่ไหม แล้วทัพ (ตัวละคร) เข้าไปอุ้ม เอาผ้าซ้อนขึ้นมา มันก็เลยเบลอ ไม่ให้เห็นผู้หญิงคนนั้น...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนราง, เพศหญิง, อายุ 33 ปี)

“...คือ ถ้ามี... เราฟังเราก็รู้สิว่า ก็จะไม่ให้เห็นภาพที่เขาเปลือยกาย แต่ถ้าไม่มีภาพเบลอ เราก็จะคิดทุกอย่างซัดหมดเลย...ควรมีนะ”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนราง, เพศหญิง, อายุ 49 ปี)

“...ถ้ามันเป็นเชิงเทคนิค มันจะยาก เข้าใจได้ยาก หรือคิดภาพไม่ได้เลย ค่ายช้า...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนราง, เพศชาย, อายุ 63 ปี)

“....ไม่จำเป็น (หัวเราะ) ไม่จำเป็นเลย....”

“....ไม่จั้นมันจะยาวเกิน จนเราไม่ได้รรถรสของการแสดงครับ...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนราง, เพศชาย, อายุ 35 ปี)

2.3 การรับรู้การตีความในบทบรรยายภาพ

ในเรื่องการรับรู้การตีความในบทบรรยายภาพ ผลจากการสนทนากลุ่มกับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นทั้ง 3 ลักษณะ สามารถจำแนกผลได้ตามรูปแบบการตีความทั้ง 3 รูปแบบได้ดังต่อไปนี้

2.3.1 การตีความลักษณะที่ปรากฏของตัวละคร

ในการรับรู้การตีความในบทบรรยายภาพ สำหรับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิดที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ ระบุว่า **บทบรรยายภาพไม่จำเป็นต้องตีความในเชิงลักษณะของตัวละคร เช่น การบอกว่าเป็นผู้ชายบ้าน ทหาร หรือแม้กระทั่งลักษณะเชิงคุณภาพเช่น หล่อ สวย ซึ่งบทบรรยายภาพสามารถบรรยายละเอียดตามที่ปรากฏได้ เช่น ชายหญิง หรือ ชายชุดดำ และในห้วงค์ประกอบอื่นๆ ที่อยู่ในบทบรรยายเป็นตัวช่วยบอกว่าบุคคลเหล่านั้นคือใคร หรือมีลักษณะเป็นอย่างไรเช่นเดียวกัน** กับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิดที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความ ระบุว่า การสรุปความในเรื่องบทบาทและอาชีพของตัวละครในเรื่อง อาจทำให้กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถคิดภาพตามในรายละเอียดได้เท่าที่ควร และการตีความหรือสรุปความในเรื่องลักษณะทางกายภาพของตัวละคร อาจไม่สร้างความแตกต่างในการรับรู้มากนัก เมื่อเทียบกับการให้รายละเอียด เช่น ชายหญิง ชายชุดดำ เป็นต้น

เช่นเดียวกันกับ กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง ทั้งที่ได้ รับชมละครโทรทัศน์ที่มีบทบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความและแบบตีความ ระบุว่า สำหรับการตีความลักษณะตัวละคร กลุ่มตัวอย่างต้องการให้มีการบรรยายในเชิงรายละเอียด มากกว่าการตีความหรือสรุปความ เช่น ต้องการให้บรรยายว่า ชายหญิง ชายชุดดำ ผิวขาวเหลือง ใบหน้ารูปไข่ คิ้วเข้ม มากกว่าจะสรุปความว่า ชาวบ้าน ทหารม้า หล่อ สวย รูปร่างดี เป็นต้น แต่ใน ขณะเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างบางส่วนระบุว่า การให้รายละเอียดเป็นสิ่งที่เหมาะสมต่อเสียงบรรยาย ภาพ แต่บางกรณีการให้รายละเอียดที่มากหรือลึกเกินไป อาจจะทำให้เป็นการใช้คำที่เยอะเกินด้วย แต่ในขณะเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง ระบุว่า ส่วนที่ เกี่ยวข้องกับอาชีพ หรือบทบาทของตัวละครในเรื่อง น่าจะมีการตีความได้ เช่น เป็นชาวบ้าน เป็นทหาร เป็นข้าศึก ต่างๆ เพื่อช่วยในการลดคำที่จะเกิดขึ้นในเสียงบรรยายภาพได้

“... ในบางกรณี ถ้าเราอธิบายลึกเกินไป อาจจะทำให้ต้องใช้คำเยอะเกินไปก็ได้ แต่ส่วนตัวคิดว่า การบรรยายรายละเอียดเพื่อให้เกิดการเข้าใจเอง ว่าเป็นยังไง... น่าจะดีกว่า...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 45 (27) ปี)

“...ผมคิดว่า ไม่ต้องบอกก็ได้ ให้เราจินตนาการเอาเองครับ...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 25 (18) ปี)

“....พวก หล่อ สวย อะไรแบบนี้ จริงๆ คนตาบอดก็เข้าใจเองได้ละ ค่ะ ดังนั้น ไม่ จำเป็นต้องบอกในบทบรรยายทั้งหมด บอกแค่รายละเอียด แบบ....จุกๆ ยังไง ตา ยังไง หน้ายังไง แค่นั้น...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 58 (28) ปี)

โดยข้อมูลที่เกิดขึ้น เป็นไปในทิศทางเดียวกับผลจากกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาลื่อนราง กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาลื่อนราง ระบุว่า ลักษณะทางกายภาพของตัวละคร บทบรรยายภาพควรนำเสนอในรายละเอียดที่ละส่วนๆ มากกว่าที่จะตีความโดยรวมให้บทบรรยายภาพควรให้รายละเอียดจะก่อให้เกิดความเข้าใจและ สุนทรียภาพ (Aesthetics) ได้มากกว่าการสรุปความ หรือตีความให้ ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกันระหว่าง ลักษณะของตัวละคร และรายละเอียดที่เป็นเรื่องอารมณ์ความรู้สึก กลุ่มตัวอย่างระบุว่า บทบรรยาย ภาพควรให้น้ำหนักไปที่อารมณ์ความรู้สึกมากกว่า และไม่ควรถีความในเชิง หล่อ สวย น่าเกลียด ใดๆ ควรให้รายละเอียดแล้วให้กลุ่มผู้พิการทางการมองเห็นสามารถเข้าใจได้ด้วยตนเอง แต่ใน

ขณะเดียวกันการตีความที่เกี่ยวข้องกับบทบาท หรือ อาชีพ ของตัวละคร เช่น ชาวบ้าน ทหาร ขุนนาง สามารถระบุได้ในบทบรรยายภาพ แต่หากมีช่วงเวลาที่สามารถให้รายละเอียดได้ ก็ควรจะมีการให้รายละเอียดเพิ่มเติมด้วย เนื่องจาก รายละเอียดดังกล่าว สามารถช่วยให้การจินตนาการของกลุ่มผู้พิจารณาการมองเห็นนั้น ชัดเจนขึ้นได้มาก

“ถ้าเค้า *Closed up* ไปที่คนคนนั้น เพื่อต้องการให้ดูหัวจรดเท้า ก็ควรที่จะบอกว่า ... แบบ ชายหน้าตาอย่างนี้ หุ่นแบบนี้ บรรยายแยกเป็นส่วนๆค่ะ”

(ผู้พิจารณาการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนราง, เพศหญิง, อายุ 33 ปี)

“....ผมมองว่า เรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวละคร น่าจะต้องให้รายละเอียดให้คนตาบอดคิดภาพเองได้มากกว่า....ควรบรรยายเป็นส่วน ไปดีกว่า....ถ้ามีการตีความว่า หล่อ สวย มันดูเป็นการตีความเกินไป....”

(ผู้พิจารณาการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนราง, เพศชาย, อายุ 35 ปี)

“....แค่จมูก โคง คิ้วเข้ม อะไรแบบนี้ สำหรับพี่มันก็คือหล่อแล้วนะ....”

(ผู้พิจารณาการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนราง, เพศหญิง, อายุ 37 ปี)

“....จริงๆ มันไม่ต่างค่ะ ว่าจะบอกว่าเป็นชาวบ้าน หรือแค่ ชายหญิง แต่ถ้ามันพอจะบรรยายเพิ่มเติมได้ เรื่องการแต่งกาย หรืออะไรแบบนี้...ภาพมันน่าจะชัดขึ้น”

(ผู้พิจารณาการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนราง, เพศหญิง, อายุ 48 ปี)

2.3.2 การตีความการแสดงออกของตัวละคร (อารมณ์ ความรู้สึก กริยา)

กลุ่มตัวอย่างผู้พิจารณาการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด ที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ ระบุว่า ในเรื่องการกระทำ หรือกริยาของตัวละครไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมีการตีความหรือสรุปความเชิงกริยาอาการของตัวละคร เช่น สามารถบรรยายว่า ทักโจ่งตรง ดวงตาแข็งเกร็ง หยาดน้ำไหลออกจากตา ซึ่งจะทำให้เกิดการจินตนาการได้มากกว่าการที่ระบุว่า ร้องไห้ เป็นต้น ซึ่งส่งผลให้เกิดการรับรู้ในเชิงความรู้สึก (*Expressive Meaning*) ได้ดีกว่า ซึ่งทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างระบุว่า ควรคำนึงถึงระยะเวลาที่มีในการบรรยาย และจำนวนคำที่จะใช้บรรยายเป็นสำคัญ เนื่องจากในบางกรณีอาจมีความจำเป็นที่จะต้องตีความที่เกี่ยวกับการกระทำ เพื่อให้จำนวนคำไม่มีจำนวนมากเกินไปในบทบรรยายภาพสำหรับละครโทรทัศน์ ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้พิจารณาการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด ที่ได้รับชมละคร

โทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความ ระบุว่า สามารถเข้าใจได้จากการตีความ ในเชิงกิริยาอาการของตัวละคร เช่น ร้องไห้ เข้ารุกราน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างระบุว่า ไม่จำเป็นต้องมีการบรรยายที่ละเอียดสำหรับเรื่องการทำของตัวละคร และน่าจะเป็นเรื่องดีที่ทำให้ไม่ต้องมีคำที่มากเกินไปสำหรับบทบรรยายภาพอีกด้วย

“...ไม่จำเป็นต้องรวบ (ตีความ) หรือแกะ มันน่าจะดีกว่าถ้าบรรยายละเอียด แล้วเรานึกภาพตามได้ง่าย และมันเข้าถึงอารมณ์ได้มากกว่า...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 47 ปี)

“...มันก็เข้าใจได้นะ บอกว่า ร้องไห้ ก็คือร้องไห้เลย มันประหยัดคำได้ด้วยค่ะ...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 25 ปี)

ในขณะเดียวกัน การตีความที่เกี่ยวข้องกับกิริยา หรือการทำของตัวละคร กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลังที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ ระบุว่า การให้รายละเอียดถึงกิริยาอาการต่างๆ ของตัวละคร น่าจะก่อให้เกิดจินตนาการได้มากกว่า เช่น สามารถบรรยายว่า ดวงตาจ้องตรง หยดน้ำไหลออกจากตา น่าจะทำให้ตนเห็นภาพมากกว่าบรรยายเพียงแค่ “ร้องไห้” เป็นต้น ทั้งนี้ การให้รายละเอียดที่มากกว่า สามารถทำให้เกิดภาพ และความเข้าใจที่ชัดเจนกว่า รวมถึงได้ความเป็นสุนทรียภาพ (Aesthetics) มากขึ้นด้วย ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด โดยเมื่อพิจารณาจากผลการสนทนากลุ่มกับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลังที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความ พบว่ามีความสอดคล้องกัน กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง ที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความ ระบุว่า การตีความที่เป็นกิริยาอาการของตัวละครนั้น สามารถทำได้ แต่อาจจะต้องให้รายละเอียดด้วย เช่น สามารถกล่าวว่า ตาย ได้ แต่จะดีขึ้นถ้ามีการบรรยายละเอียดของการตายนั้น เป็นต้น เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างสามารถจินตนาการตามได้ชัดเจนขึ้น

“...พอบรรยายละเอียดแล้ว อย่างการกิริยาต่างๆ เช่น นอนหงายนิ่ง เราก็รู้ แล้ว ว่านั่นคือตาย และเราได้รายละเอียดด้วยว่า ตายท่าอนหงาย มันได้จินตนาการชัดเจนกว่า แล้วก็ มันให้เห็นอารมณ์มากกว่า อย่าง น้ำไหลออกจากตา มันน่าจะให้เรารู้สึกได้มากกว่าแค่ ร้องไห้...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 52(8) ปี)

“...ผมว่าเราได้ใกล้ชิดกับตัวละครมากขึ้นครับ พอบรรยายเป็นรายละเอียด...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 25(18) ปี)

“...อย่าง บางที ลุง(ตัวละคร)ตายแล้ว อาจจะต้องบอกรายละเอียดว่าตาย
ยังงัย โดนตัดหัว หรือ อย่างที่บอกว่า ชาวบ้านนอนหงายตายในมือถือมิดไว้ อันนี้
ถูกต้อง เพราะว่ามันเห็นภาพชัดเจนขึ้นกว่าบอกว่า ตาย เฉยๆ...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 45(8) ปี)

ในเรื่องการตีความการแสดงออกของตัวละคร การตีความกริยาหรือการกระทำ
ของตัวละครนั้น กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลือนราง ยังคงระบุถึงการรับรู้ที่
เป็นไปในทิศทางเดียวกันกับกลุ่มผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด และตาบอด
ภายหลัง โดยระบุว่า การให้รายละเอียดสามารถสร้างจินตภาพ และให้เรื่องความงามได้ดีกว่าการ
ระบุเป็นกริยาอาการโดยตรง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างระบุอีกว่า การบอกรายละเอียดนั้น สามารถให้
ความหมายเชิงการกระทำ หรือกริยาได้ดีกว่า การบอกเป็นคำกริยา เช่น การบอกว่า หยาดน้ำไหล
ออกจากตา สามารถให้จินตนาการได้มากกว่าการบอกว่าร้องไห้ เป็นต้น ซึ่งกลุ่มตัวอย่างระบุว่า
การให้รายละเอียดจะมีผลในเชิงความชัดเจนของจินตนาการ และสุนทรียภาพมากกว่าการตีความที่เป็น
คำศัพท์เชิงการกระทำ อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างได้ให้ข้อเสนอแนะว่า การที่ผู้เขียนบทบรรยาย
ภาพจะตีความเชิงการกระทำหรือไม่นั้น ขอให้พิจารณาอันดับแรกในเรื่องของเวลาที่มีอยู่ในละคร
โทรทัศน์เป็นสำคัญ ซึ่งหากมีเวลาเพียงพอการให้รายละเอียดโดยตรงไปตรงมา น่าจะให้ผลที่ดีกว่า
ในเชิงสุนทรียภาพ แต่หากระยะเวลาไม่เพียงพอในการให้รายละเอียด การตีความเชิงการกระทำก็
สามารถกระทำได้ เพื่อให้กลุ่มผู้พิการทางการมองเห็นสามารถจินตนาการภาพได้อย่างชัดเจนใน
ระยะเวลาอันสั้น

“...บางที พอบอกว่า ร้องไห้ มันก็มีได้หลายอย่าง แบบฟูมฟาย หรือ น้ำตาไหล
อย่างเดียว อะไรแบบนี้ค่ะรายละเอียดจะทำให้เรารู้ความรู้สึก แล้วก็เห็นภาพ
ได้มากกว่า...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลือนราง, เพศหญิง, อายุ 35 ปี)

“....บอกเป็นรายละเอียดเท่านั้นก็ได้แล้ว...การตีความเป็นคำๆ คิดว่าไม่จำเป็น...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลือนราง, เพศหญิง, อายุ 33 ปี)

“...ถ้าเปรียบเทียบแล้ว อย่างหลัง (บทบรรยายภาพที่ไม่ตีความเชิงการกระทำ) จะให้ความนุ่มนวล ความเข้าถึงภาพ มากกว่าค่ะ... แต่วามันก็กลับไปเรื่องเดิม คือ ถ้าเวลามันไม่ได้มีมาก ให้สามารถบรรยายภาพได้สวยๆแบบนั้น ก็ต้องบอกไปเลยว่า ทำอะไร...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนราง, เพศหญิง, อายุ 37 ปี)

“....มันทำได้นะ ผมว่าคือ เรารู้ว่า ร้องไห้คือร้องไห้ ควบม้าคือควบม้า แต่วามันอาจจะดีกว่านั้น ถ้าเรารู้ว่า ร้องไห้ยังงี้ ฟุ่พ่ายเลยมัย หรือแบบเงียบๆ อันนี้ก็ต้องเป็นเรื่องการบอกรายละเอียดครับ....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนราง, เพศชาย, อายุ 35 ปี)

ส่วนในเรื่องการตีความเชิงอารมณ์ความรู้สึก กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็น มีการให้ความคิดเห็นกันหลากหลายจากบทบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดระบุว่า สามารถรับรู้อารมณ์ความรู้สึกจากบทบรรยายภาพแบบตรงไปตรงมาได้ เช่น ความโกรธแค้น ความเคร่งเครียด มุ่งมั่น และกลุ่มตัวอย่างระบุว่า การตีความเกี่ยวกับลักษณะของตัวละคร การตีความในเชิงอารมณ์ความรู้สึก ไม่จำเป็นต้องระบุลงไปในบทบรรยายภาพ ซึ่งผู้พิการทางการมองเห็นสามารถจินตนาการจากบทบรรยายภาพอย่างตรงไปตรงมาได้ ซึ่งสอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด ที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความ ซึ่งพบว่า บางส่วนของกลุ่มตัวอย่างระบุว่าเมื่อมีการตีความเชิงอารมณ์ความรู้สึก เช่น สีหน้าสงสัย มุ่งมั่น เครียด เสียใจ กลุ่มตัวอย่างระบุว่า น่าจะต้องมีการบรรยายความให้เป็นรูปธรรม เช่น ขมวดคิ้ว แต่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าสามารถเข้าใจได้ และไม่ต้องบรรยายเพิ่มเติม เพราะคนตาบอดจะเข้าใจความรู้สึกต่างๆได้ค่อนข้างชัดเจน

“....ไม่ต้องบอก (คำที่เป็นการตีความเชิงความรู้สึก)...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 47 ปี)

“.....อาจจะเป็นเพราะว่าเราอ่านนิยายกันมากด้วย ทำให้เราสามารถจินตนาการได้...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 33 ปี)

“...สำหรับเรา เราโฟกัสคำว่า ทัพ(ตัวละคร)สีหน้าเสียใจ เพราะว่า คนตาบอดจะรู้สึกได้ถึงอาการจิตใจ เสียใจ เศร้า เครียด กังวล สงสัย อะไรอย่างนี้ได้มากกว่า... มันจะชัดเจนในความรู้สึก..”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 25 ปี)

เช่นเดียวกันกับ กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง ที่ได้ รับชมละครโทรทัศน์ที่มีบทบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ดีความ ระบุว่า สำหรับการตีความเชิงอารมณ์ความรู้สึก กลุ่มตัวอย่างสามารถตีความได้จากบทบรรยายที่ไม่ได้ดีความได้หลากหลาย แต่ไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างระบุว่า ไม่ควรมีการตีความเชิงอารมณ์ความรู้สึกให้ และ ควรให้จินตนาการเกิดขึ้นที่ผู้พิการทางการมองเห็นเองจะดีกว่า เพราะว่าจะได้เห็นในรายละเอียด ด้วย ในขณะเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างบางส่วนระบุว่า สามารถอธิบายควบคู่กันได้ ทั้งรายละเอียดและ การตีความแต่มีความขัดแย้งกับ กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง ที่ได้ รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความ ระบุว่า การตีความกิริยาอาการของตัวละคร เป็นสิ่งจำเป็น สำหรับการตีความเชิงอารมณ์ความรู้สึก กลุ่มตัวอย่างระบุว่า สามารถเข้าใจได้ และไม่ได้ต้องการรายละเอียดมากไปกว่าการสรุปความ เช่น สีหน้าเสียใจ สีหน้า สงสัย สีหน้าเคร่งเครียด สีหน้ามุ่งมั่น เป็นต้น

“...ผมคิดว่า ไม่ต้องบอกก็ได้ ให้เราจินตนาการเอาเองครับ...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 25(18) ปี)

“....ไม่ควรมีการตีความเชิงอารมณ์ให้ หรือกิริยา ควรบอกในสิ่งที่ปรากฏและให้ คนตาบอดได้เข้าใจด้วยตัวเองจะดีกว่าค่ะ...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศหญิง, อายุ 58(28) ปี)

“....ความจริงแล้ว ควรจะมีการอธิบายรายละเอียดด้วย เช่น ดวงตาแข็งกร้าว โกรธ แค้น (เป็นการตีความ) อันนี้จะชี้ถึงอารมณ์ของทัพโดยละเอียดในทันที...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 52(8) ปี)

สอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาดำเนินราง ที่ระบุว่า สามารถเข้าใจเรื่องอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครได้ จากการให้รายละเอียด ซึ่งกลุ่มตัวอย่างมีความ เข้าใจว่า รายละเอียดของการแสดงออกทางใบหน้า อาจจะทำให้เกิดความหลากหลายในการตีความ ของตน แต่การได้รับรายละเอียด จะช่วยให้การจินตนาการของตนเองนั้น ชัดเจน และเป็นรูปธรรม

มากขึ้น โดยการตีความที่เกิดขึ้นในแต่ละคนนั้น อาจ会有ความแตกต่างกันได้เช่นกัน แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ความแตกต่างของการตีความด้วยตนเองดังกล่าว ก็ยังคงอยู่บนพื้นฐานของเรื่องราวในละครโทรทัศน์ และจะไม่แตกต่างกันอย่างสุดโต่ง จนทำให้กลุ่มผู้พิจารณาการมองเห็น ไม่สามารถเข้าใจละครโทรทัศน์ไปในทิศทางเดียวกันได้ ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับ การตีความหรือสรุปความ กลุ่มตัวอย่างผู้พิจารณาการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนรางระบุว่า **การตีความเชิงอารมณ์ความรู้สึกที่ปรากฏ เช่น สีหน้าสงสัย เครียด โกรธแค้น มุ่งมั่น ต่างๆ มีข้อดีคือทำให้กลุ่มตัวอย่างรับรู้อารมณ์ความรู้สึกที่ปรากฏได้ทันที แต่ข้อเสียคือ จินตนาการที่เกิดขึ้นนั้น จะไม่มีความชัดเจน ว่าหน้าตาหรือการแสดงออกของตัวละครนั้นเป็นอย่างไร** ซึ่งกลุ่มตัวอย่างระบุว่า การตีความเชิงอารมณ์ความรู้สึก เป็นสิ่งที่ยอมรับได้มากกว่าการตีความอื่นๆ แต่ทั้งนี้ ขึ้นกับช่วงว่างของเสียงในละครโทรทัศน์ด้วย หากมีช่องว่างที่เพียงพอ กลุ่มตัวอย่างระบุว่าควรนำเสนอในรายละเอียด แต่หากช่องว่างของเสียงมีน้อยเกินกว่าที่จะบรรยายรายละเอียดได้ ก็สามารถตีความเชิงอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครได้

“...บอกเป็นรายละเอียด จะดีกว่าตีความให้ค่ะเพราะรายละเอียด เช่น ขมวดคิ้ว หรีดตาล ะไรแบบนี้ มันทำให้เราเห็นภาพตามได้มากกว่า...”

(ผู้พิจารณาการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนราง, เพศหญิง, อายุ 48 ปี)

“...คือ..มันแตกต่างกันอยู่แล้ว ในแต่ละคน แต่ทีนี้จากเรื่องราวในละคร การตีความหรือความเข้าใจของแต่ละคนมันจะไม่สุดขั้ว เช่น คนหนึ่งรู้สึกว่ นี่คือ โกรธ ... อีกคนคงไม่ได้รู้สึกว่ นี่คือ ดีใจ หรือสนุกดังนั้นมันจะยังคงไปในทิศทางเดียวกันอยู่ดี...”

(ผู้พิจารณาการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนราง, เพศหญิง, อายุ 49 ปี)

“...สีหน้าสงสัยของแต่ละคน เราจะใช้อะไรมาเป็นตัวชี้วัดครับ ว่าเขาสงสัย...”

“..ถ้านี้กล่าวว่า สีหน้าสงสัย ก็ยังนึกออกไปได้อีกตั้งหลายวิธีการ ว่าเขาจะแสดงออกยังงั้วว่าเขาสงสัย...ถ้าใช้คำนี้(สีหน้าสงสัย) เราจะนึกภาพไม่ได้ว่าเขาสงสัยยังงั้ว...”

(ผู้พิจารณาการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนราง, เพศชาย, อายุ 55 ปี)

“...ผมคิดว่า ผมเข้าใจนะ...ผมว่าทุกคนมีความรู้สึกอะครับ ดังนั้นคำพวกเชิงอารมณ์อย่างนี้ เช่น มุ่งมั่น ตั้งใจ อะไรแบบนี้ คนน่าจะเข้าใจความรู้สึกอยู่แล้ว...”

(ผู้พิจารณาการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนราง, เพศชาย, อายุ 65 ปี)

“...ถ้าใช้คำว่าสงสัย มันก็ตีความได้เร็วดี เพราะเรื่องมันค่อนข้างเร็ว พอฟังแล้วยังไม่ทันคิดภาพเลยว่าสงสัยยังไง บทใหม่ก็มาแล้ว..”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนราง, เพศหญิง, อายุ 29 ปี)

2.3.3 การตีความลักษณะการเกิดขึ้นของภาพ

ในการรับรู้การตีความลักษณะของภาพที่เกิดขึ้น กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิดที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ ได้แสดงความคิดเห็นว่า การตีความเรื่องการเคลื่อนที่ของภาพ เป็นสิ่งจำเป็น (ในบทบรรยายระบุว่า ภาพเคลื่อนที่เข้าไปทางซ้าย แทนสายตาของทัพ) ซึ่งทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถรับรู้ได้ว่าเป็นตัวละครตัวใด หรือว่ากำลังสื่อถึงใครอยู่ รวมถึงสามารถสื่อสารไปถึงอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครด้วย ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างบางส่วนระบุว่า การตีความว่า “แทนสายตาของทัพ” อาจจะมีการเลี่ยงไปใช้คำอื่นๆแทน เช่น (ตัวละคร)มองไปรอบๆ เป็นต้น ในขณะที่เดียวกันกลุ่มตัวอย่างบางส่วนระบุว่า เมื่อเรื่องราวมีความต่อเนื่องแล้ว การตีความว่าเป็นการมองของตัวละครใดในเรื่อง อาจไม่มีความจำเป็นมากนัก

“...เพราะว่าเราจะรู้ว่าเป็นตัวละครตัวไหน...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศชาย, อายุ 43 ปี)

“.....ผมว่าจำเป็นนะ (อีกท่าน พูดแทรกว่า ผมก็ว่าจำเป็นนะ) เพราะว่ามันจะสื่อว่า ทัพ(ตัวละคร)มองยังไง....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศชาย, อายุ 34 ปี)

“...คือทัพเนี่ย...สายตาของเค้าก็หมายถึงว่าเราอาจจะ ฟังดูรู้ว่าทัพเนี่ย ตอนนี้มีสายตา แทนสายตาของเค้าเนี่ย ความรู้สึกของเค้ามันเป็นยังไง....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 70 ปี)

“...ไม่จำเป็นค่ะ.. เพราะว่า ก่อนหน้านี้ บทบรรยายได้บอกอยู่แล้วว่าตัวละครอะเป็น ทัพ แล้วภาพอะเคลื่อนที่ไปทางซ้าย แปลว่า ตอนนี้นี้ ก็จะไม่ได้เห็นหน้าทัพแล้ว แต่ว่าเห็นเป็นภาพศพเคลื่อนที่บนแทน....ดังนั้น ไม่จำเป็นต้องบอกก็ได้ว่า แทนอะไร (กลุ่มตัวอย่างพูดแทรกว่า อืม) เพราะว่าเมื่อที่เราได้อยู่แล้วว่าเป็นใคร (คุณทิวา พูดแทรกว่า คือทัพ คือตัวละครทัพ)....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 25 ปี)

โดยในเรื่องการตีความการเกิดขึ้นของภาพนี้ มีความสอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่างผู้
 พิจารณาการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง ซึ่งระบุว่า **กลุ่มตัวอย่างยังสามารถเชื่อมโยงลักษณะของ
 การเคลื่อนที่ไปของภาพ เข้ากับความหมายเชิงสัญลักษณ์ หรือการเป็นตัวแทน (ในที่นี้คือ การแทน
 สายตาของตัวละคร) ได้อีกด้วย ในขณะเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างบางส่วนเสนอว่า น่าจะต้องมีการ
 ตีความให้ด้วยว่าเป็นการแทนการมองเห็นของตัวละครรวมถึงมีการเสนอคำอื่นๆที่น่าจะทำให้มี
 ความเข้าใจได้มากขึ้น เช่น “ทัพกวาดสายตาไป” “ทัพกวาดสายตาเข้าไปทางซ้าย” ซึ่งหมายความว่า
 กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการให้ระบุการแทนสายตาของตัวละครลงไปบนบรรยายภาพ เพื่อให้
 กลุ่มตัวอย่างสามารถเข้าใจความหมายเชิงสัญลักษณ์จากการเคลื่อนที่ไปของภาพได้มากขึ้น**

“...ถ้าจะเอาเหตุผลคือ มันจะเหมือนกับว่าเวลาทัพ (ตัวละคร) จ้องออกไป
 ภาพ ก็จะทำให้เห็นรายละเอียดว่า จ้องออกไปแล้วเห็นอะไร....”

“..มันจะชัดเจนกว่า ถ้าบอกว่า แทนสายตาของทัพ(ตัวละคร)...”

(ผู้พิจารณาการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 52(8) ปี)

“...ถ้ามีบอกว่า ทัพ(ตัวละคร)มองเห็นแบบนี้ๆ น่าจะดีกว่า”

“....อย่าง ที่ภาพเคลื่อนที่เข้าหายุทธศาสตร์ไม่ อันนั้นอาจจะบอกว่า ทัพมองเห็น
 ยุทธศาสตร์ไม่ที่มีข้าพอยู่ น่าจะเข้าใจมากขึ้น ว่าอันนี้เป็นสายตาของทัพนะ...”

(ผู้พิจารณาการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 47(25) ปี)

“.....อย่างนี้ก็ได้ค่ะ ทัพ (ตัวละคร) กวาดสายตาเข้าไปทางซ้าย อย่างนี้
 เข้าใจละ..”

(ผู้พิจารณาการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศหญิง, อายุ 76 (2) ปี)

เช่นเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่างผู้พิจารณาการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนราง ระบุว่า
**ลักษณะการเกิดขึ้นของภาพบางอย่างที่ทำให้เกิดการคิดภาพตามได้ชัดเจน เช่น ภาพเคลื่อนที่เข้าไป
 ไปทางซ้าย แทนการ Pan ภาพ หากมีการเชื่อมโยงไปยังลักษณะการมองเห็นของตัวละคร หรือการ
 ระบุว่าเป็นการมองเห็นของตัวละครในเรื่อง จะช่วยทำให้ภาพนั้นปรากฏได้ชัดเจนขึ้น และกลุ่ม
 ตัวอย่างสามารถเข้าใจความหมายเชิงอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครได้มากขึ้นด้วย ซึ่งอย่างไรก็ตาม
 กลุ่มตัวอย่างผู้พิจารณาการมองเห็นแบบสายตาเลื่อนรางยังได้เสนอแนะถึงการใช้อื่นๆ เช่น
 “ทัพมองออกไปข้างหน้า” เพื่อให้เรื่องราวมีความต่อเนื่องมากขึ้นด้วย**

“.....มันนี่ภาพออกกะคะ... แต่พอบอกว่า อันนี้คือ ทัพ(ตัวละคร) เป็นคนมองเห็น มันจะนึกภาพได้ชัดขึ้น ว่าเออ....คนนี่มองเห็นอย่างนี้นะ มันช่วยให้เข้าใจความรู้สึกได้มากขึ้น ว่าเขาเห็นแบบนี้ แล้วเขารู้สึกอะไรต่อไป...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาสีเข้มนาง, เพศหญิง, อายุ 33 ปี)

“....จริงๆ สำหรับผม ผมว่าผมพอเชื่อมโยงได้แต่แรกนะ ถึงจะไม่ได้บอกว่าใครมองเห็น แต่เราก็เดาได้ว่า พอทัพลงจากหลังม้าแล้ว ต้องเห็นชาวบ้านนอนเกลื่อนแนวๆ แต่พอใส่คำว่า “แทนสายตาของทัพ” ไปด้วยแล้ว มันก็ชัดขึ้น....เรารู้สึกอินเข้าไปง่ายขึ้น....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาสีเข้มนาง, เพศชาย, อายุ 65 ปี)

“...พอใส่คำว่า แทนสายตาของทัพ (ตัวละคร) ลงไปแล้ว คิดว่ามันทำให้เข้าใจมากขึ้น....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาสีเข้มนาง, เพศหญิง, อายุ 37 ปี)

และสำหรับในกรณีที่มีการเข้ารหัสภาพเพื่อใช้เป็นสัญลักษณ์แทนการกระทำ กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด ที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ความระบือว่า สามารถเข้าใจความหมายเชิงสัญลักษณ์นั้นได้ด้วยตนเอง และไม่จำเป็นต้องมีการตีความถึงการกระทำนั้นให้ เช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง และสายตาสีเข้มนาง ที่สามารถเชื่อมโยงลักษณะของภาพดังกล่าวแทนการกระทำได้ และกลุ่มตัวอย่างบางส่วนมีการระบุเพิ่มเติมว่า เสียงประกอบที่อยู่ในเรื่องจะเป็นตัวช่วยในการจินตนาการภาพตามจากคำว่า “ภาพมีดลง” ด้วย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถเชื่อมโยงลักษณะของการร้อยเรียงภาพแบบภาพมีดลงไปสู่การกระทำบางอย่างของตัวละครได้ โดยไม่จำเป็นต้องมีการตีความให้ว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นในช่วงที่มีภาพดังกล่าว

“....อันนี้พี่เข้าใจเอง คิดเอง ว่าเค้าตัดคอ...ไม่ต้องบอกก็ได้ว่าฟัน....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 50 ปี)

“....เกิดอะไรขึ้นไม่รู้ แต่รู้ว่าตายแล้วแนวๆ..เป็นเลือดลง(ตัวละคร)สาปไปโดนข้าวแถวๆ นั้น....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศชาย, อายุ 34 ปี)

“....ตามความเข้าใจคือเค้าจะบอกว่า พออั่งวะเงี้ยวคาบขึ้นแล้ว ภาพมืดลง มันก็จะมีเสียงคาบกระทบกับเนื้อ เสียงดังนับ.... จากนั้นภาพก็จะออกมาว่ามีเลือด ดังนั้นก็เข้าใจได้ว่า ลุงถูกกระทำ แต่จะตายมัยก็ต้องรอคุณากต่อไป....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 52 (8) ปี)

2.4 ลักษณะเสียงบรรยายภาพที่เหมาะสมต่อผู้พิการทางการมองเห็น

จากการสนทนากลุ่มกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ลักษณะความพิการทางการมองเห็น ถึงลักษณะเสียงบรรยายภาพที่เหมาะสมต่อการรับรู้ของผู้พิการทางการมองเห็น โดยได้ผลการสนทนากลุ่มดังต่อไปนี้

สำหรับลักษณะเสียงบรรยายที่เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด พบว่า อุปสรรคอย่างหนึ่งที่กลุ่มตัวอย่างได้มีการระบุถึง คือ **เรื่องของการไม่เคยมีประสบการณ์กับสิ่งต่างๆที่อยู่ในสื่อ** เช่น จากละครโทรทัศน์เรื่องบางระจันที่มีการกล่าวถึง ต้นข้าว รวงข้าว ซึ่งกลุ่มตัวอย่างระบุว่า การที่ผู้พิการทางการมองเห็นไม่เคยมีประสบการณ์ร่วม ทำให้การคิดภาพตามค่อนข้างเป็นไปได้ยาก **ซึ่งบางครั้งการให้รายละเอียดที่เอื้อต่อการนึกภาพได้อาจจะสามารถช่วยให้เกิดจินตนาการตามได้มากขึ้น และรวมถึงการเลือกใช้คำให้มีปริมาณที่เหมาะสม จะเอื้อต่อการจินตนาการได้มากกว่าการให้ข้อมูลที่มากเกินไป** นอกจากนี้ยังมีเรื่องของเนื้อเสียงและน้ำเสียงของผู้บรรยายภาพด้วย ซึ่งยังเป็นประเด็นที่ยังไม่ได้ข้อสรุป กล่าวคือ **กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิดส่วนหนึ่งระบุว่า เสียงบรรยายภาพที่พิจารณาถึงเนื้อเสียงของผู้บรรยายที่เหมาะสมกับละครนั้นๆ รวมถึงเรื่องของความรู้สึกที่ออกมาทางน้ำเสียง ไม่ควรเรียบจนเกินไปอีกด้วย แต่ในขณะเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างอีกส่วนหนึ่งมีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะเสียงบรรยายภาพที่ดี แตกต่างออกไป** กล่าวคือ เห็นว่ามีความเหมาะสมแล้ว ที่เสียงบรรยายภาพควรเป็นเสียงที่เรียบและปราศจากอารมณ์ความรู้สึก ส่วนผู้พิการทางการมองเห็นจะสามารถรับรู้อารมณ์ความรู้สึกได้ผ่านส่วนต่างๆ ของละครโทรทัศน์อยู่ดี ดังนั้นเสียงของผู้บรรยายไม่จำเป็นต้องใส่ความรู้สึกลงไปด้วย

“....บางที รวงข้าวอย่างนี้ เราไม่รู้วาคืออะไร ไม่เคยเห็นกะ มันเลยทำให้เราไม่สามารถคิดภาพตามได้ เลยสะดุด หรือบางทีอาจจะต้องให้รายละเอียดเช่น รวงข้าวสีเหลือง อะไรแบบนี้ น่าจะช่วยให้บ้างนิดนึง....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 50 ปี)

“....ควรมีการใช้คำที่พอดีๆ ไม่ล้นจนเกินไป....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศชาย, อายุ 25 ปี)

“....ผมว่า ตัวบรรยายน่าจะมีการบรรยาย ให้มีอารมณ์ร่วมกับละครได้ด้วย...”

“ผมเคยเจออยู่ว่า ถ้าบรรยายเสียงนิ่งๆ ในฉากที่มันตื่นเต้น มันก็อาจจะไม่ส่งเสริมจินตนาการได้”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศชาย, อายุ 43 ปี)

“....คือ ด้วยความที่เป็นละคร มันจะมีเสียงอื่นๆเข้ามาอยู่ด้วย ซึ่งแตกต่างจากนิยาย ถ้าเป็นนิยายแล้วมาเป็นเสียงเรียบๆ อาจจะหลับได้ค่ะ แต่ถ้าเป็นละคร เสียงเรียบๆน่าจะได้อยู่ ไม่น่าเป็นปัญหา..”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด, เพศหญิง, อายุ 31 ปี)

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่า ปัญหาและข้อจำกัดที่พบจากการสนทนากลุ่ม เกี่ยวกับการรับชมรายการโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพ คือ **กลุ่มตัวอย่างระบุว่า ทราบว่ามีรายการโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพ ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยพีบีเอส แต่ตนไม่ทราบวิธีการเปิดไปยังช่องดังกล่าวจากระบบโทรทัศน์แบบดิจิทัล และรวมถึงเรื่องเวลาในการออกอากาศของรายการนั้นๆ ความไม่น่าสนใจ หรือไม่สอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มตัวอย่าง** ซึ่งกลายเป็นที่ไม่เอื้อต่อการรับชมด้วย ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างบางส่วนได้กล่าวถึงรายการที่เป็นของต่างประเทศที่มีการผลิตเสียงบรรยายภาพและออกอากาศทางโทรทัศน์ด้วย

ในขณะที่ **กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง ที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ดีความ ระบุว่า การให้รายละเอียดในเชิงภาพแบบนี้ เป็นสิ่งที่เหมาะสมและสมควรแล้ว** เนื่องจากทำให้ผู้พิการทางการมองเห็นสามารถเข้าใจลักษณะของภาพได้มากขึ้น

“....มันทำให้เห็นว่า ภาพเนี่ย มีการเปลี่ยนแปลงไปยังไง มีมืด มีสว่าง ผมคิดว่าการบรรยายแบบนี้ ถูกต้องแล้ว...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศชาย, อายุ 52(8) ปี)

ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง ไม่ได้มีการระบุถึงความแน่นของเสียงบรรยายที่มากเกินไปเลย และไม่ได้มีการกล่าวถึงการที่บทบรรยายมีคำบรรยายมากเกินไปจนทำให้ไม่สามารถเกิดการจินตนาการได้อีกด้วย แต่ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลังที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัส

ภาพและตีความ กลับระบุว่า เนื่องจากละครตอนที่นำมาทำการทดสอบนั้น มีการใส่คำที่เน้นจนกระทั่งทำให้เกิดความเร็วในการบรรยายภาพ จนกลายเป็นอุปสรรคต่อการฟัง และจินตนาการ เช่น บางครั้งเมื่อบทสนทนาในละครพูดจบ เสียงบรรยายภาพจะต่อเลยทันที ทำให้ไม่สามารถแยกเสียงได้ ว่าเสียงใดเป็นเสียงใด หรือควรจะฟังเสียงใดก่อน เป็นต้น และประเด็นในเรื่องระดับเสียงบรรยาย ซึ่งควรจะมีความดังกว่าเสียงที่มีอยู่ในละครโทรทัศน์เล็กน้อย

“....มันจับไม่ทันว่า อันนี้จะฟังเสียงบรรยาย หรืออันนี้จะฟังเสียงคนพูด เพราะว่ามัน....พอประโยคบรรยายจบปุ๊บ คนก็พูดขึ้นมาเลย มันก็เลยเหมือนมันตีๆ กันในหัวนิดนึงค่ะ...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศหญิง, อายุ 24(9) ปี)

“.....เสียงดนตรี (ในเรื่องนี้) มันดังไปจริงๆ มันดังพร้อมกันเสียงพูด ยิ่งคนที่ต้องนึกภาพตามเนี่ย น่าจะต้องคอยกว่านี้หน่อยนึงในขณะที่กำลังบรรยาย...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศหญิง, อายุ 76(2) ปี)

“....แต่.... ในบางตอนค่ะ เราก็ต้องดูด้วยว่า คนตรีมันสื่ออารมณ์ขนาดไหน สมมติว่าเราเอาดนตรีลงแล้วเราเอาเสียงบรรยายมาก็เท่ากับว่า อารมณ์ของเราจะเกิดจากการตีความคำ ภาษา แต่สมมติว่าเราคงความดังของดนตรีส่วนที่เราคิดว่าสื่ออารมณ์เอาไว้ มันก็คือเราจะได้อารมณ์จากเสียงด้วย เพราะฉะนั้นมันก็ต้องดูจากแต่ละฉากด้วย เพราะฉะนั้นมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่จะมองข้ามไป....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง, เพศหญิง, อายุ 24(9) ปี)

ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาเลือนราง ได้ระบุถึงลักษณะเสียงบรรยายภาพที่สอดคล้องกับความต้องการว่า การให้รายละเอียดเป็นสิ่งสำคัญในบทบรรยายภาพ ที่จะทำให้ผู้พิการทางการมองเห็นสามารถจินตนาการตามได้ และเข้าใจความหมายได้ รวมถึง เสียงบทบรรยายภาพ ควรมีความดังกว่าเสียงที่ปรากฏอยู่ในละครโทรทัศน์เล็กน้อย เช่นเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง เพื่อให้ตนสามารถแยกแยะเสียงออกจากกันได้ และอัตราการบรรยายช้าเร็ว ก็สามารถส่งผลต่อการจินตนาการได้ เช่นเดียวกัน และรวมถึงการที่เสียงบรรยายภาพมีความชัดเจน และไม่มากไม่น้อยเกินไป รวมถึงสามารถให้ผู้พิการทางการมองเห็นได้รับรู้รายละเอียดที่อยู่ในเรื่องราวต่างๆด้วย นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างยังมีการสะท้อนความต้องการที่หลากหลายของรายการที่ควรมีเสียงบรรยายภาพ และช่วงเวลาที่มีการออกอากาศให้เหมาะสมกับพฤติกรรมการรับชมรายการโทรทัศน์

นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างระบุว่า บางครั้งสิ่งที่เป็นความต้องการของผู้พิการทางการมองเห็น คือ การที่รายการโทรทัศน์ต่างๆ ให้อยู่ที่ระดับเดียวกับข้อความที่ปรากฏขึ้นบนหน้าจอ เช่น รายชื่อผู้โชคดี ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้ (ในกรณีที่มีการร่วมสนุก) หรือการบอกตำแหน่งบนหน้าจอโทรทัศน์ให้ชัดเจน เพื่อเปิดโอกาสให้กลุ่มผู้พิการทางการมองเห็นสามารถมีส่วนร่วมกับการรายการโทรทัศน์ได้มากขึ้น

“ถ้าเค้า *Closed up* ไปที่คนคนนั้น เพื่อต้องการให้ดูหัวจรดเท้า ก็ควรที่จะบอกว่า... แบบ ขาหน้าตาอย่างนี้ หุ่นแบบนี้ บรรยายแยกเป็นส่วนๆค่ะ”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาสีเข้มนาง, เพศหญิง, อายุ 33 ปี)

“...พี่ว่า ความช้าเร็วของการบรรยายก็มีส่วนนะ เช่นอันนี้เป็นฉากแรกกัน ก็ควรจะบรรยายเร็วๆ ให้มันรู้สึกได้ ถ้าตรงไหนแบบ ในเรื่องเค้าเข้ามา ก็บรรยายให้ช้าลงได้มันน่าจะได้อารมณ์ความรู้สึกได้มากกว่า...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาสีเข้มนาง, เพศหญิง, อายุ 49 ปี)

“...เสียงน่าจะดังกว่าเสียงในทีวีครับ มันจะได้แยกได้ว่าเสียงไหนเป็นเสียงไหน ถ้าเท่ากันหมดก็อาจจะไม่รู้ว่าจะต้องฟังอะไร...”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาสีเข้มนาง, เพศชาย, อายุ 37 ปี)

“...บางที อย่างพวกที่อยู่ เบอร์โธ อะไรแบบนี้ เค้าก็บอกแล้วว่า ตามที่อยู่ด้านล่างเลยนะครับ แต่เราเองก็จะไม่รู้ว่ มันคือที่ไหน หรือแม้แต่การประกาศรายชื่อผู้โชคดี ก็ไม่ได้มีการอ่านออกเสียง เราก็ไม่รู้ยู่ดีครับ....”

(ผู้พิการทางการมองเห็นแบบสายตาสีเข้มนาง, เพศชาย, อายุ 65 ปี)

จากการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ ด้วยวิธีการสนทนากลุ่ม จากกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นทั้ง 3 ลักษณะ ในเรื่องการรับรู้ทัศนภาพในเสียงบรรยายภาพ สามารถสรุปเป็นตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.18 แสดงการเปรียบเทียบผลการสนทนากลุ่ม จากเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพ จาก
ทั้ง 3 ลักษณะความพิการทางการมองเห็น

การเข้ารหัสภาพ		ลักษณะความพิการทางการมองเห็น		
		ตาบอดแต่กำเนิด	ตาบอดภายหลัง	สายตาดูเลือนราง
The Plan ning Cod	มุมมอง ภาพ ระยะ ภาพ	ไม่ก่อให้เกิดความหมายในการจินตนาการ	กลุ่มตัวอย่างสามารถเข้าใจความหมายโดยตรง (Denotative Meaning) และสามารถคิดภาพตามได้	กลุ่มตัวอย่างสามารถเข้าใจความหมายโดยตรง (Denotative Meaning) และสามารถคิดภาพตามได้
		ไม่จำเป็นต้องมีการระบุไว้ในบทบรรยายภาพ หากเป็นการเชื่อมโยงกับลักษณะการมองเห็นของตัวละครในเรื่อง ควรมีการระบุไว้ให้ชัดเจน หรือถ้าจะมีการระบุ ควรระบุไว้ในระยะไกลเท่าใด มีอะไรอยู่ ยกต่อการคิดเป็นภาพ และกลุ่มตัวอย่างระบุว่า ระยะภาพมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องระบุไว้ในบทบรรยายภาพ	กลุ่มตัวอย่างระบุว่าการเข้ารหัสภาพดังกล่าวสามารถให้ทั้งความหมายโดยตรงในการคิดภาพ และความหมายเชิงอารมณ์ (Expressive Meaning) ลักษณะ“ภาพใกล้”จะให้รายละเอียดและเข้าถึงอารมณ์ตัวละครมากกว่า ไม่จำเป็นต้องมีการระบุไว้ในบทบรรยายภาพ ซึ่งหากจะมีการบอกระยะภาพในบทบรรยาย ควรใช้เป็นคำอื่นๆที่เข้าใจง่ายขึ้น เช่น “ไกลออกไป....” เป็นต้น	สามารถเกิดการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ (Expressive Meaning) ที่แตกต่างกันจากรหัสภาพที่ต่างกันได้ ทั้งนี้ หากจะระบุไว้ในบทบรรยายภาพ ควรใช้คำอื่นๆที่ไม่ทำให้เกิดการสะดุดเวลารับชมละครโทรทัศน์ด้วย เช่น “ไม่ควรใส่คำว่า “ภาพ” และไม่ควรรู้ในจำนวนที่มากเกินไป

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

		ลักษณะความพิการทางการมองเห็น		
การเข้ารหัสภาพ		ตาบอดแต่กำเนิด	ตาบอดภายหลัง	สายตาสั้นหรือตาบอด
ภาพ มุม สูง ภาพมุมต่ำ	ภาพ มุม สูง ภาพมุมต่ำ	กลุ่มตัวอย่างระบุว่ามี เข้าใจกับการเข้ารหัสภาพ ในลักษณะมุมภาพ แต่เมื่อ ให้อธิบาย พบว่า กลุ่ม ตัวอย่างส่วนใหญ่มีความ เข้าใจที่ผิดพลาดไปจาก ความเป็นจริงอยู่มาก ไม่ก่อให้เกิดความหมายใดๆ ในการจินตนาการภาพ หากเป็นภาพระยะใกล้ ควร ระบุถึงการกระทำของตัว ละครได้เลย	กลุ่มตัวอย่างระบุ ว่า สามารถเข้าใจได้ แต่เมื่อ ให้อธิบาย พบว่ากลุ่ม ตัวอย่างไม่สามารถ อธิบายลักษณะของภาพ ได้ ไม่ก่อให้เกิดความหมาย ใดในบทบรรยาย	กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถ เข้าใจความหมายโดยตรง (Denotative Meaning) ได้ เลย กลุ่มตัวอย่างบางส่วนเข้าใจ เพียงแต่ “ภาพมุมสูง” แต่ไม่ เข้าใจภาพมุมต่ำ ไม่ก่อให้เกิดความหมายใดๆ ในบทบรรยายภาพ ไม่ควรระบุไว้ในบท บรรยาย
ภาพ มุม สูง ภาพมุมต่ำ	ภาพ มุม สูง ภาพมุมต่ำ	กลุ่มตัวอย่างเข้าใจ ความหมายโดยตรง (Denotative Meaning) สามารถคิดภาพตามได้ ไม่จำเป็นต้องระบุไว้ในบท บรรยายภาพ เนื่องจากทำให้ เสียอรรถรส	กลุ่มตัวอย่างสามารถ เข้าใจความหมาย โดยตรง (Denotative Meaning) ของรหัสภาพ ได้ ไม่จำเป็นต้องระบุไว้ใน บทบรรยายภาพ ไม่มีผล ต่อการคิดเป็นภาพ	กลุ่มตัวอย่างเข้าใจ ความหมายโดยตรง (Denotative Meaning) สามารถคิดภาพตามได้ ไม่จำเป็นต้องระบุไว้ในบท บรรยายภาพ เนื่องจากทำให้ เสียอรรถรส

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

		ลักษณะความพิการทางการมองเห็น		
การเข้ารหัสภาพ		ตาบอดแต่กำเนิด	ตาบอดภายหลัง	สายตาสั้น
The Plan ning Cod	ภาพด้านข้าง	กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถเข้าใจความหมายใดๆได้เลย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เข้าใจว่าเป็นลักษณะของภาพสองภาพที่อยู่ข้างกันในจอโทรทัศน์ หรือบางส่วนเข้าใจว่าเป็นลักษณะภาพที่เกิดขึ้นเพียงฝั่งเดียวในหน้าจอโทรทัศน์	กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถเข้าใจความหมายใดๆได้เลย กลุ่มตัวอย่างระบุว่าเป็นลักษณะของภาพสองภาพที่ปรากฏขึ้นข้างๆกันบนหน้าจอโทรทัศน์ ไม่ควรระบุไว้ในบทบรรยายภาพเพราะทำให้สับสนในความหมาย	กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถเข้าใจความหมายใดๆจากการเข้ารหัสภาพได้เลย บางส่วนเข้าใจว่าเป็นการที่มีภาพปรากฏอยู่เพียงครึ่งเดียวของหน้าจอโทรทัศน์ ไม่ควรระบุไว้ในบทบรรยายภาพ ควรนำเสนอเพียงการกระทำของตัวละคร
	การเคลื่อนไหวที่ไปของภาพ	กลุ่มตัวอย่างสามารถเข้าใจความหมายโดยตรงได้ (Denotative Meaning) และสามารถจินตนาการภาพตามได้	กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเข้าใจความหมายโดยตรง (Denotative Meaning) และสามารถจินตนาการภาพตามได้	กลุ่มตัวอย่างสามารถเข้าใจความหมายโดยตรง (Denotative Meaning)ได้ และสามารถจินตนาการภาพตามได้
	ภาพเคลื่อนไหวที่ซ้ำๆไปทางซ้าย	กลุ่มตัวอย่างสามารถเชื่อมโยงไปยังความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning)ได้ โดยสามารถเข้าใจได้ว่าเป็นการค่อยๆมองไปทางซ้ายของตัวละคร	กลุ่มตัวอย่างสามารถเชื่อมโยงไปยังความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning)ได้ โดยเชื่อมโยงกับการมองของตัวละครได้	กลุ่มตัวอย่างสามารถเชื่อมโยงไปยังความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning)ได้ โดยเชื่อมโยงกับการหันหน้าซ้ายของตัวละคร
ภาพเคลื่อนไหวที่ซ้ำๆไปทางซ้าย		กลุ่มตัวอย่างต้องการให้ระบุชัดเจน หากเป็นภาพที่เกิดขึ้นจากสายตาของตัวละคร	กลุ่มตัวอย่างระบุว่าทำให้เกิดการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ (Expressive Meaning) ด้วย สามารถระบุในบทบรรยายภาพได้ โดยควรมีคำว่า “แทนสายตา” ของตัวละครกำกับด้วย	กลุ่มตัวอย่างระบุว่า ควรมีการระบุให้ชัดเจนว่าเป็นการมองของตัวละคร โดยใช้คำที่สื่อถึงตัวละครที่กำลังมองออกไป เช่น “ทัพมองเห็น....” “ทัพกวาดสายตาออกไป”

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

การเข้ารหัสภาพ		ลักษณะความพิการทางการมองเห็น		
		ตาบอดแต่กำเนิด	ตาบอดภายหลัง	สายตาสีเข้มนาง
Syntactic Code	การเคลื่อนไหวที่ไปของภาพ	<p>ไม่ก่อให้เกิดความหมายใดในการจินตนาการของกลุ่มตัวอย่าง</p> <p>กลุ่มตัวอย่างไม่เข้าใจถึงลักษณะการทำภาพซ้ำ หากแต่เข้าใจในลักษณะการเคลื่อนไหวซ้ำๆ ของตัวละครเท่านั้น</p> <p>ไม่จำเป็นต้องระบุในบทบรรยายภาพ</p> <p>บางส่วนจากกลุ่มที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความระบุว่า สามารถทำให้เกิดความหมายเชิงอารมณ์ (Expressive Meaning) ได้บ้าง ในขณะที่ส่วนหนึ่งระบุว่า เกิดการเสียอรรถรสของการรับชม</p>	<p>กลุ่มตัวอย่างเข้าใจความหมายโดยตรง (Denotative Meaning) ได้ และสามารถคิดภาพตามได้</p> <p>กลุ่มตัวอย่างสามารถเชื่อมโยงไปยังความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning) ถึงการเน้น</p> <p>ความสำคัญของฉากนั้นๆ ได้</p> <p>กลุ่มตัวอย่างสามารถรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ (Expressive Meaning) ได้ชัดเจนขึ้นด้วย</p> <p>กลุ่มตัวอย่างเข้าใจเพียงว่าเป็นการกระทำซ้ำๆ เท่านั้น แต่ไม่เข้าใจความหมายโดยตรง (Denotative Meaning) ของความเป็นภาพซ้ำ</p>	<p>กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่สามารถเข้าใจความหมายโดยตรง (Denotative Meaning) ได้ โดยระบุว่าต้องการให้มีในบทบรรยาย เนื่องจากสามารถทำให้เกิดการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ (Expressive Meaning) ได้</p> <p>กลุ่มตัวอย่างสามารถรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning) ได้ โดยระบุว่าเป็นการเน้นฉากหรือเน้นกริยาบางอย่าง</p>
	การเคลื่อนไหวที่ไปของภาพเคลื่อนไหวที่เข้าหา	<p>กลุ่มตัวอย่างระบุว่าการเคลื่อนไหวของภาพได้ (Aesthetics)</p> <p>กลุ่มตัวอย่างเข้าใจความหมายโดยตรง (Denotative Meaning) ของภาพ สามารถคิดภาพตามได้</p> <p>กลุ่มตัวอย่างระบุว่าสามารถมีหรือไม่มีในบทบรรยายภาพก็ได้ ซึ่งทั้งนี้ ควรคำนึงถึงจำนวนคำเป็นหลัก</p>		

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

การเข้ารหัสภาพ	ลักษณะความพิการทางการมองเห็น		
	ตาบอดแต่กำเนิด	ตาบอดภายหลัง	สายตาสั้น
Syntactic Code		กลุ่มตัวอย่างสามารถเข้าใจความหมายโดยตรงของภาพ (Denotative Meaning) ได้ และสามารถคิดภาพตามได้ชัดเจน	กลุ่มตัวอย่างมีความเข้าใจกับคำว่า Zoom in มากกว่าภาษาไทย ไม่ก่อให้เกิดความหมายใดๆ ต่อการจินตนาการของกลุ่มตัวอย่างเลย
		กลุ่มตัวอย่างระบุว่าสามารถรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ (Expressive Meaning) ได้ มีทั้งที่บอกว่าไม่ควรมีระบุ และควรมีการระบุไว้ในบทบรรยายภาพด้วย	บางส่วนของกลุ่มตัวอย่างระบุว่ากลุ่มตัวอย่างมีความเข้าใจความหมายโดยตรง (Denotative Meaning) และความหมายเชิงอารมณ์ (Expressive Meaning) กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่กลับระบุว่าไม่มีความจำเป็นในการระบุไว้ในบทบรรยายภาพ
ภาพตัด	กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดสามารถเข้าใจความหมายโดยตรง (Denotative Meaning) ได้ โดยสามารถคิดภาพตามได้	กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดสามารถเข้าใจความหมายโดยตรง (Denotative Meaning) ได้ สามารถคิดภาพตามได้	กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดสามารถเข้าใจความหมายโดยตรง (Denotative Meaning) ได้ สามารถคิดภาพตามได้
	กลุ่มตัวอย่างเข้าใจความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning) โดยรับรู้ว่าเป็นการเปลี่ยนจากกลุ่มตัวอย่างระบุว่าจำเป็นต้องมีการระบุไว้ในบทบรรยายภาพให้ชัดเจน โดยเป็นการเข้ารหัสภาพที่เหมาะสมต่อบทบรรยายภาพที่สุด จากการเข้ารหัสภาพทั้งหมด	กลุ่มตัวอย่างสามารถเข้าใจความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning) ได้ โดยเข้าใจว่าเป็นการเปลี่ยนจากจำเป็นต้องมีการระบุไว้ในบทบรรยายภาพ หรือหากมีคำอื่นๆที่มีความชัดเจน ก็สามารถนำมาใช้ทดแทนกันได้ ควรเลือกใช้คำที่ไม่ทำให้เกิดการเสียดสีของละครโทรทัศน์ เช่น “ตัดภาพ”	กลุ่มตัวอย่างสามารถเข้าใจความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning) ได้ โดยเข้าใจว่าเป็นการกล่าวถึงสองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน ควรมีการระบุไว้ในบทบรรยายภาพ แต่อาจต้องใช้คำอื่นๆ เช่น “ณ ขณะนั้น” “ในเวลาเดียวกัน” เป็นต้น

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

การเข้ารหัสภาพ	ลักษณะความพิการทางการมองเห็น		
	ตาบอดแต่กำเนิด	ตาบอดภายหลัง	สายตาสั้น
ภาพมีดลง	กลุ่มตัวอย่างบางส่วนสามารถเข้าใจถึงความหมายโดยตรง (Denotative Meaning) ได้ และคิดภาพตามได้ แต่ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างอีกส่วนหนึ่งเชื่อมโยงไปหาความเป็นช่วงเวลากลางคืน และกลุ่มตัวอย่างบางส่วนไม่สามารถเข้าใจความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning) ในลักษณะของการร้อยเรียงภาพได้	กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่สามารถเข้าใจความหมายโดยตรง (Denotative Meaning) และความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning) ในเชิงการร้อยเรียงภาพได้	กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถเข้าใจความหมายโดยตรง (Denotative Meaning) และความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning) ในการร้อยเรียงภาพได้
	กลุ่มตัวอย่างบางส่วนไม่สามารถเข้าใจความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning) ในกรณีที่เป็นการใช้ลักษณะภาพแทนการกระทำ กลุ่มตัวอย่างสามารถเข้าใจความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning) ที่เชื่อมโยงไปสู่การกระทำได้จากบริบทในละครโทรทัศน์	กลุ่มตัวอย่างมีการเชื่อมโยงไปยังการเปลี่ยนเป็นเวลากลางคืนในฉาก	กลุ่มตัวอย่างมีการเชื่อมโยงไปหาความเป็นเวลา
Syntactic Code	กลุ่มตัวอย่างสามารถเข้าใจความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning) ที่เชื่อมโยงไปสู่การกระทำได้จากบริบทในละครโทรทัศน์	กลุ่มตัวอย่างมีการเชื่อมโยงไปยังการเปลี่ยนเป็นเวลากลางคืนในฉาก	กลุ่มตัวอย่างมีการเชื่อมโยงไปหาความเป็นเวลา
	กลุ่มตัวอย่างสามารถเข้าใจความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning) ที่เชื่อมโยงไปสู่การกระทำได้จากบริบทในละครโทรทัศน์	กลุ่มตัวอย่างมีการเชื่อมโยงไปยังการเปลี่ยนเป็นเวลากลางคืนในฉาก	กลุ่มตัวอย่างมีการเชื่อมโยงไปหาความเป็นเวลา

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

การเข้ารหัสภาพ	ลักษณะความพิการทางการมองเห็น		
	ตาบอดแต่กำเนิด	ตาบอดภายหลัง	สายตาสั้น
ภาพเบลอเข้าหา	กลุ่มตัวอย่างสามารถเข้าใจความหมายโดยตรงของคำว่า “ภาพเบลอ” ได้ ซึ่งเชื่อมโยงไปสู่การเซนเซอร์หรือการปกปิดบางส่วนของภาพ และระบุว่าหากเป็นเพียงการเบลอภาพ มีความจำเป็นที่ต้องระบุไว้ในบทบรรยายเมื่อเป็นการร้อยเรียงภาพโดยใช้คำว่า “ภาพเบลอเข้าหา...” กลุ่มตัวอย่างระบุว่าไม่ก่อให้เกิดความหมายใดๆ ไม่จำเป็นต้องระบุไว้ในบทบรรยายภาพ	กลุ่มตัวอย่างสามารถเข้าใจความหมายโดยตรง (Denotative Meaning) ของคำว่า “ภาพเบลอ” ได้นอกจากนี้ยังเข้าใจความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning) ว่าเป็นการใช้ภาพที่ไม่ชัดเพื่อเซนเซอร์บางส่วนของภาพที่ไม่ควรรับชมได้ แต่กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถเข้าใจความหมายและลักษณะของการร้อยเรียงภาพโดยใช้คำว่าภาพเบลอเข้าหา.... ได้ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างอีกส่วนหนึ่งไม่สามารถเข้าใจความหมายใดๆ ได้ และมีการเชื่อมโยงไปยังลักษณะอาการตาพร่ามัวของตัวละครในเรื่อง ซึ่งคลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริงไม่ควรระบุในบทบรรยายภาพ	กลุ่มตัวอย่างสามารถเข้าใจความหมายโดยตรง (Denotative Meaning) และความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning) ของ “ภาพเบลอ” ได้ โดยมีการเชื่อมโยงไปหาการเซนเซอร์ภาพ แต่กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถเข้าใจความหมายในเชิงการร้อยเรียงภาพได้เลย และไม่ควรมีระบุไว้ในบทบรรยายภาพด้วย
Syntactic Code	ภาพเบลอเข้าหา		

จากตารางที่ 4.18 พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นทั้ง 3 ลักษณะการมองเห็น มีการรับรู้รหัสภาพต่างๆ ทั้งที่เหมือนและแตกต่างกัน โดยรหัสภาพที่ผู้วิจัยพบว่าไม่ก่อให้เกิดความหมายต่อกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นประเภทใดเลย หรือก่อให้เกิด

ความหมายที่คลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริง จนไม่ควรระบุไว้ในบทบรรยายภาพ ได้แก่ **รหัสภาพที่เป็นลักษณะมุมภาพ (ภาพมุมสูง ภาพมุมต่ำ) ภาพด้านข้าง ภาพมีดลง และภาพเบลอเข้าหา**

ประเภทรหัสภาพที่ก่อให้เกิดความหมายได้บ้างในผู้พิการทางการมองเห็นบางกลุ่ม หรือที่กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นระบุว่า ไม่จำเป็นที่จะต้องมีการระบุไว้ในบทบรรยายภาพ หรือไม่สร้างความแตกต่างในการคิดเป็นภาพ ได้แก่ **ระยะภาพ (ภาพไกล ภาพใกล้ ภาพกว้าง) ภาพครึ่งตัว ภาพเคลื่อนที่เข้าหา และภาพซ้ำ**

และนอกจากนี้ ผู้วิจัยพบว่า รหัสภาพบางลักษณะสามารถทำให้เกิดความเข้าใจในความหมายจากผู้พิการทางการมองเห็นทุกกลุ่ม และกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มมีความเห็นตรงกันว่า ควรจะมีการระบุไว้ในบทบรรยายภาพด้วย ได้แก่ **ภาพเคลื่อนที่ซ้ายไปทางซ้าย (การ Pan ภาพ) ภาพมีดลง (ในกรณีที่แทนการกระทำ) และ ภาพตัด** โดยทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มระบุว่า ควรมีการแปลงคำศัพท์เชิงเทคนิคภาพดังกล่าว ให้เป็นคำทั่วไปเพื่อให้สามารถติดตามได้ง่ายขึ้น หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ควรมีการ “ตีความ” คำเหล่านั้นให้สอดคล้องไปกับเรื่องราวด้วย เช่น การใช้คำว่า “ทัพมองออกไปเห็น...” หรือ “ในขณะที่เดียวกัน” เป็นต้น โดยลักษณะการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นทั้ง 3 ลักษณะ สามารถสรุปได้เป็นตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.19 สรุปการเปรียบเทียบลักษณะการรับรู้ จากเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพ จากทั้ง 3
ลักษณะความพิการทางการมองเห็น

การเข้ารหัสภาพ		ลักษณะความพิการทางการมองเห็น		
		ตาบอดแต่กำเนิด	ตาบอดภายหลัง	สายตาสั้น
The Plan ning Cod	ภาพ ใกล้เคียง ภาพ ใกล้เคียง	ไม่เกิดความหมาย	ความหมายโดยตรง	ความหมายโดยตรง ความหมายเชิงอารมณ์
	ภาพกว้าง			
	ภาพมุมสูง ภาพมุมต่ำ	ไม่เกิดความหมาย (ความหมาย คลาดเคลื่อน)	ไม่เกิดความหมาย	ไม่เกิดความหมาย
	ภาพครึ่งตัว	ความหมายโดยตรง (ไม่จำเป็นในบท บรรยาย)	ความหมายโดยตรง (ไม่จำเป็นในบท บรรยาย)	ความหมายโดยตรง (ไม่จำเป็นในบท บรรยาย)
	ภาพด้านข้าง	ไม่เกิดความหมาย (ความหมาย คลาดเคลื่อน)	ไม่เกิดความหมาย (ความหมาย คลาดเคลื่อน)	ไม่เกิดความหมาย (ความหมาย คลาดเคลื่อน)
	ภาพเคลื่อนไหวที่ซ้ำๆ ไป	ความหมายโดยตรง	ความหมายโดยตรง	ความหมายโดยตรง
	ทางซ้าย	ความหมายเชิง สัญลักษณ์	ความหมายเชิง สัญลักษณ์	ความหมายเชิง สัญลักษณ์
	ภาพซ้ำ	ความหมายโดยตรง ไม่เกิดความหมาย	ความหมายโดยตรง ความหมายเชิง สัญลักษณ์	ความหมายโดยตรง ความหมายเชิง สัญลักษณ์
	ภาพเคลื่อนไหวที่ซ้ำๆ	ความหมายโดยตรง (เกิดความต่อเนื่อง)	ความหมายโดยตรง ความหมายเชิงอารมณ์ (ไม่จำเป็นในบท บรรยาย)	ความหมายโดยตรง ไม่เกิดความหมาย (ไม่จำเป็นในบท บรรยาย)
	ภาพตัด	ความหมายโดยตรง ความหมายเชิงสัญลักษณ์	ความหมายโดยตรง ความหมายเชิง สัญลักษณ์	ความหมายโดยตรง ความหมายเชิง สัญลักษณ์
Synta ctic Code	ภาพมีดลง	ความหมายคลาดเคลื่อน ความหมายโดยตรง และ ความหมายเชิงสัญลักษณ์ (กรณีเป็นการแทนกริยา)	ความหมายคลาดเคลื่อน ความหมายโดยตรง และ ความหมายเชิง สัญลักษณ์ (กรณีเป็นการ แทนกริยา)	ความหมายคลาดเคลื่อน ความหมายโดยตรง และ ความหมายเชิง สัญลักษณ์ (กรณีเป็นการ แทนกริยา)
	ภาพเบลอเข้าหา..	ไม่เกิดความหมาย	ไม่เกิดความหมาย	ไม่เกิดความหมาย

จากตารางที่ 4.19 พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดภายหลัง และสายตาเลือนราง มีแนวโน้มในการรับรู้บทบรรยายภาพที่มีการเข้ารหัสภาพไปในทิศทางเดียวกัน ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด มีความแตกต่างอยู่บ้าง ซึ่งผลการวิจัยที่ได้จากการสนทนากลุ่ม มีความสอดคล้องกับผลจากการใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลอีกด้วย

และเมื่อพิจารณาผลการสนทนากลุ่มจากทั้ง 3 ลักษณะความพิการทางการมองเห็น ในเรื่องการตีความในบทบรรยายภาพทั้ง 3 ลักษณะ สามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.20 สรุปการเปรียบเทียบลักษณะการรับรู้เรื่องการตีความ จากเสียงบรรยายภาพแบบ เข้ารหัสภาพ จากทั้ง 3 ลักษณะความพิการทางการมองเห็น

รูปแบบการตีความในบทบรรยายภาพ	ลักษณะความพิการทางการมองเห็น		
	ตาบอดแต่กำเนิด	ตาบอดภายหลัง	สายตาเลือนราง
การตีความลักษณะที่ปรากฏของตัวละคร	กลุ่มตัวอย่างระบุว่าไม่จำเป็นต้องตีความลักษณะของตัวละครในบทบรรยายภาพ เนื่องจาก การให้รายละเอียด จะช่วยให้กลุ่มตัวอย่างสามารถจินตนาการภาพได้ชัดเจนกว่า	แนวโน้มความต้องการของกลุ่มตัวอย่าง คือ ต้องการให้มีการบรรยายรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับตัวละครให้มากขึ้น เสื้อผ้า ทรงผม ใบหน้า แต่ไม่ต้องการตีความให้	ควรบรรยายภาพให้เห็นรายละเอียดต่างๆเป็นหลัก และควรให้การตีความเกิดขึ้นด้วยตัวของผู้นชมเอง หากเป็นเรื่องอาชีพ บทบาทของตัวละครในเรื่อง
	กลุ่มตัวอย่างระบุว่า การตีความให้ในบทบรรยาย เช่น สวยหล่อ ทหาร ชาวบ้าน บางครั้งทำให้ตนขาดรายละเอียดที่จะช่วยในการคิดภาพตาม องค์ประกอบอื่นๆในละคร โทรทัศน์ จะช่วยให้กลุ่มตัวอย่างสามารถเข้าใจลักษณะของตัวละครได้มากขึ้น	ลักษณะที่ปรากฏของตัวละคร กลุ่มตัวอย่างระบุว่า ควรให้บทบรรยายนำเสนอรายละเอียดเพื่อการจินตนาการที่ชัดเจน ข้อมูลเกี่ยวกับ อาชีพ บทบาทของตัวละครในเรื่อง สามารถที่จะตีความให้ได้ในบทบรรยายภาพ แต่ควรมีรายละเอียดประกอบด้วย	สามารถตีความให้ได้ แต่ทั้งนี้ควรให้รายละเอียดเท่าที่จะสามารถบรรยายในบทบรรยายได้ด้วย

ตารางที่ 4.20 (ต่อ)

รูปแบบการตีความในบทบรรยายภาพ	ลักษณะความพิการทางการมองเห็น		
	ตาบอดแต่กำเนิด	ตาบอดภายหลัง	สายตาสั้น
การตีความการแสดงออกของตัวละคร (อารมณ์, ความรู้สึก, กริยา)	กลุ่มตัวอย่างระบุว่า กริยาบางอย่าง สามารถตีความได้เลยในบทบรรยาย เพราะมีความชัดเจนอยู่แล้ว แต่รายละเอียด หรือการใช้คำที่ให้รายละเอียด จะช่วยให้กลุ่มตัวอย่างได้รับสุนทรียภาพ (Aesthetics) มากขึ้น	กลุ่มตัวอย่างสามารถตีความเองได้จากรายละเอียด โดย การตีความของกลุ่มตัวอย่าง ควรเป็นไปอย่างอิสระ และสามารถเกิดขึ้นได้ทั้งเชิงบวกและลบ	รายละเอียดของตัวละคร โดยเฉพาะการแสดงออกทางใบหน้า เป็นสิ่งสำคัญที่จะ ทำให้กลุ่มตัวอย่าง สามารถตีความได้ และเกิดสุนทรียภาพ (Aesthetics) มากขึ้น
การตีความการแสดงออกของตัวละคร (อารมณ์, ความรู้สึก, กริยา)	กลุ่มตัวอย่างระบุว่าสามารถรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ (Expressive Meaning) ได้มากขึ้น จากการบรรยายรายละเอียด ได้มากกว่าการตีความ แต่ในบางกรณีที่ช่องว่างทางเสียงมีน้อย การพิจารณาตีความสามารถกระทำได้ดี	รายละเอียดในบทบรรยาย ภาพ จะ ทำให้ เกิด สุนทรียภาพ (Aesthetics) ในการรับชมได้มากกว่าการตีความหรือสรุปความ และ ภาพที่เกิดขึ้นมีความชัดเจนกว่า	การตีความที่เกิดขึ้นโดยผู้ชมเอง จะไปในทิศทางเดียวกันอยู่แล้ว ดังนั้นไม่ควรตีความให้ ควรให้เกิด การตีความจากการให้รายละเอียดในบทบรรยาย
		ในขณะที่ การตีความเรื่อง การกระทำ ทำให้ ตน สามารถเข้าใจและตีภาพตามได้ในทันที ดังนั้น การตีความเรื่องการแสดงออกของตัวละคร น่าจะเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ และการให้รายละเอียดหลังจากตีความ น่าจะทำให้เกิดความชัดเจนของการจินตนาการได้มาก	

ตารางที่ 4.20 (ต่อ)

รูปแบบการตีความในบทบรรยายภาพ	ลักษณะความพิการทางการมองเห็น		
	ตาบอดแต่กำเนิด	ตาบอดภายหลัง	สายตาลือนราง
การตีความการเกิดขึ้นของภาพในละคร	หากเป็นลักษณะการเกิดขึ้นของภาพที่เกี่ยวกับการมองเห็นของตัวละคร การตีความเพิ่มเติมว่าเป็นสายตาของตัวละคร จะช่วยให้กลุ่มตัวอย่างสามารถจินตนาการภาพได้ชัดเจนขึ้น ว่าเป็นการมองเห็นของตัวละครใดในเรื่อง (Symbolic Meaning) และเกิดการรับรู้สุนทรียภาพได้มากขึ้น (Aesthetics) การเกิดขึ้นของภาพที่ทำให้หน้าที่เป็นสัญลักษณ์แทนการกระทำบางอย่าง ไม่จำเป็นที่จะต้องมีการตีความให้ เนื่องจากบริบทต่างๆ ในละครโทรทัศน์ จะทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถเข้าใจได้อยู่แล้ว	ส่วนใหญ่ระบุว่า การตีความเรื่องการเกิดขึ้นของภาพจะทำให้ภาพที่เกิดขึ้น มีความชัดเจนมากขึ้น โดยเฉพาะเมื่อภาพเกี่ยวข้องกับการมองเห็นของตัวละครซึ่งเกิดเป็นการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning) การเกิดขึ้นของภาพที่เป็นการแทนการกระทำบางอย่าง ไม่จำเป็นต้องมีการตีความให้ เนื่องจากองค์ประกอบอื่นๆ ในเรื่อง จะช่วยให้เกิดความหมายที่เป็นสัญลักษณ์ขึ้นได้เอง	หากเป็นลักษณะการเกิดขึ้นของภาพที่เกี่ยวกับการมองเห็นของตัวละคร การตีความเพิ่มเติมว่าเป็นสายตาของตัวละคร จะช่วยให้กลุ่มตัวอย่างสามารถจินตนาการภาพได้ชัดเจนขึ้น รวมถึงรับรู้สุนทรียภาพ (Aesthetics) ได้มากขึ้นด้วย และรวมถึงเข้าใจว่าเป็นการมองเห็นของตัวละครใด (Symbolic Meaning) การตีความการเกิดขึ้นของภาพที่เกี่ยวกับเรื่องเวลา เช่น “ขณะเดียวกัน” “ในเวลาเดียวกัน” สามารถทำให้การรับรู้เรื่องราวเกิดขึ้นได้อย่างไม่ติดขัด (Aesthetics)

จากตารางที่ 4.20 พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็น ทั้ง 3 ลักษณะ ที่ได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพ มีแนวโน้มที่จะระบุว่า การตีความในเรื่อง อาชีพ บทบาทของตัวละคร (ลักษณะของตัวละคร) กริยาของตัวละคร (การแสดงออกของตัวละคร) และการเกิดขึ้นของภาพที่เกี่ยวข้องกับการมองเห็น เวลา (การเกิดขึ้นของภาพ) เป็นสิ่งที่ยอมรับได้ โดยควรจะมีการบรรยายละเอียดไว้ด้วยหากเป็นไปได้ แต่ในขณะเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างระบุว่า รูปร่าง หน้าตา ลักษณะทางกายภาพของตัวละคร (ลักษณะของตัวละคร) อารมณ์ความรู้สึกของตัวละคร (การแสดงออกของตัวละคร) และลักษณะภาพที่เป็นตัวแทนของการกระทำบางอย่าง (การเกิดขึ้นของภาพ) เป็นสิ่งที่ควรจะมีการสื่อสารในรายละเอียดผ่านบทบรรยายภาพ มากกว่าที่จะมีการตีความให้ กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีการระบุถึงความต้องการรายละเอียดต่างๆ ที่จะช่วยให้เกิดจินตนาการที่ชัดเจนได้ จากบทบรรยายภาพด้วย โดยจากข้อมูลข้างต้น **ลักษณะการตีความที่กลุ่ม**

ตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นทั้ง 3 ลักษณะมีความต้องการตรงกัน คือ การตีความลักษณะการเกิดขึ้นของภาพ ทั้งในลักษณะที่เป็นการแทนสายตา (การ Pan ภาพ) หรือภาพที่เกี่ยวข้องกับเวลา (ภาพตัด) โดยเสนอให้มีการใช้การตีความเพื่อหลีกเลี่ยงคำศัพท์เชิงเทคนิค เช่น การใช้คำว่า “....ทัพ มองออกไปเห็น....” “ทัพกวาดตาไปทางซ้าย...” หรือ “ในขณะที่เดียวกัน” เป็นต้น

โดยข้อมูลที่ปรากฏจากการสนทนากลุ่มจากทั้ง 3 ลักษณะความพิการทางการมองเห็น ในเรื่องการตีความในบทบรรยายภาพ พบว่า ไม่ว่าจะมีการตีความหรือไม่ก็ตาม กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นยังมีความต้องการที่จะได้รับข้อมูลในเชิงรายละเอียดอยู่ โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการเชื่อมโยงรายละเอียดในบทบรรยายภาพ เข้ากับ การรับรู้สุนทรียภาพ (Aesthetics) และการรับรู้ความหมายเชิงอารมณ์ (Expressive Meaning) ของตัวละครในเรื่องด้วย

เมื่อพิจารณาผลการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด มีการรับรู้ความหมายทั้ง 4 ประเภท ได้แก่ ความหมายโดยตรง (Denotative Meaning) ความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning) ความหมายเชิงอารมณ์ (Expressive Meaning) และสุนทรียภาพ (Aesthetics) ได้จากการเก็บข้อมูลหลังการทดลอง (Posttest) ในระดับที่สูงกว่าจากการเก็บข้อมูลก่อนการทดลอง (Pretest) อย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ทั้งหมด จากทั้ง 2 รูปแบบบทบรรยายภาพ แต่เมื่อนำผลการรับรู้ความหมายทั้ง 4 ประเภทจากทั้ง 2 รูปแบบบทบรรยายภาพมาเปรียบเทียบกันแล้ว กลับพบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นแบบตาบอดแต่กำเนิด มีการรับรู้จากละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความ ได้มากกว่า แบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ อย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 95% และเมื่อพิจารณาผลตามรายชื่อของแบบสอบถามแล้ว พบว่า มีเพียง 2 ข้อคำถามเท่านั้น ที่มีผลการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่างจากการรับชมละครโทรทัศน์ที่มีเสียงบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความ ได้มากกว่า แบบเข้ารหัสภาพแต่ไม่ตีความ อย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ซึ่งข้อคำถามสองข้อดังกล่าว ประกอบด้วยรหัสภาพแบบ **ภาพตัด ภาพใกล้ และภาพเคลื่อนที่ซ้ายไปทางซ้าย** และประกอบด้วยการตีความลักษณะการแสดงออกของตัวละคร **ที่ให้ผลในการรับรู้ความหมายโดยตรง (Denotative Meaning) และการตีความลักษณะการเกิดขึ้นของภาพ ที่ให้ผลในการรับรู้ความหมายเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Meaning)**

เมื่อพิจารณาผลจากการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ ด้วยวิธีสนทนากลุ่ม ผู้วิจัยพบว่า สามารถจำแนกลักษณะการเข้ารหัสภาพที่มีผลต่อการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นทั้ง 3 กลุ่ม ได้เป็น 3 ลักษณะ คือ

1. *ลักษณะรหัสภาพที่ไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจ* หรือก่อให้เกิดความเข้าใจผิดจากกลุ่มผู้พิจารณาการมองเห็น ได้แก่ มุมภาพ (ภาพมุมสูง ภาพมุมต่ำ) ภาพด้านข้าง และภาพเบลอเข้าหาภาพมีดลง

2. *ลักษณะภาพที่ก่อให้เกิดความเข้าใจต่อบางกลุ่ม* หรือลักษณะภาพที่กลุ่มตัวอย่างระบุว่าไม่มีความจำเป็นต้องระบุในบทบรรยายภาพ ได้แก่ ระยะภาพ (ภาพไกล ภาพใกล้ ภาพกว้าง) ภาพครึ่งตัว ภาพซ้ำ

3. *ลักษณะภาพที่ก่อให้เกิดความเข้าใจจากทุกประเภทความพิจารณาการมองเห็น* หรือลักษณะภาพที่กลุ่มตัวอย่างระบุว่าควรมีระบุไว้ในบทบรรยายภาพ ได้แก่ **ภาพเคลื่อนที่ช้าๆ ไปทางซ้าย ภาพตัด** และ ภาพมีดลง (ในกรณีที่เป็นตัวแทนการกระทำบางอย่าง)

และเมื่อพิจารณาผลการสนทนากลุ่มในเรื่องการตีความ ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่ม มีแนวโน้มต้องการให้บทบรรยายภาพบรรยายรายละเอียด **ในทั้งส่วนที่เป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับตัวละคร และข้อมูลที่เป็นการแสดงออกของตัวละคร** ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จากทั้ง 3 ประเภทความพิจารณาการมองเห็น ระบุว่า การตีความนั้นเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ ในกรณีที่เป็นการจำกัดทางด้านเวลาในสื่อ แต่การให้รายละเอียดเป็นสิ่งที่กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการ เนื่องจากเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นต่อการคิดเป็นภาพ ซึ่งให้ผลในเชิงสุนทรียภาพ (Aesthetics) ในเรื่องความใกล้ชิดกับตัวละครมากขึ้น ตลอดจนการรับรู้ถึงอารมณ์ความรู้สึกได้มากขึ้น (Expressive Meaning) ในขณะที่ผลการสนทนากลุ่มระบุว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด มีแนวโน้ม**ต้องการให้มีการตีความลักษณะการเกิดขึ้นของภาพ** โดยเฉพาะอย่างยิ่งลักษณะภาพที่เกี่ยวข้องกับมุมมองของตัวละคร ในงานวิจัยชิ้นนี้คือภาพเคลื่อนที่ช้าๆ ไปทางซ้าย กลุ่มตัวอย่างระบุว่า ควรมีการนำเสนอในบทบรรยายภาพด้วยคำอื่นที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการมองเห็นของตัวละคร เช่น “ทัพवादสายตาไป...” “ทัพवादออกไปเห็น...” เป็นต้น และนอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างยังมีแนวโน้มที่ต้องการให้เกิดการตีความจากคำว่า ภาพตัด โดยระบุว่าควรมีการใช้คำอื่นแทน เช่น “ณ ขณะนั้น...” หรือ “ในขณะที่เดียวกัน...” อีกด้วย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทุกลักษณะความพิจารณาการมองเห็น มีการให้เหตุผลในทิศทางเดียวกัน คือ เรื่องความราบรื่นของการรับสาร ความไม่สะดุด และความมีอรรถรส หรือสุนทรียภาพ (Aesthetics) ที่เพิ่มมากขึ้นจากการตีความดังกล่าว

เมื่อพิจารณาผลการวิจัย ทั้งจากการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณด้วยแบบสอบถาม และการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการสนทนากลุ่ม ผู้วิจัยพบว่า รหัสภาพที่ก่อให้เกิดผลเชิงบวกต่อกลุ่มตัวอย่างผู้พิจารณาการมองเห็นทั้งจากผลการวิจัยเชิงปริมาณ และจากผลการวิจัยเชิงคุณภาพ ได้แก่ **ภาพตัด และภาพเคลื่อนที่ช้าๆ ไปทางซ้าย** และลักษณะการตีความที่ให้ผลเชิงบวกต่อการรับรู้ของ

กลุ่มตัวอย่างจากผลการวิจัยทั้งสองแบบ คือการตีความลักษณะการเกิดขึ้นของภาพ ทั้งคำว่า ภาพตัด และภาพเคลื่อนที่ช้าๆ ไปทางซ้าย ดังกล่าว อีกด้วย

จากผลการวิจัยทั้งหมด ผู้วิจัยพบว่า การใช้บทบรรยายภาพแบบเข้ารหัสภาพและตีความนั้น ไม่ได้ก่อให้เกิดการรับรู้ความหมายประเภทใดเลย ทั้งความหมายโดยตรง ความหมายเชิงสัญลักษณ์ ความหมายเชิงอารมณ์ หรือสุนทรียภาพ ที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 95% ในทางตรงกันข้าม เมื่อพิจารณาจากผลการวิจัยเชิงคุณภาพ กลับพบว่า ทั้งในส่วนของตัวละคร และในส่วนของ การแสดงออกนั้น กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางการมองเห็นยังคงมีความต้องการให้บรรยายรายละเอียดแบบตรงไปตรงมามากกว่าการตีความหรือสรุปความให้ โดยการตีความสามารถเกิดขึ้นได้จากลักษณะการเกิดขึ้นของภาพเป็นหลัก ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

